

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Vuitè període

Sèrie P - Número 117

Dijous, 15 d'abril de 2010

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 77

S U M A R I

Projecte de llei

de creació del municipi de la Canonja (tram. 200-00067/08) p. 3

Projecte de llei

de modificació de la Carta municipal de Barcelona (tram. 200-00090/08) p. 10

Procediment

relatiu a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya
corresponent al 2007 (tram. 257-00004/08) p. 14

Procediment

per a designar un membre del Consell de Govern de la Corporació Catalana
de Mitjans Audiovisuals (tram. 286-00004/08) p. 28

Procediment

per a designar el president o presidenta del Consell de Govern de la Corporació
Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 286-00005/08) p. 39

Interpel·lació

al Govern sobre l'Agència Catalana de l'Aigua (tram. 300-00277/08) p. 40

Interpel·lació

al Govern sobre la imposició de límits de velocitat variables als accessos
a l'àrea metropolitana de Barcelona (tram. 300-00275/08) p. 45

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut
d'autonomia i els seus efectes en el Govern (tram. 317-00344/08) p. 51

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la iniciativa de l'Oficina Antifrau
de Catalunya per a frenar la corrupció (tram. 317-00347/08) p. 52

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les actuacions per a reparar la mala imatge de la ciutat
de Barcelona en matèria de seguretat pública (tram. 317-00345/08) p. 53

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els fons de rescat dels peatges de les autopistes (tram. 317-00346/08) p. 54

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures dutes a terme en matèria d'infraestructures ferroviàries i transport públic (tram. 317-00348/08) p. 55

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la crisi econòmica, la desocupació, la sentència relativa a l'Estatut i la supressió de la limitació de la velocitat de circulació a 80 km/h (tram. 317-00349/08) p. 56

Pregunta

al Govern sobre el manteniment de la limitació de velocitat a la xarxa viària d'accés a Barcelona (tram. 310-00409/08) p. 57

Pregunta

al Govern sobre la situació de les finances de la Generalitat (tram. 310-00413/08) p. 59

Pregunta

al Govern sobre les accions dutes a terme per a evitar la retallada del Fons de suport a l'acolliment i la integració d'immigrants (tram. 310-00414/08) p. 60

Pregunta

al Govern sobre les obres de perllongament dels Ferrocarrils de la Generalitat a Sabadell i a Terrassa (Vallès Occidental) (tram. 310-00412/08) p. 61

Pregunta

al Govern sobre el paper del Pla de recerca i innovació en el canvi de model econòmic (tram. 310-00410/08) p. 62

Pregunta

al Govern sobre les actuacions previstes per a incentivar la producció del cotxe elèctric (tram. 310-00411/08) p. 63

Interpel·lació

al Govern sobre la crisi econòmica i la des-ocupació (tram. 300-00274/08) p. 64

Interpel·lació

al Govern sobre la legislació estatal relativa als ports d'interès general (tram. 300-00276/08) p. 69

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política d'inversions en conservació i millora de les infraestructures elèctriques (tram. 302-00226/08) p. 74

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el tall de subministrament elèctric a les comarques de Girona a conseqüència de la nevada del 8 de març de 2010 (tram. 302-00227/08) p. 80

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació econòmica general (tram. 302-00228/08) p. 85

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació viscuda a Catalunya a conseqüència de la nevada del 8 de març de 2010 (tram. 302-00229/08) p. 89

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 77

La sessió s'obre a les nou del matí i quatre minuts. Pre-sideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i els lletrats Sr. Bayona Rocamora i Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, i els consellers de Cultura i Mitjans de Comunicació i de Medi Ambient i Habitatge.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de Llei de creació del municipi de la Canonja (tram. 200-00067/08). Comissió d'Afers Institucionals. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 662, 33).

2. Projecte de Llei de modificació de la Carta municipal de Barcelona (tram. 200-00090/08). Govern de la Generalitat. Proposta de tramitació en lectura única (Text presentat: BOPC 669, 4).

3. Procediment relatiu a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent al 2007 (tram. 257-00004/08). Comissió de la Sindicatura de Comptes. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 662, 61).

4. Procediment per a designar un membre del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 286-00004/08). Grups parlamentaris. Designació.

5. Procediment per a designar el president o presidenta del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 286-00005/08). Grups parlamentaris. Designació.

6. Interpellació al Govern sobre l'Agència Catalana de l'Aigua (tram. 300-00277/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

7. Interpellació al Govern sobre la imposició de límits de velocitat variables als accessos a l'àrea metropolitana de Barcelona (tram. 300-00275/08). Grup Mixt. Substanciació.

8. Interpellació al Govern sobre la crisi econòmica i la desocupació (tram. 300-00274/08). Josep Enric Millo i Rocher, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

9. Interpellació al Govern sobre la legislació estatal relativa als ports d'interès general (tram. 300-00276/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

10. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política d'inversions en conservació i millora de les infraestructures elèctriques (tram. 302-00226/08). Josep Enric Millo i Rocher, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

11. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el tall de subministrament elèctric a les comarques de

Girona a conseqüència de la nevada del 8 de març de 2010 (tram. 302-00227/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació econòmica general (tram. 302-00228/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació viscuda a Catalunya a conseqüència de la nevada del 8 de març de 2010 (tram. 302-00229/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

14. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió, i seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

I abans de començar amb l'ordre del dia, permetin-me que, en nom de la cambra, saludi els convidats que ens acompanyen avui a la llotja, l'alcalde i regidors de la corporació municipal de la Canonja.

Projecte de Llei

de creació del municipi de la Canonja (tram. 200-00067/08)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Afers Institucionals sobre el Projecte de Llei de creació del municipi de la Canonja.

D'acord amb l'article 112.1 presenta la iniciativa l'honorable senyor Jordi Ausàs, conseller de Governació i Administracions Públiques.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Jordi Ausàs i Coll)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, alcalde de la Canonja i membres de la corporació municipal, de la corporació de la Canonja, alcalde de Tarragona, que també ens acompanya, regidors de l'Ajuntament de Tarragona, membres de la plataforma per la municipalitat, veïns i veïnes de la Canonja que també ens acompanyen, director dels Serveis Territorials del Departament de Governació i Administracions Públiques a Tarragona, altres autoritats, veïns i veïnes, diputats i diputades, a partir d'avui Catalunya tindrà un municipi més; avui s'aprovarà la llei que permetrà el naixement a la Canonja del que constitueix l'ens bàsic de l'organització territorial del nostre país i el que constitueix també el mitjà essencial de participació de la comunitat local en els afers públics.

Quan vaig presentar el Projecte de Llei de creació del municipi de la Canonja ja vaig expressar que el naixement del municipi de la Canonja era una satisfacció per molts motius. I dir «naixement» no és parlar correctament, sinó la recuperació del municipi de la Canonja.

Per què? Per què era una satisfacció tan important? Perquè ens trobem davant d'un exercici legítim, d'un exercici democràtic de reconeixement de la identitat d'un poble –primera qüestió–; segona qüestió, perquè reconstituïm una identitat remoguda il·legítimament pel règim franquista l'any 1965, i perquè constitueix un reconeixement a la feina, al treball constant, perseverant, a la justa reclamació dels canongins i les canongines, i a les entitats socials i institucionals que al llarg de tots aquests anys els han donat suport.

I aquests antecedents crec que han estat alhora els ingredients perfectes per garantir també un tràmit parlamentari àgil, amb actituds positives i amb posicionaments unitaris i de consens.

Permetin-me, doncs, d'entrada, felicitar els grups parlamentaris, tots els membres d'aquesta cambra, especialment els portaveus de la ponència, per la seua tasca, per la seua diligència en la tramitació d'aquest projecte de llei.

Com saben, a principis de l'any passat el Govern va haver de denegar la sol·licitud de creació del municipi de la Canonja en compliment de la legislació vigent. Saben vostès que la normativa estableix certs requisits per poder constituir un municipi, i en aquest cas la Comissió de Delimitació Territorial, dependent del Departament de Governació, es va veure obligada a informar desfavorablement, perquè no hi havia nuclis territorialment diferenciats amb una discontinuïtat territorial d'una amplada mínima de tres mil metres, de tres quilòmetres. Així ho estableix la llei, com saben perfectament.

En aquell moment, però, el mateix Govern ja va explicar que hi havia raons de pes que justificaven la voluntat de la Canonja d'esdevenir municipi propi, d'esdevenir municipi independent de Tarragona; raons que, entre d'altres, tenien a veure amb el fet que la petició comptava amb el consens de totes les forces polítiques i que la Canonja ja havia estat un municipi independent abans del franquisme.

La decisió de crear un nou municipi, com saben, ha d'estar convenientment valorada en totes les seues dimensions –històriques, econòmiques, socials–, perquè és necessari crear ens amb capacitat i amb suficiència per afrontar satisfactòriament i amb garanties el seu futur i al mateix temps contribuir a construir un model de país ben equilibrat, ben cohesionat, que és, com saben, una de les missions, dels objectius del Govern i en particular del Departament de Governació i Administracions Públiques.

En aquest sentit, la Canonja ha sabut mantenir de forma permanent un sentiment de comunitat diferenciada, identificada amb la vida pròpia d'un poble que amb el pas dels anys ha lluitat per tornar a recuperar la seua vida municipal de manera íntegra. I, amb aquest afany, saben vostès que ha explorat i desenvolupat les fórmules administratives que en cada moment han permès a la Canonja apropar-se a aquest nivell propi d'autonomia i d'identitat; fórmules com una comissió gestora l'any 1979; una EMD..., és a dir, una entitat local menor, o descentralitzada, l'any 1982..., primer, menor, l'any 1982; després, EMD, entitat municipal descentralitzada,

l'any 1992. Però en tots els casos és evident que s'han fet avenços, però tots aquests intents han estat insuficients fins arribar al dia d'avui.

I afortunadament avui el procés de reconeixement de la identitat del municipi de la Canonja arriba, i arriba amb èxit, al final del seu recorregut amb l'aprovació d'aquesta llei, de la Llei de creació del municipi de la Canonja, aquí, al Parlament de Catalunya, on rau la sobirania del poble de Catalunya.

Com saben el municipi –la Canonja serà municipi propi a partir de l'aprovació d'aquesta llei– és avui més que mai un espai privilegiat per capacitar la democràcia de proximitat, un espai privilegiat per reforçar la identitat i també per garantir la convivència i per garantir la cohesió social.

L'Administració local s'ha configurat com el veritable laboratori d'experiències on s'assagen les diferents fórmules que s'aplicaran després al conjunt de la política o al conjunt de les institucions públiques. I la Canonja serà un d'aquests laboratoris.

Tanmateix hem de ser conscients que les necessitats dels municipis i les polítiques locals ja no són les que han regit fins ara. L'envelliment de la població, la immigració, les comunicacions, els canvis econòmics i laborals, les noves tecnologies, la universalització de l'estat del benestar, tot això, tots aquests canvis, totes aquestes novetats suposen reptes de futur que només podem encarar amb un nou model de municipi i amb un nou model de política local.

I és en aquest context que cal variar el concepte d'«ajuntament», des de dins, però també que cal establir un model i vetllar per un nou marc legal i de relacions entre les administracions que permeti el desenvolupament de les administracions locals com a ens més proper al ciutadà i sobretot com a ens més proper a les seues necessitats; una feina, una tasca que, com saben, s'està promovent des del conjunt del Govern, però de manera especial des del departament dels ajuntaments, des del Departament de Governació i Administracions Públiques.

Per què ho dic, això? Ho dic perquè volem aquest país equilibrat i cohesionat, i la Canonja és important per a aquest model de país que volem. Mireu, Catalunya concentra en només vint-i-tres municipis el 55 per cent de la seua població –aquesta és la realitat del nostre país–, mentre que tenim més de sis-cents municipis amb menys de dos mil habitants, que representen un 5 per cent de la població. És claríssim, doncs, que per al nostre país equilibrat, per a la cohesió territorial que volem, aquests municipis han de formar part, la política local ha de formar part inexcusable de qualsevol estratègia nacional. I la Canonja és important per a aquest model de país.

I en el cas del Departament de Governació i Administracions Públiques aquesta estratègia passa directament per la complicitat, pel treball colze a colze amb tots els representants d'aquesta diversitat territorial, d'aquesta diversitat municipal; uns representants als quals a partir d'ara es sumará el nou municipi de la Canonja.

Tot en defensa dels interessos territorials, però al mateix temps en defensa d'un país de configuració multipolar, de configuració no radial; un país actiu, un país equilibrat, un país cohesionat; un país on tothom, visqui on visqui, tingui els mateixos drets, tingui les mateixes possibilitats d'accés als serveis públics; entre tots, la Canonja també, un país culte, un país modern, que potenciï les sinergies entre els seus municipis, les seues viles, les seues ciutats com a element bàsic, com a element cabdal del seu desenvolupament. En aquest context, i amb aquests reptes de país, és on a partir d'ara s'inserirà el nou municipi de la Canonja, amb la seva identitat municipal pròpia plenament restituïda.

També voldria posar en relleu que ha estat a instàncies del Govern i, lògicament, del departament competent, el Departament de Governació, que aquest Parlament ha dut a terme aquesta restitució del municipi de la Canonja.

A banda de la reconeguda, de la indiscutible tenacitat i l'encert dels promotors territorials, voldria també reconèixer que el Govern ha estat indubtablement actiu en aquesta reforma i que els grups parlamentaris han estat responsables amb aquesta necessitat.

Senyores diputades, senyors diputats, els veïns, les veïnes de la Canonja van omplir de llaços blaus els seus balcons, les seues finestres el 31 d'octubre de 1998. D'aquesta manera senzilla, d'aquesta manera unitària demostraven la seua voluntat, el seu compromís en pro de la recuperació de la condició de municipi. Onze anys després, avui, aquí, al Ple del Parlament de Catalunya, amb l'aprovació definitiva del Projecte de llei de creació del municipi de la Canonja, hem arribat al final del procés per a la constitució del que serà el nou-cents quaranta-setè, el nou-cents quaranta-setè municipi de Catalunya.

Em consta que el projecte de la Canonja, el projecte municipal de la Canonja, els seus plans de futur, té una clara viabilitat; una clara viabilitat econòmica, una clara viabilitat des de tots els punt de vista: cultural, social, amb l'entramat de les entitats, amb l'entramat associatiu. Per tant, viabilitat econòmica i interessants, ambiciosos projectes de futur.

I hem de saber..., com hem fet fins ara, d'altra banda, des del Departament de Governació, quan heu estat entitat municipal descentralitzada, quan la Canonja ha estat una EMD, igual com hem fet durant tot aquest període, a partir d'ara, com a municipi, el Govern, el departament dels ajuntaments, continuarem estant al costat de la Canonja, de la mateixa manera que fem costat a tots els municipis del nostre país, a tots els municipis de Catalunya, finançant les inversions per fer-hi obres, dotant-los de millors i nous serveis, estenent les infraestructures de telecomunicacions, dinamitzant la societat de la informació, fent créixer la xarxa d'equipaments cívics i en definitiva fent tangibles totes les polítiques de suport al món local que, des del conjunt del Govern, però de manera particular des del Departament de Governació i Administracions Públiques, estem impulsant.

No em resta dir res més que..., desitjar l'enhorabona, l'enhorabona a l'alcalde de la Canonja, als membres de

la plataforma per la municipalitat, a tots els canongins i les canongines, a tots els regidors i regidores de Tarragona, a l'alcalde de Tarragona. Per tant, enhorabona, i que serveixi, doncs..., que les expectatives de futur per al nou municipi que a partir d'aquesta llei naixerà siguin les millors absolutament per a tots els veïns i per a totes les veïnes i per al conjunt del país.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, conseller, i alcalde de Tarragona i regidores i regidors, que també saludem, que també ens acompanyen a la llotja avui.

Té la paraula seguidament, atès que no hi ha..., que el diputat relator ha renunciat a fer la presentació dels treballs, que han estat àgils, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Miquel Nadal, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per posicionar-se sobre el text del dictamen.

El Sr. Nadal i Malé

Moltíssimes gràcies, senyor president; moltíssimes gràcies a tots els diputats i diputades que han col·laborat en la tramitació d'aquesta llei; moltíssimes gràcies a vostè, senyor conseller; moltíssimes gràcies a tots els membres de la comunitat de la Canonja, que han estat al llarg dels anys treballant perquè fos possible un dia com avui; moltes felicitats al consistori de la Canonja i al senyor alcalde, i felicitats també al consistori de Tarragona, perquè ha sabut valorar i analitzar d'una manera correcta el que es tractava i el que es volia fer dintre del que era l'antic context del terme municipal de Tarragona.

No és l'hora, avui, de fer una valoració històrica de les raons per què la Canonja va arribar a unes circumstàncies com a les que va arribar. No és l'hora. Hi hauran historiadors –i a la Canonja n'hi ha de molt importants– que faran una anàlisi, amb el temps, del perquè, el com, el quan, les raons i els fonaments. I aquesta anàlisi servirà, en el seu moment, perquè les circumstàncies del futur i el recolzament amb unes bases certes se mantingui. Ara és l'hora de donar la benvinguda definitiva a un nou municipi.

Tampoc és el moment de fer un raonament polític de les circumstàncies per què en determinats moments de l'àmbit de l'època democràtica es va valorar de diferent manera l'oportunitat que la Canonja fos municipi. Tampoc és el moment. Ara és el moment de dir al nou municipi de la Canonja, en nom del meu grup, de Convergència i Unió, que han arribat a un final a partir del qual les expectatives dels ciutadans canviaran substancialment; que ha arribat un moment en què la Canonja ja no podrà argumentar, els seus polítics no podran argumentar altra cosa que els valors propis, que la seva pròpia dignitat com a classe política, que la seva pròpia dignitat com a representants directes del consistori.

Crec que és un moment important. Crec que és un moment on tots han d'estar contents. Crec que és un moment on les esperances de futur han de ser un ele-

ment essencial. I crec que és un moment on la Canonja recupera la seva dignitat com a poble.

De fet –de fet– per mi, personalment, la Canonja sempre ha estat un municipi. Jo sempre he volgut tractar la Canonja, des de la perspectiva d'antic alcalde de Tarragona, com a tal. Les circumstàncies potser eren diferents. Però, de fet, a les acaballes de la meua carrera política –i parlamentària, segur–, significa per mi un element important d'aquesta inflexió haver pogut coronar amb un cert èxit –amb un èxit total per a la comunitat de la Canonja, i un cert èxit personal, mínim, per a mi– el fet que es rehabilités unes circumstàncies.

Canongins i canongines que esteu avui aquí, representants del poble de la Canonja que esteu aquí, a mi no em queda més que dir-vos que us desitjo el millor, que crec que teniu totes les oportunitats per fer de la Canonja un gran poble, per continuar fent de la Canonja un gran poble, i per acabar amb un visca la Canonja, des de totes les perspectives.

Gràcies a tots.

(*Aplaudiments.*)

El president

Té la paraula... (*Persisteixen els aplaudiments.*) En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre senyora Núria Segú.

La Sra. Segú Ferré

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Roc Muñoz, alcalde de la Canonja, membres de la junta de veïns de la Canonja, regidors, membres de la Plataforma per la Municipalitat de la Canonja, alcalde de Tarragona, regidors de Tarragona, director territorial dels serveis de Governació al Camp de Tarragona, senyor Francesc Tarragona, bé, les meves primeres paraules el dia 11 de novembre en aquesta mateixa tribuna van ser, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que estem contents.

Estàvem contents perquè, després de trenta anys –cal recordar que va ser l'any 1979 en què es va fer el primer manifest dels caps de família reclamant la recuperació de la municipalitat per a la Canonja–, doncs, com deia, després de trenta anys, el Govern havia pres la decisió d'elaborar una llei específica per tal que la Canonja pogués recuperar allò que li va ser arrabassat per la dictadura.

Avui les meves primeres paraules vull que siguin parafrasejant Serrat: avui és un gran dia. Avui és un gran dia per a Catalunya –ho ha dit el conseller–, tenim un municipi més, 947 municipis, però també és un gran dia especialment per al municipi de la Canonja i especialment per a tots els canongins i canongines que fa trenta anys que van iniciar ja aquesta reivindicació que avui és una realitat.

I avui voldria afegir també, avui 15 d'abril de l'any 2010, en nom del nostre grup, que a més a més d'estar contents també estem molt satisfets. Molt satisfets, primer, perquè aprovem aquesta llei. I, segon, també per la valoració que fem del procés de tramitació d'aquesta llei.

Com saben vostès, en aquest procés de tramitació de la llei no hi ha hagut esmenes per part dels grups parlamentaris. Els canvis que s'han fet en el text són fruit d'esmenes tècniques i de correccions lingüístiques. Per tant, l'esperit inicial de la llei i la literalitat del text de la llei aprovada pel Govern, i consensuada en aquest cas per les dues entitats municipalistes que els afecta directament, és el que avui posem a votació en aquest Parlament.

Penso, doncs, que en aquest tema tots els grups hem aconseguit mantenir l'esperit amb què s'ha portat aquest procés des de la Canonja i que té la seva màxima expressió en el Govern d'unitat que l'alcalde Roc Muñoz va oferir a tots els grups polítics a partir del gener de l'any passat.

També s'ha actuat, penso, com esmentava l'alcalde de Tarragona, el senyor Josep Fèlix Ballesteros, en la seva compareixença en aquest Parlament, i feia especial incís en dues paraules, en dues voluntats: col·laboració i lleialtat. Aquest ha estat el procés amb què s'ha dut a terme la tramitació de la llei en aquesta cambra. I per això nosaltres, a més a més d'expressar el nostre goig per l'aprovació de la llei, volem expressar la satisfacció.

Penso que avui, per a la Canonja, i per a Catalunya també, es produeix un fet excepcional: per segona vegada en la història de la democràcia, aquest Parlament aprova una llei específica per crear un municipi. No ho podria afirmar rotundament, però penso segurament que potser és de les poques lleis o l'única llei que en el procés de tramitació –de la democràcia– no ha tingut esmenes per part de cap grup i que les úniques correccions que s'hi han fet, com deia, han sigut més de caràcter tècnic. Per tant, per dues vegades la Canonja avui és excepcional, i passarà a la història en aquest cas del nostre país amb aquesta condició de doble excepcionalitat.

I acabo, senyores i senyors. Avui amb la votació següent, que serà per unanimitat, la Canonja recuperarà allò que no havia d'haver perdut mai, allò que li va ser arrabassat, com deia, pel franquisme. I crec que cal fer-ne menció específica i parar-se un moment a pensar en aquest tema, a més amb els temps que corren, quan parlem, no?, de qüestions d'aquest tipus relacionades amb el franquisme i amb la dictadura avui en dia.

Avui la Canonja recupera la seva condició de municipi. Està a l'alçada i en igualtat de condicions, com ens deia el conseller, que la resta de municipis de Catalunya. Avui s'inicia una nova etapa, un punt de no-retorn.

Avui cal dir també que queden a l'Ajuntament de la Canonja i a l'Ajuntament de Tarragona uns mesos d'intens treball, tal com diu el text de la llei. Tenen deures damunt la taula, que en aquest cas sé que entomaran amb ganes i que ja han començat a entomar i a treballar de manera informal.

Avui, doncs, com deia, és un gran dia, i avui és un dia de goig en què tot és possible per a la Canonja. I des d'aquí, a més a més de felicitar-los en nom del nostre grup, vull esperonar-los a mantenir aquest esperit de «tot és possible». Segur que la Canonja, al Camp de Tarragona, té un futur important. I, per tant, que aquesta embranzida i aquesta força amb què avui tots

sortiran d'aquí, amb l'aprovació d'aquesta llei, pugui ser mantinguda per molts anys per tal que la Canonja pugui reeixir encara més dintre del Camp de Tarragona i pugui desenvolupar plenament les seves competències i la seva capacitat de decisió.

Moltes gràcies; moltes felicitats als canongins i a les canongines; senyores i senyors...

El president

Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. De los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, avui crec que ens pertoca, doncs, saludar; saludar l'alcalde de la Canonja i els seus regidors, l'alcalde de Tarragona i també els regidors de l'Ajuntament de Tarragona, representants de diferents entitats canongines, de la plataforma; també representants d'altres institucions.

De fet, avui no només s'està seguint des d'aquest hemicycle; també a través de vídeo aquí, en una sala adjunta, i també des del mateix municipi de la Canonja. I estem seguint el que és un dia històric, un més. Jo crec que aquesta paraula ja l'hem utilitzada en diverses ocasions. Però, de fet, ja ho dèiem en el debat a la totalitat: estem vivint un procés històric i avui crec que és el dia que culminem aquest procés històric amb un gran dia històric. Crec que aquest 15 d'abril, doncs, a partir d'ara, passarà a ser un dia referent per al poble i el municipi de la Canonja. I hem arribat aquí amb una llarga cursa de fons, una llarga cursa que comença ben bé en aquells anys..., any 63, any 64; a cavall d'aquests dos anys, doncs, es van produir les maleïdes dates d'aquesta fusió, dita «voluntària», per un decret franquista.

Però hem arribat aquí, amb un procés històric, gràcies al fet que s'ha fet front comú, s'ha fet pinya. I, de fet, som aquí perquè s'ha fet un esforç comú on tothom ha aportat alguna cosa. Estic parlant de partits polítics, estic parlant d'institucions. En el seu moment, l'Ajuntament de Tarragona, governat..., i en aquell moment alcalde el que avui en dia és diputat al Parlament de Catalunya Joan Miquel Nadal; va fer els deures. També els grups que estaven a l'oposició en aquell moment a l'Ajuntament de Tarragona. També van fer els deures des de l'Ajuntament de la Canonja. També van fer els deures prèviament totes les persones i entitats de la Canonja. Posteriorment van fer els deures el nou Govern de la ciutat de Tarragona, i, per tant, el seu alcalde, Josep Fèlix Ballesteros, i també els grups que estan a l'oposició. I finalment han fet els deures el Govern de Catalunya, la conselleria de Governació, amb l'honorable conseller Jordi Ausàs, i després aquest Parlament, tots els grups parlamentaris.

Per tant, estem aquí gràcies al fet que tothom ha sumat, tothom, absolutament tothom, i crec que el que estem vivint avui és mèrit absolutament de tothom. De fet, la tramitació parlamentària ha estat una tramitació plàcida, de consens. Ja es va veure en el debat a la totalitat, i posteriorment s'ha vist també; pràcticament cap esme-

na, només unes esmenes tècniques, que, de fet, doncs, li han donat molt poca feina al lletrat en aquesta llei.

I, de fet, de la tramitació parlamentària, em quedo, doncs, amb les interessants compareixences, perquè ens van posar en alguns casos la pell de gallina. Estàvem posant rostre humà a tot aquest procés; estaven posant la seva vivència personal; estaven posant, doncs, el seu sentiment, el seu desig de llibertat per al seu poble. I això és el que ens van transmetre, amb aquelles compareixences; realment ens van transmetre el sentiment humà que hi havia al darrere d'aquest procés, el que hi ha al darrere d'aquesta llei.

Jo em quedo bàsicament amb tres conclusions d'aquelles compareixences. La Canonja sempre ha mantingut una personalitat pròpia com a poble, fins i tot en els moments més difícils. I això ha sigut mèrit de tots i cadascun dels canongins i canongines, des de la vida associativa. De fet, funcionàveu igual com si fóssiu un municipi, com qualsevol altre, amb els vostres costums, les vostres associacions, amb la vostra dinàmica pròpia, perquè manteníeu la vostra identitat en tot moment. Manteníeu aquesta identitat pensant que arribaria un dia com el d'avui. I realment, gràcies a aquest convençiment, s'ha arribat a un dia com el d'avui.

Segona conclusió. Ha estat un camí llarg, molt llarg, on tothom hi ha aportat –el que deia abans–, des d'aquells primers avenços amb l'entitat local menor, després entitat municipal descentralitzada, amb més competències que s'anaven afegint.

I finalment una tercera conclusió, que es va repetir amb alguns dels compareixents: ha estat un procés que no s'ha fet contra ningú. I, de fet, aquesta ha estat la clau de l'èxit. No s'ha fet contra ningú, sinó que això el que ha suposat ha estat sumar esforços, sumar voluntats, amb aquest objectiu de recuperar la municipalitat.

Ara el que queda, doncs, és present i futur; present i futur en aquest poble ja de la Canonja, recuperant la seva plena municipalitat. I em rellegia un article d'un dels compareixents, el Josep Llop, que avui ens acompanya aquí, a l'hemicycle, publicat l'any 2004 en la revista *Pont de fusta*. I es feia una reflexió i deia: «Com pot beneficiar la independència de la Canonja en el conjunt del territori del Camp de Tarragona i del seu nucli central.» I crec que era una reflexió interessant, que parlava de mancomunar serveis, que parlava d'estructurar aquest nucli dur del Camp de Tarragona. I, de fet, són unes reflexions molt actuals en aquests moments, en ple debat territorial de l'organització en vegueries del nostre país. Molt oportú.

De fet, aquest nou municipi neix en el centre del triangle entre els municipis de Tarragona, Reus i Vila-seca; per tant, just en aquest nucli dur. I estic convençut que aquest naixement d'aquest nou municipi ajudarà a vertebrar precisament aquest nucli dur del Camp de Tarragona, que necessita les sinèrgies entre els diferents municipis per poder treure un partit comú i, per tant, poder millorar el nostre resultat com a Camp de Tarragona i com a nucli dur d'aquest Camp de Tarragona.

Acabo. Allò que portà el franquisme ho ha retornat la democràcia, i, de fet, ni que hagi estat per un dia, doncs,

el fet que ahir commemoréssim el setanta-novè aniversari de la proclamació de la República alguna cosa hi té a dir; jo crec que ens ha influït en positiu, ens ha influït. Allò que portà el franquisme ho retorna la democràcia. I, de fet, amb l'aprovació d'aquesta llei, avui el que fem és derogar, deroguem el contingut d'aquell «Memorándum sobre la fusión voluntaria del término municipal de La Canonja con su límite», el de Tarragona, de l'any 63. Per tant, senyores i senyors diputats, deroguem-lo.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Rafel Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Senyor president, senyores i senyors diputats, en primer lloc, vull agrair la presència de l'alcalde de la Canonja i del seu consistori; també agrair la representació de les entitats, de la plataforma, i també de totes aquelles persones, canongins i canongines, que avui des del saló noble del castell de la Canonja estan seguint aquest Ple històric. També agrair la presència de l'alcalde de Tarragona, regidors de l'Ajuntament de Tarragona i totes aquelles persones que realment han tingut avui aquest interès especial de poder seguir aquest Ple, que torno a dir que és històric.

Avui Catalunya, s'havia dit abans, ha passat de 946 a 947 municipis; és a dir, avui no és un municipi més, és recuperar aquell municipi que va deixar de ser el 1963. Ha sigut una recuperació democràtica, llarga, no ha estat exclosa de dificultats, però sí d'una voluntat molt expressa, realment, d'arribar a bon fi.

Tots nosaltres sabem que després de la recuperació democràtica es comença un camí que és per a l'autonomia d'aquest municipi, i és l'any 1982 quan sorgeix el que és l'entitat local descentralitzada. I és el dia 14 d'abril de 1983 quan se'n transfereixen totes les competències, ja com una entitat pròpia local descentralitzada. I és el maig del 2004 que comencen a fer-se les gestions oportunes perquè la Canonja recuperi la seva entitat, aquesta entitat que ha estat sempre i ha sigut sempre pròpia del seu municipi. Aquest sentit d'identitat que tots els tarraconins sempre han tingut, i, com recordava el diputat senyor Nadal en l'altra intervenció que va tindre, mai se li va dir «president d'entitat local descentralitzada», sinó que sempre s'havien dirigit a ell tots com a «alcalde de la Canonja», perquè l'esperit, realment, era l'esperit de recuperar i l'esperit que existia encara aquest municipi, encara que jurídicament no estava reconegut. I és el 16 d'abril del 2007 quan s'aprova per unanimitat i de forma nominal, perquè ningú se pogués escapar, el que és l'expedient d'alteració del terme municipal de Tarragona, és a dir, l'impuls final –l'impuls final– per a tindre i reconèixer una altra vegada aquesta identitat.

No ha estat fàcil, perquè el dia 7 de gener del 2009 el Govern de la Generalitat denega aquesta petició, i no ho fa realment perquè tingui una voluntat d'anar-hi en

contra, sinó realment perquè hi havia un obstacle jurídic realment que ho impossibilitava. Però gràcies a l'esforç de tots i cadascú, va ser possible de poder modificar-lo i que avui sigui una realitat.

Ha sigut un llarg camí, però ha sigut un camí de coincidències, de col·laboració, d'esforços, de generositat i d'una voluntat total i absoluta de tots que això avui sigui una realitat en aquest Parlament de Catalunya.

Deixin-me que doni les gràcies, perquè penso que és de justícia, a aquells que van impulsar i van iniciar amb coratge i amb convenciment el que havia de ser el final que tots esperaven. I ho vull fer en la persona del que era alcalde, el senyor Joan Miquel Nadal, i, evidentment, l'orgull del nostre grup parlamentari, perquè en aquells moments nosaltres teníem responsabilitats de govern, i vull també recordar el Francesc Ricomà i, evidentment, aquella persona que va estar a la comissió de transferències, que és Alberto Fernández; per tant, també hi ha un sentit d'orgull i de responsabilitat de govern del Partit Popular de Catalunya en aquest equip de govern que presidia l'alcalde, llavors, senyor Joan Miquel Nadal. També vull donar les gràcies a aquells que han continuat aquesta tasca, perquè ha sigut una tasca evolutiva i ha sigut una tasca que ha anat amb el temps; gràcies a tots de veritat.

Jo porto ja alguns anys com a diputat a aquest Parlament de Catalunya, i penso que ha estat el projecte de llei més senzill, més fàcil que ha tingut o que he conegut en aquest Parlament. Perquè la veritat és que ha sigut un tràmit que el més important que ha tingut per mi ha sigut, realment, com deia abans el diputat i portaveu d'Esquerra Republicana, en aquest projecte de llei, poder escoltar les persones que anaven narrant tot el treball que s'havia fet i s'havia portat a terme. Era una part de la història de totes aquelles persones que recollien aquest sentit de recuperació i d'afany, realment, d'arribar al final on arribem avui. Però la veritat és que la voluntat de tots era un treball que simplement havia de cobrir un expedient, un tràmit parlamentari, i res més.

Jo vull finalitzar les meues paraules amb un article que avui sortia al *Diari de Tarragona*, que era un article d'opinió fet per Francesc Roig, que jo penso que ve a resumir molt bé tot això. Ell deia avui en aquest article de l'opinió: «La satisfacció final és contemplar el camí recorregut i adonar-se que si hem arribat a on som és gràcies a l'esforç i la constància de molts.» Jo hi afegiria, si m'ho permet el senyor Roig, que de tots.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyors alcaldes de Tarragona i de la Canonja, de la Canonja i de Tarragona, regidors, tècnics municipals, membres de les plataformes per a la municipalitat i, sobretot, avui, veïns i veïnes de la Canonja,

els presents a la sala, els presents a l'edifici, els que ens segueixen des de la població de la Canonja, avui aprovem una llei que pot semblar potser molt senzilla en el seu articulat, però que és molt transcendent en el seu contingut. I per entendre-ho n'hi ha prou a llegir el que és el seu article primer: «L'objecte d'aquesta llei és la creació del municipi de la Canonja.» Em sembla que amb això potser podríem dir allò que queda tot dit.

I és una llei que l'aprovaré per consens de totes les forces polítiques. Avui aquí, en aquesta tribuna, els representants dels grups no ens hem de plantejar com hem de fer valdre els nostres arguments i com posem de manifest la debilitat dels arguments del contrari, sinó una cosa molt més agradable i agraïda: només hem de rivalitzar en la nostra capacitat d'expressar la nostra satisfacció per haver contribuït a aquesta aprovació. I en aquestes alçades de debat costa molt d'afegir alguna cosa més al que han dit els portaveus que m'han precedit.

Per a aquells que no estiguin en el dia a dia de la vida parlamentària, els haig d'aclarir que això d'aprovar una llei per consens no és una cosa molt habitual en aquest hemicicle, i encara menys en aquestes alçades de mandat. I això el que vol dir és que les coses s'han fet bé, que les coses s'han fet bé des del començament, en el treball social per mantenir, per demostrar la vida de la població de la Canonja, en el treball de la comissió gestora, en la feina institucional de l'entitat menor, construint una identitat que finalment ha resultat definitiva i, per tant, reconeguda, en la gestió prèvia de la segregació, per part dels serveis tècnics, per part dels estaments polítics, per part de tots els afectats, també –i s'ha de dir ben clar– per part de l'Ajuntament de Tarragona.

Una feina que no ha estat exempta ni de problemes ni de moments difícils. S'ha esmentat per part del conseller la denegació, el gener del 2009 –i havia de ser així per normativa legal–, de l'expedient de segregació, perquè no es complien les condicions que marcava, la qual cosa ens obligava a fer la llei que avui aprovarem. I va ser un cop dur.

El poeta cubà José Martí deia allò de: «Perder una batalla no es más que la obligación de ganar otra.» I heu aplicat aquest precepte i les coses es van continuar fent bé, plantejant la llei que podia desllorigar la situació, plantejant-la en uns termes que han permès una tramitació parlamentària ràpida i efectiva. Vam fer el debat inicial l'11 de novembre, les compareixences el 17 de febrer, la comissió de tancament el 24 de març, i avui, 15 d'abril, ho aprovem. Bona feina parlamentària també per estar a l'alçada de la feina que anteriorment s'havia fet.

I un final feliç, com els que són bonics d'explicar. La Canonja, com deia el portaveu d'Esquerra Republicana, un poble normal, tindrà allò que tenen els pobles normals: el seu ajuntament. No és una qüestió de dir si a Catalunya n'hi han 964 o 965; no és aquesta, la qüestió. La qüestió és que la Canonja té totes i cada una de les característiques que determinen allò que entenem la nostra unitat local de convivència, el poble, i, per tant, ha de tenir el seu ajuntament. I a partir d'aquí vostès tindran les seves dificultats, els seus desacords,

les seves mancances, però també tindran els seus èxits i aconseguiran els seus objectius. El valor està en el fet que a partir d'aquest moment i sense cap mena de dubte seran els seus, els de vostès i els de ningú més.

Ja que algú ha esmentat que ahir va ser el 14 d'abril, jo recordaré unes paraules de Manuel Azaña. Deia que la llibertat no fa feliços els homes, els fa senzillament homes. Em sembla que això també ho podem aplicar en el cas de la Canonja: els fa senzillament poble. I, per tant, l'única cosa que em queda per dir és la meua més sincera enhorabona, en nom propi i en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'illustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Honorables consellers, diputats i diputades, benvinguts també els membres de la plataforma de la Canonja, també l'alcalde de Tarragona, l'alcalde, dit d'aquesta manera, ja d'aquí a poc, de la Canonja. Nosaltres, des de Ciutadans, en aquesta llei, com els altres grups han dit, lògicament, estem satisfets que s'hagi aprovat i que s'aprovi per unanimitat. Així ho espero. Però, quan ens vam plantejar si s'aprovava o no per unanimitat, quan vam plantejar què votar, sincerament, a diferència d'altres arguments que hem sentit aquí, no ens vam plantejar si formava part o no d'una identitat d'un poble; no ens vam plantejar..., ni tan sols en l'exposició de motius coincidíem plenament, sinó que ens vam plantejar dues qüestions. Primera, la primera pregunta: hi ha consens territorial i polític per fer aquesta llei? Fonamental per fer una proposta d'aquest tipus. I, segona: els ciutadans de la Canonja viuran millor amb aquesta llei? Aquests són els dos fonaments bàsics que nosaltres vam prendre com a vara de mesurar per fer aquesta llei.

Per tant, l'exposició de motius, que parla del segle XII del segle XIV, del franquisme..., tot això, evidentment, forma part d'aquesta història de la Canonja, i de, en definitiva, dels ciutadans de la Canonja; però el que ha determinar, des del nostre punt de vista, si s'aprova una llei o no és si millora la qualitat de vida dels ciutadans –en aquest cas, de la Canonja– i, sobretot, si hi ha un consens polític –en aquest cas, territorial.

I dic això perquè, lògicament, aquests dies a ningú se li escapa que estem debatent aquí, justament, una llei que és tot el contrari, com és la llei de vegueries, que ni porta millora a la qualitat de vida dels ciutadans de Catalunya, ni hi ha consens polític ni territorial. Però com que aquest no és el tema d'avui, ja en parlarem quan toqui debatre les vegueries.

Per tant, avui estem davant d'una llei de consens polític i territorial, i estem davant d'una llei que nosaltres confiem que millori la qualitat de vida, els serveis, la proximitat als ciutadans de la Canonja. És per això que hi votarem favorablement i no per altres arguments.

I, precisament, en aquesta línia, com ja han dit altres companys, i és complicat ser l'últim, en aquest cas, perquè s'han dit moltíssimes coses, però és veritat que ara la pilota està al sostre dels futurs responsables polítics de la Canonja, dels que ja ho eren fins ara, perquè, com ja s'ha dit, de forma autònoma i *de facto* ja funcionaven; i, per tant, si *de facto* ja funcionaven, si realment hi havia aquesta..., funcionaven amb aquesta realitat, ara els tocarà, a vostès, gestionar els recursos, la vida, els serveis dels ciutadans de la Canonja.

Per tant, nosaltres hi votem favorablement amb el convenciment, amb la bona fe que aquesta llei millorarà els serveis, la qualitat de vida dels ciutadans de la Canonja i que permetrà, en definitiva, que aquesta realitat que ha tingut durant molts anys una situació *de facto* treballant conjuntament dins de l'Ajuntament de Tarragona, ara passi a ser un ajuntament independent.

Per tant, per nosaltres –i deixin que ho valori, també–, passar de 946 a 947 municipis, en si no és una cosa positiva, ni negativa, simplement és afegir un municipi més als que tenim. El que és positiu o pot ser positiu és si la vida dels ciutadans de la Canonja, hi insisteixo, millora.

Per tant..., avui mateix, també, i en aquests dies debatem sobre una altra qüestió que és la contrària, que és com treballem per donar millors serveis a diferents municipis, com és l'àrea metropolitana, on el nostre partit també està a favor de tramitar aquesta llei.

Per tant, això, l'únic que dibuixa és una complexitat a l'hora de gestionar el territori, una complexitat a l'hora de gestionar els serveis, i que hem de saber trobar la fórmula idònia per a cada qüestió. En alguns casos ens interessarà mancomunar serveis; en alguns casos ens interessarà crear sinèrgies entre municipis; en d'altres casos, com és el cas de la Canonja, ens interessarà una gestió administrativa pública dels seus serveis com a municipi. Però amb aquest pragmatisme, amb aquesta realitat, és des de la que volem treballar Ciutadans en àmbit territorial. És aquesta la realitat, no, hi insisteixo, qüestions històriques o no, perquè qüestions històriques, en aquest país i en aquest continent, si anéssim i tiréssim sempre enrere mai ens posaríem d'acord i mai acabaríem de tenir cap límit ni cap situació de consens.

Per tant, treballem amb pragmatisme, treballem per als serveis i la millora de la qualitat, en aquest cas, dels serveis als ciutadans de la Canonja. I també, lògicament, s'ha d'agrair la feina feta pel consistori de Tarragona, pels diferents colors polítics, diferents alcaldes que hi han hagut. Perquè, en definitiva, era fonamental, per fer aquesta llei, lògicament, el consens i el vistiplau, com no podia ser d'una altra manera, del consistori de Tarragona.

Per tant, nosaltres ens congratulem d'aquest consens, ens congratulem i pensem i creiem que això serà així. El temps ens ho dirà. El temps dirà si els ciutadans de la Canonja viuen millor o no sent terme municipal o pertanyent al terme municipal de Tarragona. Jo estic convençut –i el nostre grup n'està convençut– que sí. I, per tant, amb aquesta voluntat, nosaltres els desitgem tota la sort en aquesta nova gestió, en aquesta nova etapa, als

ciutadans de la Canonja, tota aquesta sort, i, sobretot, també, que vostès sàpiguen, també, gestionar aquesta realitat que, a partir d'avui, quan s'aprovi aquesta llei, tinguin a sobre la taula.

Així que moltíssimes felicitats a tots els ciutadans de la Canonja, i també congratular-nos que tots els grups parlamentaris estiguem treballant en aquesta llei –en altres no, però en aquesta llei– en la mateixa línia.

Moltíssimes gràcies.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Acabat, doncs, el debat, posem a votació el text del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de llei de creació del municipi de la Canonja ha estat aprovat per 126 vots a favor.

Enhorabona.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Projecte de llei

de modificació de la Carta municipal de Barcelona (tram. 200-00090/08)

El següent punt de l'ordre del dia és el Projecte de llei de modificació de la Carta municipal de Barcelona. No... (*veus de fons*), procedim de seguida a votació, senyores diputades i senyors diputats.

D'acord amb l'article 126 del Reglament, el Govern ha sol·licitat la tramitació en lectura única per tal de tramitar aquesta llei. Per tant, es proposa al Ple de la cambra que el projecte es tramiti d'aquesta manera, en lectura única. Algun diputat vol intervenir per aquesta qüestió específicament? Després ja farem... (Pausa.)

Doncs, procedim a la votació. Els vots afirmatius s'entén que estan a favor de la tramitació en lectura única i els negatius en contra.

Comença la votació.

Queda aprovada, aquesta tramitació en lectura única, per 127 vots a favor.

Procedim ara al debat, i d'acord amb les normes establertes per al debat de totalitat, després el conjunt del projecte es sotmetrà a una sola votació. Presenta el projecte, d'acord amb l'article 105.2, l'honorable senyor Joan Saura.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, passo a presentar el Projecte de llei de modificació de la Carta municipal de Barcelona que, com saben, hem aprovat en un tràmit de lectura única.

Es tracta d'una modificació que pretén donar rang legal a la regulació del Consell Econòmic i Social de Barcelona, i consolidar d'aquesta manera la posició institucional que li correspon. Com exposaré més endavant, l'especial règim de tramitació de la Carta municipal de Barcelona i la iniciativa municipal de la proposta fonamenta la tramitació d'aquest projecte de llei en lectura única.

Cal remarcar que la iniciativa de reformar la Llei de la Carta municipal per tal de regular el Consell Econòmic i Social va ser aprovada per unanimitat de tots els grups polítics en el si de l'Ajuntament de Barcelona.

Es tracta d'una modificació de la Carta municipal de Barcelona que es limita a introduir un nou títol, el títol vuitè, que consta d'un únic article, l'article 142, a la Llei de la Carta municipal de Barcelona per tal de regular el Consell Econòmic i Social de Barcelona.

El Consell Econòmic i Social és un òrgan consultiu de caràcter general de participació i de representació d'interessos dels agents econòmics i socials en l'entramat institucional local. La seva importància i utilitat ha estat més que demostrada i és molt ben valorada per tots els agents socials, polítics i econòmics de la ciutat com un espai de diàleg i de concertació amb un reconegut prestigi en afers econòmics; molt especialment en moments de crisi com l'actual fa una aportació cabdal en la diagnosi dels problemes que afronta la ciutat de Barcelona i contribueix, decididament, a definir les propostes d'actuació. Parlem, doncs, d'un organisme clau en el progrés social i econòmic de la capital de Catalunya i, per tant, del nostre país.

La base jurídica de la seva creació es troba en la potestat d'autoorganització municipal reconeguda en la legislació de règim local. D'acord amb aquesta potestat d'autoorganització, el consell plenari, l'any 1992, va aprovar l'acord de creació del Consell Econòmic i Social i, per tant, ja fa molts que exerceix les seves funcions.

Els canvis significatius en l'organització de l'Ajuntament de Barcelona, derivats de l'aprovació de la seva Carta municipal, han posat de manifest la necessitat de millorar la posició institucional del Consell Econòmic i Social de Barcelona per tal de garantir la seva existència per una norma jurídica amb rang de llei.

Aquest projecte de llei, doncs, té com a finalitat el seu reconeixement amb el rang normatiu adient, el que implica la seva incorporació a la Carta municipal com a norma especial que regula el règim jurídic específic previst per l'Ajuntament de Barcelona. Es tracta d'una iniciativa que també sorgeix del mateix Consell Econòmic i Social, qui expressa la seva demanda en aquest sentit.

Per tots aquests motius, el consell plenari de l'Ajuntament de Barcelona, el 9 de novembre del 2009, va aprovar per unanimitat de tots els grups polítics la iniciativa de modificar la Llei de la Carta municipal de Barcelona amb l'objecte d'incorporar la regulació del consell.

Cal tenir present, però, que les modificacions de la Carta municipal de Barcelona tenen un règim especial de tramitació. L'article 89 de l'Estatut d'autonomia preveu la iniciativa de l'ajuntament per proposar la modifica-

ció del seu règim especial i la Carta municipal preveu l'articulació d'aquesta iniciativa municipal mitjançant la participació de la Comissió Mixta Generalitat - Ajuntament de Barcelona.

Per tant, amb la tramitació d'aquest projecte de llei també es fa efectiu el desenvolupament estatutari, en fer efectiva la tramitació d'una iniciativa municipal en els termes previstos a l'article 89 de l'Estatut.

D'aquesta manera, el Govern de la Generalitat ha d'atendre l'obligació de tramitar, en els termes estatutàriament previstos, la iniciativa aprovada des de l'Ajuntament de Barcelona i que es refereix a la seva estructura orgànica.

D'acord amb aquest règim especial, el passat 2 de febrer del 2010, la Comissió Mixta Generalitat - Ajuntament de Barcelona es va reunir i va acordar donar conformitat a la proposta que havia estat aprovada pel plenari del consell municipal, de modificar la Carta per tal d'incorporar-hi la regulació del Consell Econòmic i Social.

Tal com he assenyalat a l'inici de la presentació, es tracta únicament d'inserir un nou títol a la Carta municipal de Barcelona. El contingut concret de la nova regulació del Consell Econòmic i Social de Barcelona es recull en el nou article 142 de la carta, que consta de tres apartats.

En primer lloc, s'estableix que el consell és l'òrgan consultiu de l'ajuntament, de caràcter general i de participació dels agents socials i econòmics. Es preveu que la seva composició i estructura de les seves funcions i el règim de funcionament s'establiran en els estatus que aprovi el plenari del consell municipal. Així mateix, en el seu propi reglament el consell pot concretar aspectes interns de la seva organització i actuació.

En segon lloc, es preveu que el consell per exercir les seves funcions pot elaborar estudis, dictàmens i propostes sobre matèries econòmiques i socials, a sol·licitud dels òrgans de govern municipal o per pròpia iniciativa. L'apartat segon determina també les funcions del consell, com són les d'informar el pressupost municipal, el Pla general d'acció municipal, el programa d'actuació o les ordenances fiscals. També es preveu que informi els projectes locals de planificació de la formació professional i de les polítiques actives d'ocupació, els projectes de les grans actuacions i de transformació de la ciutat, així com convenis i acords sobre promoció social, econòmica i territorial.

L'apartat tercer estableix que el consell actua amb independència i plena autonomia funcional i que haurà d'estar dotat pels recursos humans, materials i econòmics per al seu funcionament, sense perjudici de la capacitat del consell per rebre recursos d'altres persones físiques o jurídiques, públiques o privades.

En definitiva, doncs, aquesta és una modificació de la llei que millora la Carta municipal de Barcelona i que suposa un pas més en la consolidació d'aquest règim especial de què gaudeix la capital de Catalunya. Així mateix, contribuïm a millorar l'estatus i la posició institucional del Consell Econòmic i Social, la qual cosa esperem també que suposi més facilitats i instruments

per continuar desenvolupant la seva tasca amb la mateixa qualitat que fins ara ha demostrat. Vull recordar que aquesta condició singular de Barcelona va ser possible gràcies al fet que al 2006 l'impuls i les gestions del Govern van permetre l'aprovació de la Carta pel que fa al tram estatal, que portava vint anys de retard. Finalment, el procés va culminar amb èxit i Barcelona gaudeix d'una normativa que aprofundeix en els mecanismes de participació ciutadana, reforça la pràctica democràtica i estimula la cooperació entre l'ajuntament i el moviment associatiu i els agents socials, com a factor de progrés i de cohesió, uns àmbits en els quals avui donem un pas més endavant.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Té la paraula per fixar posicionament, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Anna Figueras.

La Sra. Figueras i Ibàñez

Moltes gràcies, president. Honorable conseller, il·lustres diputats, il·lustres diputades, voldria començar aquesta breu intervenció saludant la senyora Rosa Virós, presidenta del Consell Econòmic i Social de Barcelona, així com els diferents membres del consell que avui tenen el goig d'acompanyar-nos en aquesta sessió plenària. I, així mateix, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió volem deixar palès el nostre reconeixement a la feina diligent, a la bona tasca que s'ha portat a terme des del mateix Consell Econòmic i Social de la ciutat de Barcelona.

Avui, tal com esmenta el punt número 1 de l'article 126 del Reglament d'aquesta cambra, i tal com acabem d'aprovar fa pocs minuts, s'inicia i finalitza el tràmit parlamentari de la segona modificació de la Llei 22/1998, de 30 de desembre, de la Carta municipal, per incloure en el seu articulat la regulació del Consell Econòmic i Social de Barcelona, després que el plenari del consell municipal de l'ajuntament de la ciutat acordés, com bé explicava el conseller, per unanimitat la modificació d'aquesta llei i com empara allò disposat en l'article 89 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

Així doncs, prenc la paraula per fixar el posicionament del Grup Parlamentari de Convergència i Unió entorn del Projecte de llei de modificació de la Llei de la Carta municipal de Barcelona, llei que fou aprovada per la unanimitat dels grups parlamentaris el 22 de desembre de l'any 1998 i que fou presentada en seu parlamentària per l'honorable Xavier Trias, llavors conseller de la Presidència i actual president del grup municipal de la ciutat de Barcelona, de Convergència i Unió.

I, tal com expressava el mateix Xavier Trias en una de les parts, doncs, de la seva intervenció durant la presentació de la Carta municipal, la Carta municipal actualitzava el règim municipal especial, recuperava una tradició històrica en el reconeixement d'un règim jurídic propi de la ciutat, incorporava el reconeixement legal de Barcelona com a capital de Catalunya, reforça-

va l'autonomia de l'ajuntament de la ciutat, explicitava la voluntat descentralitzadora de Barcelona dotant els districtes d'un ampli nivell d'autogovern i aprofundia en els mecanismes de participació ciutadana estimulants la cooperació entre l'ajuntament i la societat civil, com bé ens deia l'honorable conseller.

Cal dir que la Carta municipal de Barcelona ha estat fruit de llargs i apassionats debats en les diferents seus de les diferents institucions que han intervingut per tal que la Carta municipal fos un fet, i que han fet falta molts anys per poder portar a terme, doncs, la seva promulgació i el desplegament de la normativa més important per a la capital del nostre país. Però cal destacar també el consens de què ha gaudit en el moment de la seva aprovació en aquesta mateixa cambra, com en el Consell Municipal de Barcelona, consens que sembla, doncs, que es produirà avui també.

Amb l'aprovació d'aquesta modificació de llei no es crea un nou organisme, ja que el Consell Econòmic i Social de Barcelona, com vostès saben, és un organisme de llarga trajectòria a la capital del nostre país, que endegà la seva tasca l'any 1992 per expressa voluntat dels agents socials i econòmics d'aquesta ciutat, i la constitució del qual fou pionera a l'Estat espanyol quant a constitució de consells econòmics i socials d'àmbit local.

L'essència destacable del consell, doncs, rau, tal com recull el punt 1 de l'article 142 del text que ens ocupa, a ser un òrgan consultiu de caràcter general i de participació dels agents socials i econòmics més representatius de la ciutat de Barcelona, amb la finalitat d'emetre informes de caràcter preceptiu en qualsevol tan important com poden ser el pressupost municipal, el Pla general d'acció municipal, el programa d'actuació i les ordenances fiscals, però també a elaborar informes i estudis sobre la situació i sobre la realitat econòmica i social de la ciutat, no?

Fruit, doncs, de l'esperit que recull la llei que avui ens afecta, amb la importància de la percepció i la participació dels principals agents sobre la situació econòmica i social de Barcelona i de la cooperació entre administracions i la societat civil; fruit del reconeixement de la bona tasca i de l'aportació imprescindible que ha portat a terme el Consell Econòmic i Social de Barcelona; fruit també de la necessitat del moment econòmic i social actual de disposar, doncs, d'opinions i recomanacions independents sobre la situació econòmica i social de la ciutat; fruit de la necessitat que la continuïtat d'aquest organisme, de l'organisme en qüestió, no estigui subjecta a la voluntat del govern municipal de torn; fruit, doncs, en definitiva, de la necessitat de donar la legitimitat institucional i carta de naturalesa que garanteixin la màxima independència del Consell Econòmic i Social de Barcelona, el plenari del consell municipal de l'ajuntament d'aquesta ciutat –sigui dit de passada, a proposta o a iniciativa del Grup Municipal de Convergència i Unió– va acordar per unanimitat incloure, via una modificació de la Llei de la Carta municipal, el Consell Econòmic i Social dins l'articulat del text legislatiu cabdal per a la ciutat i donar a aquest organisme el rang institucional, la naturalesa legal i la independència demostrada que es mereix.

És, doncs, en concordança amb el que ens va portar al Grup Parlamentari de Convergència i Unió en el seu moment a presentar, a tramitar i a aprovar el Projecte de llei de la Carta municipal de Barcelona, que avui donarem suport a la modificació d'aquesta, entenent que amb la inclusió del Consell Econòmic i Social de Barcelona en el seu articulat millorem, si això és possible, l'esperit amb què va ser aprovada l'any 1998.

Molts gràcies, president; honorable conseller, senyors i senyores diputats, membres del Consell Econòmic i Social de Barcelona, moltes gràcies.

El president

En nom dels tres grups que donen suport al Govern, té la paraula la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, dues lleis, dues lleis per unanimitat. Jo espero que això sigui la pauta que seguirem a partir d'ara, i no l'excepció.

No, ara seriosament, parlant del projecte que ens ocupa, des dels tres grups que donem suport al Govern començar saludant els membres del Consell Econòmic i Social de Barcelona, pel fet d'estar aquí en l'aprovació d'una llei que, evidentment, els involucra.

Aquesta llei que aprovem avui és un pas més per desenvolupar la Carta municipal de Barcelona. La vàrem estar esperant vint anys, la vàrem aprovar el 2006, i per tant ara, ja que vam estar esperant tant de temps, és important desplegar-la amb totes les seves potencialitats i desplegar-la a fons.

Jo crec que ja ho ha explicat a bastament el conseller Saura: aquesta modificació per lectura única consisteix a donar rang legal a la regulació del Consell Econòmic i Social de Barcelona per millorar el seu estatut i la seva posició, consolidant la posició institucional que nosaltres estem convençuts que li correspon.

Jo crec que ja ho saben tots vostès prou bé, perquè ho hem demostrat durant aquests anys: en tot el que sigui enfortir Barcelona i, per tant, enfortir Catalunya, als grups que donem suport al Govern ens hi trobaran. I, per tant, expressar el nostre vot favorable en aquesta llei.

Gràcies, president.

El president

L'il·lustre senyor Josep Llobet té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Honorable conseller, il·lustres diputades i diputats, en primer lloc donar la benvinguda a la presidenta i als membres del Consell Econòmic i Social de Barcelona.

Molt bé, ja s'ha explicat abans, l'honorable conseller ho ha explicat, que el que fem avui és modificar la Carta municipal per incloure un nou títol, el títol vuitè, en el qual es plasmarà la regulació del mateix consell, del

Consell Econòmic i Social. Un consell econòmic i social que és un òrgan consultiu que es va crear l'any 1992 amb la finalitat que els agents econòmics i socials més representatius i representants de la societat civil participessin en la presa de decisió de les polítiques socials i econòmiques que afecten la societat i les persones que hi viuen i hi treballen.

L'Ajuntament de Barcelona va ser pioner en la constitució d'un consell econòmic i social aprovat aquell any amb els estatuts que el regulaven i posaven en marxa aquest òrgan consultiu. Des de llavors, el Consell Econòmic i Social de Barcelona ha desenvolupat les tasques i funcions encomanades als seus estatuts i ha treballat per adaptar-se a les necessitats i canvis socials que s'han produït en el si de la nostra societat.

Les funcions fonamentals són analitzar, promoure debats i elaborar propostes en qüestions d'àmbit socioeconòmic d'interès per a la ciutat; impulsar accions orientades a la millora de la vida econòmica i social i ciutadana de Barcelona; elaborar i editar i presentar les memòries corresponents. Al mateix temps vull recalcar, ressaltar que s'han establert línies de col·laboració amb altres consells econòmics i socials que han cristallitzat en treballs conjunts, com un dictamen conjunt del Consell Econòmic i Social de Barcelona amb el Consell Econòmic i Social del Baix Llobregat sobre el pla Delta; la participació en el dictamen sobre les repercussions socioeconòmiques de les àrees metropolitanes de la Unió Europea, del Comitè Econòmic i Social europeu, i també la posada en marxa d'un grup de treball per crear la federació de consells econòmics i socials locals d'Espanya.

Actualment el Consell Econòmic i Social de Barcelona, com ja s'ha comentat, necessita incrementar el seu reconeixement institucional i la seva independència, i amb aquesta finalitat es demana la modificació i inclusió en la Carta municipal de la seva regulació. I, per tant, el nostre grup recolza aquesta iniciativa, ja que considerem que és necessari dotar el Consell Econòmic i Social de Barcelona del crèdit institucional que mereix i dels mitjans materials i humans que necessita per tal que pugui continuar desenvolupant la seva tasca amb independència.

Moltes gràcies.

El president

El senyor Albert Rivera, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Des de Ciutadans, com ja han manifestat altres grups, donarem suport a aquesta modificació, i precisament perquè és una modificació que des del nostre punt de vista el que fa és incorporar dins de la carta el que ja és un fet i el que és un funcionament, una mica, també semblant al que parlàvem abans, una realitat que funciona però que ara volem que funcioni dins d'aquesta carta, i sobretot amb dos principis bàsics: que estigui regulada a la mateixa carta com a part formal i sobretot que es garanteixi més, encara

més, la seva independència i que estigui reconegut així a la mateixa carta.

Per tant, es tracta d'una modificació formal, es tracta d'una modificació per consens i es tracta d'una modificació que, en tot cas, el que pretén és donar més independència a l'organisme que ja funciona de forma correcta, i el que volem tots plegats, per tant, és que aquesta independència es garanteixi també de forma legal i amb aquesta modificació. Per tant, Ciutadans donarà suport a aquesta modificació legal.

Gràcies, senyor president.

El president

Doncs, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posarem, doncs, a votació el Projecte de Llei de modificació de la Carta municipal de Barcelona.

Comença la votació.

El Projecte de Llei de modificació de la Carta municipal de Barcelona ha estat aprovat per 128 vots a favor.

Procediment

relatiu a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent al 2007 (tram. 257-00004/08)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent al 2007.

D'acord amb l'article 163.5, presenta l'informe l'il·lustre senyor Joan Colom i Naval, síndic major de la Sindicatura de Comptes.

El síndic major (Sr. Joan Colom i Naval)

Honorable president, conseller, senyores i senyors diputats, comparec davant del Ple del Parlament per presentar l'Informe de la Sindicatura de Comptes de Catalunya sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'exercici 2007, d'acord amb el que preveu l'article 163.5 del Reglament del Parlament.

Com vostès saben prou bé, el síndic major només compareix davant del Ple per presentar aquest informe, el del Compte general. El debat de la majoria dels informes de fiscalització –trenta-vuit l'any 2009– té lloc en el marc de la Comissió de la Sindicatura de Comptes del mateix Parlament. Dic això perquè alguns dels aspectes apuntats en l'informe del compte general es troben àmpliament detallats en els diferents informes de fiscalització específics que el ple de la sindicatura va aprovant segons el full de ruta de la institució, que és el programa anual d'activitat, que és públic, igual que els informes.

Així mateix vull aprofitar l'avinentsa de la meua presència, potser la darrera en aquesta legislatura, davant d'aquest Ple per destacar el treball conjunt que els di-

putats i diputades d'aquesta comissió i la sindicatura duem a terme a través de les diferents reunions, amb el suport dels serveis de la cambra.

Amb la presentació d'aquest informe, ara, a mitjans d'abril, la sindicatura continua en la línia d'escurçar els terminis entre l'any fiscalitzat i l'exercici pressupostari tancat. Els recordo que el passat 29 de juliol vaig compareixer per presentar l'Informe del Compte general corresponent a l'exercici 2006. El ple de la sindicatura ha planificat el treball de forma que sembla possible que es pugui enviar al Parlament l'informe corresponent a l'exercici 2008 abans del proper novembre. Crec que si ho aconseguim podrem afirmar que estem en el camí d'obtenir un bon equilibri entre exercici tancat, l'elaboració de l'informe sobre el compte liquidat per part de l'òrgan de control extern i l'aprovació del descàrrec per part del legislatiu, si escau.

Tanmateix, em permeto remarcar que, al marge del calendari electoral català en curs, això significa que en el moment de debatre el projecte de pressupost per a l'exercici n+1 el Parlament disposaria de l'informe sobre el compte de l'exercici n-2. Amb el calendari legal que regula el compte general és impossible reduir el desfasament fins arribar, com seria desitjable, que tinguí, el Parlament, el de l'exercici n-1.

Però centrant-me en l'informe, aquest va ser aprovat pel ple de la sindicatura el 18 de novembre de 2009 i lliurat al president del Parlament el dia 22 de desembre. En l'elaboració de les diferents parts de l'informe hi han participat els equips d'auditoria dels síndics Jaume Amat, Agustí Colom, Enric Genescà, Alexandre Pedrós i el meu.

Vull destacar que, per primera vegada i després de molts anys, l'informe presenta un conjunt de novetats en la seva estructura. Les conclusions de totes les parts que formen el volum I, que recull el sector administratiu, es presenten al començament de l'informe, immediatament després de la introducció, com és habitual a auditoria. Aquesta modificació simplifica i facilita la lectura i fa més transparent l'efecte de totes les observacions i recomanacions, que abans estaven distribuïdes en els diversos apartats. L'informe incorpora una estructura gràfica comuna en forma de taules homogènies per facilitar el seguiment de les observacions i recomanacions d'exercicis anteriors i el seu estat en el moment en què s'han revisat. També s'hi inclou un mateix model de quadre de sumari d'ajustos, que mostra l'efecte dels ajustos en el resultat no financer pressupostari de cada secció. Finalment, i no per això menys important, vull destacar que per primera vegada tot el volum primer ha estat enviat a alegacions de manera conjunta. Penso que això ha contribuït a millorar la tramitació d'aquesta fase d'alegacions.

Tal com els vaig anunciar en la meua anterior compareixença, corresponent a l'Informe del Compte general 2006, a la darrera reunió de la Comissió de la Sindicatura del proppassat 16 de març la sindicatura va presentar l'Informe 24/2009, sobre els procediments d'agregació i consolidació del Compte general de la Generalitat, exercici 2006, un informe que ha tingut una bona acollida per la Comissió de la Sindicatura i que

planteja observacions i recomanacions que, segons es pot observar a les allegacions del mateix Departament d'Economia i Finances, està previst que s'atenguin, almenys algunes d'elles, amb la tramitació de la nova llei de finances del sector públic de la Generalitat de Catalunya, actualment en fase d'avantprojecte, i amb el nou pla general de comptabilitat pública de la Generalitat, que sembla que es tramitarà en breu. Però, segons el meu parer, sens dubte les recomanacions més significatives de l'Informe 24/2009 haurien d'il·luminar d'alguna manera el debat del Compte general del 2007.

Reprement el fil de l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat 2007, cal recordar que, respecte als comptes inclosos al volum I, sector administratiu, l'informe persegueix el seu examen, la comprovació que es presenten d'acord amb els principis i normes comptables i pressupostaris que són d'aplicació, i que l'activitat economicofinancera que reflecteixen els estats continguts en aquest volum es realitza d'acord amb el principi de legalitat.

D'altra banda, els comptes inclosos en el volum II, corresponents a les diputacions provincials, als organismes autònoms de caràcter comercial, industrial i financer, a les empreses públiques, que integren també la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, denominada ara Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, i les empreses del seu grup, es presenten de forma individualitzada per a totes i cada una d'elles i alhora es destaquen certes magnituds significatives d'alguns d'aquests comptes.

Com a dades més rellevants dels estats consolidats voldria assenyalar que els comptes del 2007 del consolidat de l'Administració de la Generalitat, el Servei Català de la Salut i les entitats gestores de la seguretat social i les entitats autònomes administratives, que constitueixen el que podríem anomenar «sector administratiu», presenten unes obligacions reconegudes no financeres de 25.716 milions d'euros i uns drets liquidats no financers de 25.178 milions d'euros, amb un dèficit no financer o en estat de finançament de 538 milions d'euros. Els ingressos totals del compte general de tresoreria consolidat del subsector administratiu han estat de 156.462 milions d'euros. I el romanent negatiu de tresoreria consolidat de l'exercici 2007 ha estat de 2.840 milions d'euros. L'endeutament consolidat centralitzat en l'Administració de la Generalitat s'ha elevat a 12.569 milions d'euros, import que inclou 11.321 milions entre deute i préstecs a llarg termini i 1.248 milions de préstecs a curt termini.

Respecte al Pla de sanejament que estava vigent durant el 2007 per tal de complir els objectius d'estabilitat pressupostària fixats per la Unió Europea, ja saben que s'ha de considerar el perímetre anomenat «del sector administracions públiques», que inclou l'Administració general de la Generalitat, el Servei Català de la Salut, l'Institut Català de la Salut, l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, els òrgans autònoms administratius, les universitats públiques i altres entitats de dret públic.

En relació amb el compliment del Pla de sanejament, cal esmentar que s'ha excedit el límit del dèficit previst, 455 milions d'euros, tot i que el càlcul d'aquest límit

inclou l'increment del dèficit per les inversions productives, atès que, segons les dades de la Intervenció General de l'Administració de l'Estat, el dèficit es va situar en 1.226 milions d'euros. De tota manera, d'acord amb el que preveu la normativa d'estabilitat pressupostària, el Govern va aprovar l'actualització del pla inicial per tal d'ampliar la capacitat d'endeutament de la Generalitat, actualització que va rebre el vistiplau del Consell de Política Fiscal i Financera en la reunió de 16 de juny del 2009.

Respecte del compte de l'Administració general, només remarcaria algunes dades de l'informe. Pel que fa a les despeses, s'ha executat el 95 per cent del crèdit definitiu, amb un creixement del 12 per cent de les obligacions reconegudes. En el capítol de personal, el total d'efectius de l'Administració a 31 de desembre de 2007 és de 121.434, amb un increment d'11.714 efectius respecte de l'any anterior, dels quals destaca l'increment net de 3.904 efectius de personal docent i 1.134 nous efectius del Cos de Mossos d'Esquadra. Les obligacions reconegudes en concepte de remuneracions a personal sumen 4.494 milions d'euros, cosa que representa un increment del 15,3 per cent amb relació a l'any 2006.

El 2007 la Generalitat va adjudicar un total de 7.954 contractes per un import total de 3.815 milions d'euros, segons dades de la Junta Consultiva de Contractació Administrativa. Pel que fa a la pressupostació per programes, la Generalitat ha gestionat un total de 106 programes pressupostaris, amb una mitjana de 95 per cent del compliment. En relació amb el compte del deute públic, la càrrega financera ha estat de 1.569 milions d'euros, que representa un 6,4 dels ingressos corrents previstos, molt inferior al 25 per cent que estableix com a màxim la Llei de finances públiques.

Les principals recomanacions i observacions sobre els estats consolidats que conté l'informe són les següents.

Primera, l'import global de la despesa desplaçada meritada durant d'exercici 2007 però imputada al 2008 ha estat de 1.845 milions d'euros, un import inferior en 180 milions d'euros a les despeses desplaçades en l'exercici anterior.

Segona, l'endeutament viu a 31 de desembre de 2007, a més de l'endeutament financer, 12.569 milions d'euros, inclou altres figures, com els censos emfitèutics, el pagament per tercers i alguns dels crèdits i les bestretes concedits per l'Institut Català de Finances i l'Institut Català de Crèdit Agrícola per un total agregat de 2.384 milions d'euros, considerant el perímetre administratiu. Aquestes figures, d'acord amb la seva naturalesa financera i els crèdits establerts pel SEC 95, han de ser considerades com a endeutament financer i per tant haurien de ser incloses en el compte general d'endeutament consolidat.

Tercera, en el 2007 el total d'inversions executades i no imputades al pressupost de l'exercici ha estat de 1.207 milions d'euros, que corresponen a sistemes de finançament com l'abonament total del preu –l'anomenat «mètode alemany»–, concessions i drets de superfície.

L'informe mostra de forma clara el grau de compliment i de seguiment de les observacions i recomanacions

d'exercicis anteriors. Malauradament cal dir que des de la sindicatura no podem estar totalment satisfets del seguiment. En el cas dels estats consolidats del compte general, n'hi ha onze de vigents de les onze indicades; trenta-dues de trenta-set, pel que fa al compte de l'Administració de la Generalitat; dues de quatre, en el cas de les entitats autònomes de caràcter administratiu, i tretze de quinze en el cas del Servei Català de la Salut i de les entitats gestores de la seguretat social.

A part de la informació de tipus financer i comptable que conforma el compte general, l'informe recull dades en l'àmbit dels recursos humans, contractació, inversions per comarques, etcètera.

Voldria concloure la meva intervenció i aprofitar aquesta presència meva en el Ple del Parlament per dir que des de la Sindicatura de Comptes seguim amb molta atenció els treballs de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost amb relació al Projecte de Llei de la Sindicatura de Comptes.

Estic convençut que els diferents grups polítics representats a la cambra faran l'esforç necessari per aprovar la millor llei possible per a una institució que juga i ha de jugar un rol determinant en el nostre sistema democràtic. I que el síndic major que presenti el proper informe, sigui qui sigui, disposarà d'una llei de la Sindicatura de Comptes millorada i actualitzada.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, síndic major. Ara és el torn dels grups parlamentaris. Per fixar posició, i en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Gràcies, senyor síndic major, per la seva exposició; gràcies a tots els síndics, a qui saludo un cop més, pel seu treball i participació en la confecció dels diferents capítols d'aquest Compte general.

Bé. Estem en el 2010 i avui analitzem els comptes de tres anys enrere, del 2007. Tot i que això podria semblar un debat desfasat en el temps, jo crec molt oportú mirar en el detall de l'informe, però donant-li perspectiva. Moltes de les coses que s'assenyalen en aquest informe poden ajudar a entendre el perquè a data d'avui estem com estem, tant pel que fa a la situació tan preocupant de les finances de la Generalitat com de l'agudesa en el nostre país de molts aspectes i de molts àmbits de la crisi que tant ens afecta. I és que les coses no passen ni per atzar còsmic, ni perquè sí, sinó per la suma de molts factors, de moltes dinàmiques reiterades en el temps, que d'haver-hi estat més amatents, que d'haver mirat més endavant que no pas endarrere, que d'haver actuat amb major solidesa i lideratge la situació no hauria arribat a ser tan negativa com l'actual.

Què ens diu aquest informe? En primer lloc, una cosa que aquí queda constatada i que és molt pròpia del tripartit, no?, i que quan nosaltres l'hem anada denun-

ciant se'ns ha negat; però, és clar, ara ja qui ho diu és la mateixa Sindicatura de Comptes: allò que més van criticar, inclús amb allò que més s'hi van acarnissar, ara el tripartit ho fa, allò que se'n diu en castellà, *crecido y aumentado*. I, a la inversa, també, es veu en aquest informe, no? La majoria d'aquelles coses que presumeixen de fer més és justament d'allò que fan menys.

Una mica, si em permeten, i amb un to col·loquial en un debat tan feixuc com això..., això del tripartit i les finances públiques i la prioritització de les despeses, doncs, haurà estat una mica com aquella cançó d'*El general Bum Bum quan se'n va a la guerra*, no? Allò d'*«aparteu les criatures»*, que ara arribem nosaltres. Ara us ensenyarem com es fa, que tremoli tot, perquè ara sí que les coses es faran ben fetes, no? Però, és clar, «el cavall és de cartró –el cavall és de cartró–», i quan vénen maldades, quan plou, el cartró es desfà. I aquest informe ja ho demostra una vegada més, no?

Què diu aquest informe? Què en destaca? En primer lloc, i com a prèvia, ens diu que, per exemple, s'arrosseguen –ara ho ha dit el síndic, que no podia estar la sindicatura satisfeta, doncs– més de cinquanta-cinc observacions que no s'han rectificat, no? Cinquanta-cinc. No està malament, com per haver anat donant tantes lliçons, no? Algunes coses que potser els sonaran, perquè en van fer molt, de soroll, no? L'informe diu que encara resta pendent de regular normativament i de presentar la memòria un estat consolidat de tot el sector públic corresponent a la Generalitat de Catalunya. Això és important i no és menor, per poder tenir una dimensió global de la cosa, de la situació, i més en un govern com el tripartit que ha desplaçat moltes coses com l'endeutament o la contractació de personal cap a l'empresa pública, no? Ho reduïm d'aquí, ho anunciem, ho congelem; però, en canvi, ho incrementem, doncs, cap allà. Un estat consolidat podria ajudar a tenir una visió més global, però també més exacta del volum i de la dimensió de molts aspectes que quan volem posar i posem aquí els números sobre la taula el tripartit juga a cuït i amagar.

O un altre aspecte que ressalta, diu l'informe que «segueix tenint molta importància l'efecte del desplaçament de despeses entre exercicis pressupostaris i el que hauria de ser la seva inclusió en el càlcul del dèficit no financer». Ho repeteixo: «Segueix tenint molta importància l'efecte del desplaçament de despeses entre exercicis pressupostaris i el que hauria de ser la seva inclusió en el càlcul del dèficit no financer.»

Recorden aquell informe dels experts i tot allò que van arribar a fer i a dir quan van començar? Ja ho veuen. Jo ja els ho vaig dir en un altre debat, però avui és que els ho reitero, per què ara, que no arriben al final de la seva segona legislatura, no contracten els mateixos experts que facin un informe comparatiu de com s'ho van trobar i com ho deixaran al final de la segona legislatura? Seria molt interessant, seria molt simptomàtic, però és que amb les dades que coneixem avui estic segur que també seria molt devastador. Perquè els números són incontestables, els números són molt tossuts. Per molt que es facin presentacions de dir: «No, gràcies al nou sistema de finançament els ingressos ens quadren.» Sí,

però quan es presenta s'han de presentar els ingressos i les despeses. I quan preguntes: «Bé, i les despeses?» Ah, *se sient*, no hi ha despeses; però els números quadren, clar, només presentem els ingressos, els números quadren.

Perquè també amb relació a tot això, diu aquest informe que «la memòria del Compte general hauria d'incloure informació suficient, que vol dir que no es fa, tant de la inversió realitzada i no imputada en el pressupost vigent, com dels pagaments que anualment s'efectuen i mostrar els acumulats amb el total de les inversions efectuades i pendents de pagar». Aquest informe demostra que, any rere any, el Govern tripartit ha anat creixent de forma exponencial les inversions finançades pel mètode alemany, per concessions i drets de superfície i per immobles comprats amb censos emfitèutics. En el pressupost del 2007, aquest que estem analitzant, la xifra de desplaçament del pagament de les inversions per aquests mètodes és de 1.207 milions d'euros. Déu n'hi do! Jo recordo encara molts dels qualificatius que van arribar a posar sobre això per molt menys. Ara vostès n'estan tenint tots els rècords.

Diu la sindicatura, en un altre ordre de coses, que segueixen sense poder conèixer els costos i rendiments dels serveis, així com el compliment dels objectius programats quan la Llei de finances públiques obliga a incloure aquesta informació. És a dir, fem aquí unes grans presentacions del pressupost, grans anuncis, però com que ve la liquidació, com que ve el compte general, com que ve la memòria, tot això passa a un segon terme. Diu, també, que no es compleix la llei pel que fa a reservar l'1 per cent de l'obra pública per a inversió en conservació de béns protegits.

Apareix en aquest informe un aspecte, si ho volen, puntual però simptomàtic, no?: allò de la gran exigència cap als altres, cap al ciutadà; però, en canvi, la poca exigència cap a un mateix. Diu que des del 2005 fins al 2007 segueixen sense complir la llei pel que fa a la construcció i posterior lloguer d'edificis públics com les escoles que s'ocupen i es posen en funcionament quan encara no hi ha..., ni s'ha signat ni formalitzat cap mena de contracte. Això ho diu la sindicatura. Les formes en política i en l'Administració són molt, massa importants com perquè es donin aquestes situacions.

També diu, l'informe, que el romanent de tresoreria consolidat hauria de distingir entre la part de romanent afectat i la part de romanent no afectat. Això és bàsic perquè a l'hora de presentar resultats no és el mateix parlar d'uns resultats positius si l'afectació d'aquests és molt alta. Llavors el balanç, els saldos ja no es poden considerar o tan positius en funció de l'afectació o, depèn de com, ni positius, no?

I l'informe insisteix, també, a reclamar més transparència, que vol dir, en aquest cas, que no n'hi deu haver, i diu que, simplement, es compleixi la llei pel que fa a les subvencions de capital de l'ICASS a les entitats de serveis socials, etcètera.

És a dir, moltes observacions encara vigents de moltes coses que van ser durament criticades o que durant aquests quatre anys s'han incorporat de noves i

que s'han anat, doncs, mantenint o consolidant aquestes coses lluny de rectificar i millorar.

En un altre ordre de coses, de l'informe, i entrant al que seria la gestió d'aquest any, la gestió específica d'aquest any, de la informació de les xifres del present compte general, ens criden l'atenció, i els voldríem destacar, uns quants aspectes, però molt simptomàtics tots ells, no?, i que vénen molt oportú..., llàstima que arribin, allò, gairebé tres anys tard o dos anys tard. El síndic ha explicat aquest retard, doncs, perquè és..., que cada vegada l'anem compactant més. Però que, clar, cada vegada que nosaltres denunciem algunes situacions aquí se'ns nega; però arriba l'hora de la Sindicatura de Comptes que m'imagino que ningú negarà les dades que hi consten.

A l'apartat de remuneracions de personal es pot observar que la partida que ha crescut més en un any, d'un any a l'altre, és el del personal eventual o de confiança, que passa de 12 milions d'euros a 15 milions d'euros. És a dir, un creixement del 20,9 per cent. És la xifra que creix més. Quan nosaltres denunciem que aquí no es para d'engreixar l'Administració i de col·locar amics, coneguts i saludats..., aquest any 2007 s'ha incrementat en 3 milions d'euros, que no és *calderilla* —que no és *calderilla*.

També, pel que fa referència a personal, què ens diu aquest informe? Doncs que, pel que fa a l'increment net de personal, sols en un any i sols pel que fa referència a l'Administració general de la Generalitat —és a dir, no hi han les empreses que és d'on plora més la criatura també—, només en un any s'ha incrementat en 1.512 persones; que d'aquestes no hi ha ni un mestre, ni un metge, ni un bomber, ni personal al servei de l'Administració, ni de centres penitenciaris; 1.512 persones més en un any, només de l'Administració general de la Generalitat. Vostè ens diu: «No, no creix l'Administració.» Déu n'hi do!, dades de la Sindicatura de Comptes.

Si desgranem aquestes 1.512 persones, doncs veiem que responen a una gran prioritat d'acció política, aquest creixement. Quin departament creix més? El de la Vicepresidència amb un 164 per cent, passa de 253 persones a 667. És a dir, en un any incrementa 414 persones, quan és un departament que no hauria de tenir massa incidència en personal, ateses les seves competències. En canvi, Treball, que per descomptat és un departament no prioritari, doncs, passa que es redueix en 122 persones. És a dir, aquí hi ha un increment desmesurat, però, a més a més, quan vas analitzant —i no ens diguin que va haver-hi una reorganització del Govern perquè ho hem comptat i a més la sindicatura en aquest aspecte no hi fa cap mena de referència, sinó que són creixements nets, doncs— es veu increment desmesurat, però és que a més sense massa..., ni solta ni volta que respongui a uns objectius clars.

Si analitzem les despeses pel que fa al concepte d'inversions reals, veurem que han baixat un 4,3 per cent. Han passat de 1.300 milions a 1.200 milions. Però que, en canvi, les inversions pagades amb allò que en diem «sistemes alternatius» han pujat un 43,8 per cent: de 5.054 milions a 7.265 milions, no? Per tant, aquest any 2007, a més a més també, i ho diu la sindicatura,

segueix incrementant la compra d'edificis amb el sistema de cens emfitèutic.

Aquestes dades ens diuen això: que una vegada més el Govern està fent inversions que finança amb sistemes que hauran de pagar-se amb pressupostos del futur, més els increments dels costos de la càrrega financera associada, més la despesa de gestió creixent per mantenir les empreses que hi participen: GISA, Regsa, ICF Equipaments, etcètera.

Els ho torno a dir: recorden el que deien respecte a aquesta qüestió? Com s'hi van abonar? Han passat de criticar-ho durament a posar-ho com a exemple a seguir. Realment, s'ha de tenir valor, per dir-ho d'alguna manera, no? Almenys es podrien disculpar de les bestieses que van arribar a dir en aquell moment, no? Però ja sé que això deu ser com demanar un impossible.

Respecte al deute públic, el síndic major ja ha fet un comentari, però, és clar, hi han més dades respecte al deute públic, no? Perquè, és clar, el 2007 és l'any que comença una nova tendència clara amb el tema de l'endeutament. A llarg termini el saldo ha crescut en aquest any 2007, 997 milions, quan el 2006 el creixement va ser de 135 milions. Però és que en el curt termini el creixement del saldo ha estat de 497 milions més quan al 2006 el creixement va ser negatiu en 81 milions.

Si mirem la càrrega financera futura estimada, la seva evolució se situa en els 17.247 milions d'euros, la qual cosa vol dir que, si el 2006 la càrrega es va reduir i se'n van cuidar d'explicar-ho i d'anunciar-ho, el 2007 va pujar un 11 per cent la càrrega financera.

Comença, doncs, al 2007 una nova tendència que, a data d'avui i per les dades oficials que tenim de la Intervenció General, doncs, no té aturador. Com es diu en l'argot, «a data d'avui la xifra ja se surt de la gràfica».

Respecte a les entitats autònomes de caràcter administratiu, destacar que en els seus ingressos propis representa només el 17 per cent del total i que la resta són transferències de la mateixa Generalitat; que set de les vint-i-quatre entitats han liquidat el seu pressupost amb dèficit i que només quatre de vint-i-quatre han informat del compliment dels objectius, costos i rendiments.

I això crec que urgeix ser millorable, perquè, si seguim amb aquesta tendència de dispersar l'Administració –i això no suposa cap millora, com constata l'informe de la sindicatura–, lluny de guanyar en efectivitat resultarà que reculem, i això s'acabarà pagant i pagant car.

Anem, però, a un altre tema de molt més calat. Allò que els deia..., d'allò del que més es vanten de fer més, resulta que en fan menys. I és que, malgrat tota la retòrica, malgrat tots els anuncis, l'execució del pressupost és tossuda, i els deixa molt..., jo diria que en aquest cas i en aquest informe, massa en evidència.

Fixem-nos què ens diu l'informe, no? Els números són incontestables, són tossuts. I, sincerament, deixo per a vostès els qualificatius; els els deixo per a vostès perquè no sigui allò d'estar temptat a dir-la massa grossa, no? He triat del pressupost alguns àmbits que potser per al tripartit no són importants, però, per a nosaltres i crec

aventurar que per a la majoria de gent, m'atreveixo a dir que sí. I ho deixo a la seva consideració, eh?

Any 2007, aquest informe, any en què la crisi ja comença a ensenyar la seva cara més crua, execució del pressupost per programes. És a dir, el resultat d'aplicar totes les partides executades vinculades a un àmbit o a un objectiu concret. Modernització dels serveis públics d'ocupació, que deu ser important, van executar només un 36 per cent del que tenien. Promoció de l'ocupació, que deu ser important: sols van executar un 36 per cent. I no ens diguin allò de: «No, és que aquí s'han d'aplicar partides que arriben al cap d'un any més tard.» No. Aquest informe ha estat fet el 2009 respecte a l'any 2007 –promoció de l'ocupació van executar només un 36 per cent. Suport a la indústria, que deu ser important, només van executar un 52 per cent. Foment empresarial, sols van executar un 51 per cent. Modernització d'estructures agràries i pesqueres –que ahir se'n va parlar molt i es va fer tot un balanç de..., mai s'havia fet tant–, 44 per cent executat. Qualificació professional, sols un 54 per cent executat.

Hi han dos àmbits més que requereixen directament l'ovació directa, tant per la seva actualitat com pel seu resultat: ordenació i millora en infraestructures i establiments turístics, van executar un 25 per cent. Infraestructures energètiques –els sona?, hi ha un cert debat sobre el tema de les infraestructures energètiques–, van executar un 24 per cent de tots els recursos de què disposaven.

Potser per al tripartit tots aquests àmbits: modernització dels serveis públics, promoció de l'ocupació, suport a la indústria i al foment empresarial, millora d'infraestructures, establiments turístics, etcètera, no deu ser important, però per a nosaltres entenem que sí.

Hi han altres aspectes que també en parla molt: barris i nuclis antics, sols van executar el 56; sanejament de l'aigua, 57 per cent; prevenció i control ambiental, un 41 per cent, etcètera.

Tot això, i disculpin, amb els temps que corren, i que corrien ja l'any 2007, és un homenatge a la inoperància –és un homenatge a la inoperància. No busquin més excuses i culpables a tort i a dret, d'aquí i d'allà, etcètera, si la causa molt principal la tenen a dins de casa, el mateix Govern, amb la seva manera de fer i amb aquesta incapacitat de gestionar els recursos disponibles, no?, els recursos prioritaris, d'aquells recursos que s'hi hauria d'estar més atent; d'allò que els he dit moltes vegades, que es pensen que, per haver aprovat una llei, per haver aprovat un programa, per haver aprovat un paquet de mesures, a partir d'aquí, la realitat es transforma automàticament. I aquest informe ens demostra que això no és així.

Per això, i acabo, nosaltres considerem que aquests resultats posen en evidència això, que urgeix un gir radical en el que és la gestió de les finances de la Generalitat, urgeix un gir en la prioritització de la despesa, i urgeix, sobretot, aquest gir, per al bé de la gent i del país, per donar-los esperança i la convicció i la certesa que les coses es poden millorar i que ens en podem sortir. Fent-ho de la manera que s'ha fet, com demostra

aquest informe, difícilment ens en podem sortir. Sort que hi ha una altra manera de fer les coses.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. També per fixar posició, i en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyor síndic major, membres de la sindicatura, senyores diputades, senyors diputats, avui el síndic major, en nom de la sindicatura, ens ha presentat el Compte general de la Generalitat de Catalunya de l'exercici 2007.

Aquest és un debat important, es tracta d'un debat important. El sector públic de Catalunya, és a dir, l'Administració de la Generalitat, les seves entitats autònomes, els seus ens administratius, les seves empreses públiques..., vostès saben que l'execució dels seus pressupostos, que prèviament han estat aprovats per aquesta cambra, està sotmesa a la fiscalització de la intervenció de la Generalitat, a auditories externes en el cas de les empreses públiques. Però, a més a més de tots aquests mecanismes de control, a Catalunya, al nostre país, és la Sindicatura de Comptes qui s'encarrega de revisar, com a òrgan de control fiscal extern a la mateixa Administració, la totalitat dels comptes i elaborar-ne un informe, que és el que avui discutim, que és el que avui aprovarem o no aprovarem i també, en funció d'aquest debat, donarem el vistiplau als comptes de l'any 2007.

En primer lloc, hem constatat, el meu grup parlamentari ha constatat que aquest informe no posa de manifest cap incompliment legal ni mancances significatives en la formulació del Compte general de l'exercici 2007.

Compartim les recomanacions que s'hi fan i volem reconèixer el treball de la sindicatura per a l'elaboració d'aquest informe i sobretot per reduir el desfase temporal entre l'any analitzat i el moment en què s'efectua l'anàlisi.

D'aquesta anàlisi ja podem veure que l'any 2007 es comencen a donar els primers símptomes de canvi del cicle econòmic, tot i que és just reconèixer que ningú pronosticava aquesta situació de crisi econòmica a escala mundial tan dura i tan profunda que estem vivint i que avui ens toca gestionar. Es va produir ja una caiguda dels ingressos, que incrementà el dèficit de la Generalitat, però que va ser compensat en part per la contenció de la despesa.

La desacceleració en el sector de la construcció immobiliària va tenir un fort impacte en els ingressos de la Generalitat durant l'exercici 2007; va haver-hi una reducció de 1.246 milions d'euros menys respecte al que s'havia pressupostat inicialment, i, en total, eh?, en el conjunt dels ingressos de la Generalitat, hi va haver una menor recaptació de 1.141 milions, inferior als previstos inicialment. Aquesta disminució d'ingressos

es va compensar en part amb les mesures de contenció de la despesa adoptades pel Govern i que després m'hi referiré.

Vostès saben que l'any 2004 el Govern de la Generalitat va decidir establir mesures correctores en les polítiques pressupostàries per tal d'adequar-les al pla de sanejament que es va acordar i aprovar en el Consell de Política Fiscal i Financera i que ens havia de portar a l'equilibri... Ho dic, perquè el 2004 ens vam trobar, en ple cicle d'expansió econòmica, amb un dèficit no reconegut per l'anterior Administració, però que hi era, eh? Doncs, bé, aquest pla de sanejament ens havia de portar en l'exercici 2008 a un equilibri pressupostari que tots vostès saben que no s'ha produït ni aquí ni enlloc pel canvi de cicle econòmic.

L'impacte d'aquesta menor recaptació, la mala evolució dels ingressos tributaris ha fet que el dèficit de la Generalitat hagi estat superior al previst en aquest pla de sanejament que s'havia acordat en el seu dia.

També és cert, s'ha dit en l'informe que ens ha presentat el síndic, que el Govern de la Generalitat va aprovar l'any 2008 l'actualització d'aquest pla de sanejament, que després va ser ratificat i acordat pel Consell de Política Fiscal i Financera, que el va trobar idoni.

Voldria destacar també que la despesa desplaçada –estem analitzant l'any 2007– es va reduir en 180 milions d'euros, que, sumats als imports absorbits des que es va detectar aquesta despesa desplaçada, fa que hi hagi hagut una disminució fins a l'any 2007 d'aproximadament un 36 per cent, és a dir que en quatre anys el Govern de la Generalitat va absorbir 1.000 milions d'aquesta despesa desplaçada, dels 2.900 existents al tancament de l'exercici 2003.

Tot i l'evolució dolenta dels ingressos tributaris, en l'exercici 2007 es va continuar disminuint el pes de l'endeutament de la Generalitat sobre el producte interior brut del nostre país; ha passat de representar un 11,21 per cent l'any 2004 al 10,19.

Els deia..., i tanmateix, i en funció que havíem tingut una mala evolució dels ingressos, tanmateix, la prioritat d'aquest Govern ha estat no aturar el ritme inversor, que ha augmentat, va augmentar l'any 2007 respecte al 2006 un 3,2 per cent, sense que s'hagi hagut de recórrer a un major endeutament, en termes de PIB, per fer front a l'esforç inversor previst.

Els deia que la reducció en la recaptació es va compensar en gran part per les mesures de contenció de la despesa que va adoptar el Govern de Catalunya. Destaca la reducció important de l'increment de les despeses no financeres de la Generalitat, que van passar a un 7,5 per cent, davant del 12,4 que havien significat l'any 2006. Per tant, aquest nivell es va situar a nivells de creixement similars als del 2004. I hem de dir, això sí, que el 2007 el creixement de les despeses no financeres ha estat superior al dels ingressos no financers.

En compliment de les polítiques socials, principalment en matèria d'educació, de salut i de seguretat, hi ha haver, això sí, un increment del 8,4 per cent en les despeses corrents. I és normal que això succeeixi..., jo puc

entendre que hi hagin grups parlamentaris que no comparteixin aquesta visió, no?, però és normal que això succeeixi amb un govern com aquest, d'orientació de centreesquerra, que, en moments de dificultat, que ja es començaven a albirar, va posar, com ho ha fet en els exercicis següents, el seu accent en les polítiques públiques i en les xarxes de protecció social.

L'execució de les partides de despeses corrents es va ajustar a les necessitats marcades per l'evolució dels ingressos, amb un clar exemple de les despeses de béns corrents i serveis, que han estat o van estar un 6,5 per cent inferiors que les inicialment pressupostades.

Des del punt de vista de l'acció política del Govern, podem constatar igualment un grau molt alt d'acompliment de les polítiques que han estat o que estan emmarcades en les cent sis actuacions per programes. Hi ha hagut un 95 per cent d'execució d'obligacions reconegudes. En són un exemple, per exemple... La intervenció del diputat que m'ha precedit era una intervenció previsible, no?; sabia perfectament que ens parlaria del grau d'acompliment del pressupost, del grau d'execució i després de l'evolució del personal. En parlarem, eh?, no em puc estar de parlar-ne, perquè això és com la *chistera* d'un mag, no?, que quan ja fa quatre vegades que ha fet el mateix truc de màgia ja se li coneix què ens dirà, què ens explicarà i per on anirà la seva intervenció.

Escolti, un 95 per cent d'acompliment de les actuacions per programes en què es va dividir el pressupost del Govern de la Generalitat. Li parlaré d'algunes; també parlaré de les que vostè ha citat, però li parlaré d'algunes, eh? Transformació i millora en matèria de regadius –ahir vam estar parlant d'aquest sector–, 94 per cent d'execució; disponibilitat i abastament d'aigua –aquest era un problema real i evident en el país–, 100 per cent d'acompliment de les previsions pressupostàries; infraestructura i gestió de residus, 100 per cent d'acompliment; recerca –jo crec que tots convindrem, almenys, si més no, vam signar un gran acord nacional, que aquest és un tema de futur per a l'economia del país–, 95 per cent d'execució; seguretat ciutadana, 98 per cent d'acompliment; atenció a la gent gran amb dependència, 97 per cent d'execució; personal d'atenció social, 87 per cent d'execució; serveis de salut, 100 per cent.

El diputat senyor Turull sap perfectament –sap perfectament–, en les partides que ens ha parlat, aquelles que fan referència als serveis públics d'ocupació, a la promoció de l'ocupació o als temes de qualificació professional, que el pressupost definitiu depèn en gran mesura de les transferències acordades per la conferència sectorial del Ministeri de Treball, que allà hi han l'Administració central i totes les comunitats autònomes, i que aquest acord sovint es produeix ja ben entrat l'exercici pressupostari.

Aquest fet, però, no contraresta, per la naturalesa d'aquests imports, al tractar-se de pressupostos finalistes..., i la mateixa normativa que regula les transferències, per acord de la mateixa conferència sectorial, obliga a disposar dels imports consignats durant l'any en curs; només amb la disposició dels crèdits ja es garanteix la incorporació de les obligacions no reconegudes a l'exercici de l'any següent. I, per tant, des d'aquesta tribuna

afirmo solemnement i taxativament que no és cert el que el diputat de Convergència i Unió ha afirmat des del faristol; no és que només s'acompleixi el 36 per cent del grau d'execució, és que, per la mateixa normativa que s'aplica i els acords que s'adopten a la conferència sectorial, aquests es produeixen de la manera que es produeixen.

Per la seva banda, les despeses de personal s'han ajustat també mil·limètricament al pressupost inicial. Les variacions d'efectius més significatives que s'han produït en l'exercici 2007 –el diputat s'ha descuidat de llegir una part de l'informe, ha anat a aquella part que li convenia més–, doncs, escolti, són clares: increment net de 3.904 efectius en el personal docent; increment net de 1.134 efectius en els cossos de Mossos d'Esquadra; increment net de 1.512 efectius en el personal d'Administració general; increment de 59 efectius en el personal d'Administració de justícia; 116 en el Cos de Bombers; 567 en el col·lectiu penitenciari i 769 en els de salut.

Vostès saben que els increments de personal registrats..., perquè aquesta també és una llegenda que l'hem d'aclarir, no?, i deixar-la perfectament situada.

En els pressupostos actuals, s'ha integrat tot el personal que estava en el sector públic, fos de l'Administració de la Generalitat o fos de tots els ens que en formen part. S'hi han incorporat cent quinze entitats que en els pressupostos del 2003 no estaven consolidades; els treballadors i treballadores existien, però no estaven consolidats, i nosaltres els hem posat aquí. Vostè sap perfectament que, bàsicament, el gruix del creixement del personal al servei de les catalanes i els catalans és en temes de seguretat, en temes d'educació i en temes de salut.

Per anar acabant, jo vull afirmar –i ho afirmo– que en la gestió del diner públic a Catalunya existeix, respecte al marc legal que regula els comptes públics, un govern que fa bé la seva feina, que té uns objectius marcats, i existeix control i existeix rigor. I, des del punt de vista de la perspectiva que també se'ns parlava fa un moment, aquí tenim un govern ferm que ha defensat, que ha negociat un nou model de finançament que ha tingut efectes sobre la liquidació del pressupost; no del 2007, sí de la liquidació del 2009, que ha permès que 1.990 milions d'euros més estiguin a disposició, en l'exercici 2009, en mans del Govern de la Generalitat i, per tant, del país. Sense el nou model de finançament, els ingressos del 2009 haurien estat un 0,8 per cent inferiors als liquidats l'any 2008. Això ho dic perquè aquest és un govern que té rumb, aquest és un govern que té perspectiva, aquest és un govern ferm en defensa dels interessos de totes les catalanes i de tots els catalans.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Maria Àngels Cabasés.

La Sra. Cabasés Piqué

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyors síndics, membres de la sindicatura, senyores diputades, senyors diputats, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, en primer lloc, el que vull és agrair al senyor síndic major, doncs, la presentació que ens ha fet d'aquest informe i agrair a la sindicatura l'elaboració de l'informe, i també agrair l'esforç que s'està fent per tal de reduir el desfasament entre l'any fiscalitzat i el moment en què aquí debatem l'informe.

També vull posar en relleu la importància que té la sindicatura en el si de la nostra democràcia, com a institució que el que fa és la fiscalització *ex post* de la gestió financera, econòmica i comptable del sector públic català.

Vull començar afirmant que l'informe del Compte general de la Generalitat de Catalunya del 2007 que avui, doncs, debatem conclou que «els comptes s'han presentat d'acord amb els principis i les normes comptables i pressupostàries que li són d'aplicació, i l'activitat econòmicofinancera que reflecteix es realitza d'acord amb el principi de legalitat». Mirin, ho he llegit exactament, el que diu a les conclusions el seu informe, i justament és d'aquells paràgrafs que els partits de l'oposició, quan, molt amablement, doncs, en les comissions ens llegeixen els informes, solen ometre. Entenem que ho facin, perquè és la feina que estan fent els partits de l'oposició, justament, ficar en relleu, criticar el Govern, dir que fa una mala gestió... Però, miri, no ho compartim, de la mateixa manera que la sindicatura no ho comparteix. I no ho comparteix pel paràgraf que acabo de llegir en aquests moments i amb què he dit literalment el que està dient l'informe. Per tant, el nostre grup el que fa és valorar positivament l'informe i aprovar la gestió de les finances públiques del 2007.

Però, evidentment, tampoc obviem ni les observacions ni les recomanacions que hi figuren, algunes d'exercicis anteriors que encara, doncs, estan vigents, i d'altres noves, d'aquest exercici corrent, del 2007. Ans al contrari, ens les fem nostres, i considerem que són una millora justament per a la gestió del sector públic català, i instem la Generalitat a treballar per tal d'implementar-les en el menor temps possible.

Amb relació a l'endeutament i al compliment del pla de sanejament, inicialment aquest informe afirma que s'ha excedit el límit previst, tot i incloure l'increment del dèficit per les inversions productives. Ara bé, d'acord amb la normativa d'estabilitat pressupostària revisada el 2006 –sortosament–, el Govern va aprovar l'actualització del pla inicial que el Consell de Política Fiscal i Financera va considerar idoni el 17 de juny del 2009. D'acord amb aquestes dades, l'endeutament viu de les entitats SEC 95, base 2000, en l'exercici 2007, ha estat de 14.819 milions d'euros, un 5,5 per cent d'increment respecte a l'exercici anterior, i que se situa per sota del límit de 15.621 milions d'euros d'endeutament total fixat per a l'exercici 2007 en la revisió del pla de sanejament 2004-2008.

Davant d'aquests fets, hom pot creure –i en aquest sentit, doncs, gesticulen els partits de l'oposició– que la

Generalitat s'ha endeutat per damunt del que s'havia compromès el 2004 i que la llei fins i tot l'empara mitjançant revisions del pla de sanejament.

Dit això, crec molt important anar enrere i preguntar per què parlem del compliment d'un pla de sanejament 2004-2008. Doncs, clarament, perquè l'any 2003, quan Convergència i Unió va deixar el Govern, ho va fer dient que hi havia un superàvit de 284 milions d'euros, però la crua realitat, les auditories, senyor Turull, van demostrar realment que hi havia un dèficit de 1.264 milions d'euros, un forat que els governs posteriors han hagut de cobrir amb un pla d'austeritat i de sanejament. Un pla que es va dissenyar l'any 2004, sota dos grans condicionants que posen de manifest encara més la bona tasca que aquests dos darrers governs catalanistes i d'esquerres han dut a terme aquests darrers anys.

Primer condicionant: es va fer un pla d'austeritat sota una normativa estatal d'estabilitat pressupostària, sustentada pel Partit Popular i, evidentment, recolzada per Convergència i Unió, que tenia com a finalitat l'equilibri pressupostari el 2008, és a dir, dèficit zero, sota la hipòtesi d'un creixement mitjà anual del 3 per cent. Una normativa estatal que per tal d'aconseguir l'equilibri pressupostari a nivell estatal es basava, per una banda, en el desplaçament de despesa a les administracions territorials, bé transferint competències amb un finançament deficient –cas de la sanitat–, bé incomplint el principi de la lleialtat institucional modificant lleis que van obligar a prestar serveis addicionals a les comunitats autònomes sense dotació de recursos, o modificant lleis que implicaven una reducció d'ingressos sense compensació a les comunitats autònomes –per exemple, la modificació que es va fer de l'IRPF l'any 2003 o la supressió de l'IAE–, i per una altra, compensant el dèficit de l'Administració general de l'Estat amb el superàvit de la seguretat social.

Un segon component important, que va marcar, doncs, la realització del pla de sanejament: sota un model de finançament pactat pel Partit Popular i Convergència i Unió, que mantenia un fort desequilibri fiscal vertical. I m'estic referint al fet que la taxa de creixement dels recursos de les comunitats autònomes era inferior a la taxa de creixement de les seves necessitats, tot el contrari del que succeïa amb l'Administració central, en què la taxa de creixement dels seus recursos superava la de les seves necessitats. Aquestes diferències s'expliquen bàsicament, doncs, per la diferent tipologia de competències de les comunitats autònomes i de l'Administració central. La sanitat, l'educació, els serveis socials, els serveis assistencials, són els que els darrers anys han generat més necessitats de despesa, a causa dels augments de població, especialment vinculats a la immigració, però també a causa de l'evolució del cost del servei. En canvi, les despeses de competència estatal no presenten una relació tan directa amb els canvis en l'evolució de la població i en el cost de les seves despeses.

Un model de finançament que amb el seu argument de solidaritat ha penalitzat sistemàticament els habitants de les comunitats autònomes amb més esforç fiscal, finançant les seves necessitats de despesa per sota de la

mitjana del conjunt. Un model que ha regalat capacitat fiscal dels catalans; i l'any 2007, també. Un model estretament vinculat a la dinàmica del mercat immobiliari i en què la seva caiguda –em refereixo del mercat immobiliari– en picat ha tingut un efecte demolidor sobre els comptes públics catalans, que en el segon semestre del 2007, quan ja s'apuntava, doncs, la davallada del cicle econòmic, es va produir una reducció del 17 per cent en la recaptació de l'impost sobre transmissions patrimonials i, per tant, es va demostrar clarament que el model de finançament no acompanyava el moment econòmic.

El canvi de la normativa d'estabilitat pressupostària que es produeix el 2006, sortosament, va possibilitar la incorporació addicional, com a dèficit, de les inversions extraordinàries en infraestructures, i va possibilitar l'actualització del pla en el període 2005-2008, i ampliar la capacitat d'endeutament de la Generalitat. Una modificació que va suposar un canvi substancial: major autonomia a les administracions autonòmiques; relació d'equilibri pressupostari i cicle econòmic; concreció sobre el repartiment vertical entre Estat i comunitats autònomes del límit de finançament extraordinari d'inversions; separació pressupostària de la seguretat social respecte a l'Administració central per al còmput de l'equilibri pressupostari, i incorporació del principi de bilateralitat i d'esforç fiscal.

La política pressupostària del Govern de la Generalitat, basada en el rigor i la transparència, les mesures adoptades en la Conferència de Presidents l'any 2005 per atendre el finançament sanitari i una conjuntura econòmica favorable van permetre el compliment del pla de sanejament per al període 2004-2006, malgrat, com ja he dit, el mal model de finançament i el mal model d'equilibri pressupostari pactats pel Partit Popular i Convergència i Unió. En el moment actual de crisi, es poden imaginar, senyores diputades i senyors diputats, la política que s'estava utilitzant en aquells moments? Dons jo els dic, la meua opinió és que fins i tot, si es continués aquella política, podria fer desaparèixer Catalunya com a comunitat autònoma del mapa europeu.

En l'exercici 2007, amb l'inici de la crisi econòmica i, per tant, amb una menor recaptació d'impostos, conseqüència de l'insuficient model de finançament vigent en aquells moments, amb importants pressions sobre la despesa, especialment en matèria de sanitat, educació i altres despeses socials, conseqüència d'un increment de població i bàsicament xifrada en més d'un 8 per cent, la Generalitat ha continuat fent una gestió rigorosa i austera; però, tal com posa de manifest l'informe, sense renunciar a un increment de la plantilla per tal de donar cobertura a les necessitats de l'estat del benestar, incrementant el nombre de mestres, mossos i metges. Això, mantenint el pes de les remuneracions de personal sobre els ingressos financers –facin la ràtio, si us plau– i amb un límit d'endeutament que no ha estat sobrepassat. Dades de personal que el Grup de Convergència i Unió contraposa sense cap rigor, sense cap referència, barrejant dades, utilitzant comparatives no homologables i, per tant, sense cap credibilitat.

I ho torno a dir: ho entenem, és la tàctica que estan utilitzant vostès, intentar fer creure a la ciutadania que

el Govern és un desastre i que tot va malament, i a més en aquesta època en què vostès ja han engegat la campanya electoral. Però el mateix informe de la sindicatura és tossut i els desmenteix, senyors diputats, els desmenteix; certifica que l'increment de plantilles es deu bàsicament a l'increment de mestres, mossos i metges. I res de la quarta ema, senyor Turull. Perquè, si hem de parlar de la quarta ema, vostès no han estat pas cap germaneta de la caritat, més aviat van ser uns mestres durant vint-i-tres anys.

Concloc aquesta intervenció destacant dos aspectes. Primer, constatar la major inversió realitzada durant l'exercici 2007 amb relació al 2003. Es va incrementar la inversió territorialitzada un 74 per cent, i, si parlem en termes d'inversió general, el percentatge arriba al 95 per cent. En recerca i innovació, l'increment ha estat del 43,7 per cent. Si parlem del Fons de cooperació local dels ajuntaments, del 17,1 per cent. I dels recursos d'obres i serveis, de més d'un 16 per cent, per dir-ne alguns. S'ha complert el pla de sanejament i s'han incrementat els nivells d'inversió. S'ha millorat en l'àmbit funcional, en el creixement de places pressupostades i en la reducció d'aquells càrrecs administratius de confiança i de substitució. Aquests avenços han estat possibles malgrat el pèssim model de finançament que vostès van recolzar.

I segon, constatar la contradicció dels grups de l'oposició, que en la seva pràctica es neguen a aplicar la llei, i, per tant, a renovar els membres de la sindicatura, bloquejant el seu funcionament, mentre presenten unes propostes de resolució amb les quals intenten fer veure la seva preocupació per la fiscalització eficient i en pro de la transparència, i fan un flac favor a la independència dels òrgans de control del sector públic.

Per acabar, demano un vot afirmatiu a la gestió de les finances públiques que s'han fet fins ara i a prosseguir en el mateix sentit.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Té la paraula la il·lustre senyora Maria Ángeles Olano, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, síndic major i síndics que l'acompanyen a la tribuna..., la veritat és que jo pensava que avui fèiem el debat de l'informe de la sindicatura, del compte general, però sembla que no, que estem ja en plena precampanya, perquè s'ha parlat de tantes coses que no tenen res a veure amb l'informe que, la veritat, que obligaran a la modificació de la intervenció d'aquesta diputada.

Per començar, volia fer, també –igual que ho ha fet la diputada que m'ha precedit, doncs–, una breu reflexió sobre la importància que té la sindicatura com a institució a Catalunya, i especialment també la importància que ha de tenir en aquest Parlament i, és clar, hauria de tenir en el Govern. Els informes de la sindicatura no és

un mal any, examinant els comptes de manera genèrica, sinó que durant l'exercici en tenim de les diferents actuacions de les administracions públiques i serveixen com a control i com a eina de transparència, no només els diputats que intervinem, estiguem o no a l'oposició, sinó també perquè els ciutadans tinguin coneixement, des d'una visió tècnica, des d'una visió objectiva i professional i allunyada de la política, del que ha de ser la interpretació de la gestió pública.

Però, lamentablement, veiem que aquests informes, aquestes consideracions, malgrat passar el tràmit de la Comissió de la Sindicatura de Comptes, quin tipus de transcendència tenen? D'aquí ve la preocupació del Grup Parlamentari Popular. Nosaltres ens creiem les indicacions de la sindicatura i ens preocupa especialment, i ara ho manifestarem amb detalls, el grau de compliment d'aquestes. Si transparència és el fet que hi hagi una comissió en seu parlamentària i res més, no considerem que s'hagi avançat en la transparència. Si transparència és el reconeixement, i, per tant, el lloc unànime de reconeixement de tots els agents públics des de cadascuna de les seves responsabilitats, de pensar que les recomanacions no es fan per tocar el crostó a ningú, sinó perquè és una responsabilitat de tots gestionar les qüestions públiques en consideració amb el que estableix l'estat de dret, doncs, considerem que estem molt lluny.

Coincidim amb el síndic major, sobretot, en què alguna cosa hem millorat en aquesta legislatura. Ja no portem el retard, en alguns informes, que es portava en la legislatura anterior. I, per tant, crec que és una bona feina que ha fet la mateixa comissió, i, naturalment, la sindicatura, que amb els mitjans materials que tenen, doncs, bona feina estan fent, i estan contribuint que tinguem aquesta informació tan important. Però, si algun informe és especialment important és el del compte general. No es tracta d'un informe més. Es tracta de la radiografia de la gestió pública a Catalunya en un exercici determinat.

I, en aquest sentit, el Grup Popular, malgrat el que s'ha dit per algun grup de l'oposició, no ha vingut a ficar el dit a l'ull al Govern. No, no. Hem vingut a parlar de l'informe de la sindicatura. No farem una altra cosa. No els parlarem ni de percentatges, ni de mossos, ni de mestres... No, no. Parlarem de l'informe de la sindicatura. I, naturalment, dintre d'aquest, des del reconeixement que, com no podia ser d'una altra manera, està dintre de la legalitat, si no, no estariem parlant des d'aquesta tribuna, estariem parlant des dels tribunals.

La veritat és que ens decep que les conclusions i les recomanacions, doncs, hagin d'apel·lar-se en alguns exercicis no tan propers com l'exercici 2000. I ara els farem cinc cèntims d'algunes recomanacions que, com si fos una camisa que tens allà penjada a l'armari i que no saps si te la posaràs o no, estan penjades des de l'any 2000.

Però, naturalment, hauré de matisar molt les meves paraules, no fos que m'equivoqui de ciutat i després es posi en qüestió la funció d'aquesta diputada. Perquè com que això passa en aquesta cambra, doncs, naturalment, intentaré precisar la qüestió, perquè es veu que la

pell és molt fina. Però, naturalment, hi ha una qüestió que al Grup Popular li interessa especialment, i és que es digui la veritat. I que quan un no fa la feina, quan un no sap rectificar, que ho faci –que ho faci–, que hi ha molta feina per fer i no amb una ciutat, no amb una paraula es rectifica un contingut. Lamentablement –lamentablement–, no es fa la feina. I, per tant, el Grup Popular instarà que es faci aquesta feina.

No és una pàgina –no és una pàgina–, de la pàgina 17 a la 45, quasi res, hi ha les recomanacions de la Sindicatura de Comptes. Amb les seves observacions, com els deia, fan referència a les recomanacions relatives tant al compte general com als organismes especials, com als estats consolidats. I, com els deia, no es tracta d'una recomanació que potser amb l'*impasse* d'aquests dos exercicis, doncs, hauria pogut tenir un reconeixement. No, no. Es tracta d'algunes recomanacions que provenen de l'exercici 2000.

Nosaltres no considerem que l'observació o no d'aquestes recomanacions tinguin a veure amb determinades polítiques o determinats pactes, com s'ha fet aquí referència al model de finançament i a si el Govern té més capacitat o si el Govern està més fort per encarar la campanya electoral. Estem parlant de l'exercici 2007, estem parlant del compliment de les recomanacions de la sindicatura. I, des d'aquesta perspectiva, el Grup Popular considera que ens hauria de fer cosa a tots, ens hauria de fer llàstima, doncs, que d'aquestes recomanacions no s'hagi pogut fer alguna cosa perquè els diferents departaments i les diferents empreses públiques, doncs, puguin esborrar del seu compte de resultats, de la seva fulla d'efectivitat aquestes mancances.

És que ningú al Govern li diu al departament o a l'empresa determinada que es miri l'informe de la sindicatura? Hem de pensar això? I si realment se'ls ha fet menció de l'informe de la sindicatura, és que ningú vetlla dintre del Govern perquè s'acompleixi el que diu la sindicatura? No es diu, no es fa o no importa? Aquesta és una reflexió que els volíem traslladar. Perquè és una qüestió de responsabilitat de tots, no només de qui està al Govern, sinó que la mateixa institució, la mateixa comissió i el mateix Parlament donin importància a aquesta funció de transparència i, sobretot, de bona pràctica.

No estem parlant de si s'ha executat un percentatge, o sigui, l'important no són els percentatges, l'important és l'efectivitat de les polítiques. I en això la sindicatura no hi entrarà. Estan parlant de número, estan parlant de compliment de la llei i dels programes.

Com els deia, ens preocupa que dintre de les recomanacions relatives a l'estat consolidat tinguem algunes normes que considerem que no han de ser obstacle a la gestió amb llibertat que puguin fer dels programes els diferents governs. Estem parlant de normes de conciliació, de rendiment de comptes, de procediments de consolidació i algunes de dates tan allunyades com l'exercici 2004-2006, o de formes d'endeutament que no estan incloses dintre de l'endeutament financer. Nosaltres considerem que aquesta no és la manera de gestionar. I també dintre d'aquest grup tenim la que fa

referència, des del 2005, als comptes de les diputacions provincials.

Pel que fa referència a l'exercici corrent i al Pla de sanejament, la mateixa sindicatura també posa en relleu el compliment dintre del Consell de Política Fiscal i Financera, en la reunió de 17 de juny, el compliment de la normativa d'estabilitat pressupostària.

I, pel que fa al Compte de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, l'informe de la sindicatura classifica d'una manera molt correcta el que són les observacions i recomanacions d'exercicis anteriors, dintre de les quals, per a mi, especialment, hi ha el paquet de les que ja em fan nosa, perquè vénen de l'exercici 2000.

I després les que..., en concret, són trenta-vuit, i després hi ha les que són de l'exercici en curs. Dintre d'aquestes, voldria fer especial menció..., quan parla de la memòria justificativa, que no només falta informació important per poder analitzar amb claredat, doncs, el contingut de la gestió que s'ha fet, sinó és que, a més, el saldo de l'exercici anterior no correspon amb el que es trasllada a la memòria de l'exercici següent. Nosaltres considerem que són qüestions que no podien, de cap manera, justificar-se i que afecten, d'una manera transversal, tot el que havia de ser el contingut mínim del compte general: previsions pressupostàries, modificacions pressupostàries, la manera d'enregistrar operacions... Són totes recomanacions vigents a data d'avui de l'exercici 2000.

Com els deia, a la memòria del 2007, el saldo del 2006 no estava inclòs en la memòria del 2006. Ha aparegut de manera prou tècnica, prou adequada –això sí que és un error greu–, informació documental que ha d'estar de manera legal i concreta dintre de la memòria, i tampoc no hi és.

Modificacions pressupostàries durant l'exercici 2007 que, doncs, d'una manera totalment aliena, no formen part de l'informe de l'oficina pressupostària en la seva memòria prèvia. Posteriorment, la manera de procedir, de conciliar saldos... Aquestes recomanacions considerem que no contribueixen... Immobilitzat, modificacions pressupostàries..., totes recomanacions que provenen la majoria de l'exercici 2000 i que es repeteixen al llarg dels exercicis 2002, 2003, i que, a data de la presentació d'aquest informe, continuen vigents.

Dintre del que seria la interpretació del Compte general, com s'ha posat de manifest, el tema del control del deute ja s'ha manifestat que no és una qüestió menor el tractament que se li doni. Ja no parlarem de les previsions que ha fet el Govern, que ens deia que tindríem un dèficit i se li ha anat de les mans. Això ja és qüestió d'ara, no del 2007.

No parlarem de la crisi econòmica que alguns des d'aquesta tribuna ja denunciaven l'any 2007, i que sembla que n'hagin tingut coneixement alguns grups a través del compte general que ja es començava a notar. No parlarem de la despesa continguda, que, la veritat, el Grup Popular encara està pendent de veure-la dintre dels pressupostos, amb uns retalls importants no de les polítiques socials, com ens acusen a l'oposició, sinó de totes aquelles qüestions i despeses que són prescindibles i que no contribueixen a millorar el dia a dia de les catalanes i els catalans.

Això sí que és pensar per a ells, això sí que és pensar. Perquè la realitat de Catalunya no és la que vinguem a vendre. Aquí estem fent un informe i la consideració d'un informe tècnic independent que ens posa de manifest les grans mancances de la gestió que es fa a Catalunya.

Per no reiterar-me més, al Grup Popular li agradaria poder escometre, doncs, un informe de la sindicatura d'un compte general de la gestió de la Generalitat en el qual es facin, en tot cas, recomanacions vigents. Amb el petit desfasament que tenim per la mateixa metodologia de funcionament, entre el funcionament de la cambra, el Govern i la publicació dels resultats pressupostaris. Però que, en tot cas, a més d'aquestes recomanacions acumulades, puguem dir: «Miri, i per a aquelles que ens feia, el Govern ha fet això, això, això...» Això no ho sentim en aquesta cambra, i això és el que realment els importaria als grups de l'oposició: sentir i veure a l'informe les mesures que ha pres el Govern per poder solucionar les mancances i les recomanacions de la sindicatura.

Sense més, esperar que en els propers informes, no pas per la funció de la sindicatura, que ja tornem a repetir el nostre reconeixement, sinó per la funció que facin els futurs governs de Catalunya, puguem afrontar aquest debat amb la totalitat formalitat i cortesia de veure que s'ha complert amb totes les recomanacions.

I no podem estar satisfets, no pas amb l'informe, sinó amb la gestió fins que cap d'aquestes recomanacions que fa tant temps que formen part dels informes de la sindicatura hagin estat agafades amb responsabilitat, i, per tant, s'hagin pogut posar solucions a aquestes recomanacions.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats..., la meua impressió és que una lectura desapassionada de l'informe que estem debatent ens donaria una imatge d'un informe de normalitat. És l'informe que li pertoca a un país que funciona, que atén les necessitats de la ciutadania –i això, lògicament, comporta despesa–, que posa en marxa mecanismes per fer-ho amb major eficàcia, i l'informe ho recull, i els posaré un exemple, ja que ningú no s'hi ha referit abans: la posada en marxa del sistema de *cash pooling* dins de la Generalitat de Catalunya, tècnicament complex, que és una excel·lent notícia per a la Generalitat –potser no tant per a les entitats financeres–, però, en tot cas, que s'incorpora aquest any i que implica una millor gestió dels recursos de tresoreria de la Generalitat, ho dic perquè ningú no ho ha considerat necessari abans de dir–, que comptabilitza, liquida i presenta els seus comptes, que aquests comptes passen per la intervenció preceptiva, en primer lloc, i posteriorment són fiscalitzats per

l'entitat que li correspon de fer-ho, en un procediment democràtic que ens hauria d'enorgullir.

D'un país que pren decisions per millorar aquests serveis públics. Evidentment que jo també esperava que sortís el tema del personal. Sí, senyors, doncs les xifres que ha donat el portaveu del Grup Socialistes són les mateixes que tenia jo i les mateixes que figuren a l'informe de la sindicatura: 3.904 docents, 1.134 mossos, etcètera. Sí, senyor, i 1.512 de personal d'administració general i de serveis tècnics. Perquè, començo a pensar que quan diem allò d'«aprimar» potser no estem –«aprimar l'Administració»– utilitzant el verb adequat. El que hem de fer amb l'Administració és optimitzar-la i dimensionar-la, però ja està bé de posar sota sospita els servidors públics d'aquest país.

En la meua experiència parlamentària de l'última setmana –no m'hi he esforçat gaire– he assistit a comissions on s'han demanat vigilants –sempre per part de l'oposició, per descomptat–, vigilants de parcs, monitors, tècnics forestals... –una cosa que no m'entenc la lletra, vostès m'hauran de perdonar–, i ahir mateix, en el debat d'agricultura parlàvem que el Departament d'Agricultura haurà de donar suport i reforç als agricultors. I això es fa amb personal, que jo sàpiga. Per tant, escoltin, sí senyor: 1.512 servidors públics, als quals hem de procurar i hem de garantir que estiguin donant servei a la gent del nostre país.

És clar, han sortit els alts càrrecs. Miri, s'ha dit que l'import dels alts càrrecs representava a la Generalitat 15 milions d'euros, doncs no és veritat. Són 26,7, d'aquests 26,7, 10,9 no corresponen a l'Administració del Govern de la Generalitat. Ho dic perquè serveix per fer comparacions: 10,9 són allò que en diuen els organismes superiors, aquest Parlament i els òrgans del qual en depenen. I l'altre, una miqueta més però no gaire, 15,9 són els que depenen del Govern de la Generalitat. Exactament, el 0,3 per cent de l'import total de la despesa en personal.

Jo que arrossego una certa experiència d'estar en empreses i sempre privades, em pregunto quina empresa no considera raonable un *staff* que li costés el 0,3 per cent –el 0,3 per cent, eh?–, l'*staff* directiu, de màxima volada, de la seva xifra de costos en matèria de personal. Em sembla una xifra absolutament raonable i mai no he entès per què li donem tantes voltes.

L'informe que se'ns presenta seria, fa referència a un país que està complint els seus compromisos financers, el seu pla de sanejament, que presenta els seus comptes per programes –aquesta també me l'esperava, eh?–, cosa que en altres èpoques no passava, és a dir, la presentació per programes penso que té un avantatge i un inconvenient. L'avantatge és obvi: permet avaluar a què destina el seus esforços el Govern del país; permet, de passada, ja que et llegeixes el quadre, arribar a veure que l'índex d'acompliment, que sempre és allò que es mira, sobre el total de la despesa autoritzada, quina realment s'ha efectuat, és del 95 per cent. Bé, és una informació certament vàlida, oportuna, que permet pensar políticament, i de la qual abans no es disposava. Hi he descobert un inconvenient: és tan terriblement fàcil agafar la llista i buscar els més baixos i llavors

treure'ls aquí, oblidant-se precisament de la xifra total. I sobretot no fent mai la pregunta si alguna d'aquestes bases d'execució tenen explicació, que moltes vegades la tenen. Per exemple –per exemple–, alguns cicles d'inversió que van lligats al segon semestre, per dir-ne un amb el qual jo m'he trobat.

És l'informe d'un país que pren decisions per resoldre déficits heretats. Una altra cosa que va passar el 2007 i que ningú no s'hi ha referit: el sanejament del consorci català de ràdio i televisió, que precisament no es va originar la vigília, que em sembla que venia d'uns quants dies, i a la qual s'hi van destinar unes xifres certament significatives: 584 milions d'euros directament, de transferència, i 349 per a assumptió de préstecs, poca broma. Però mira, ho vam resoldre.

D'un país que treu a la superfície i afronta els seus problemes. La despesa ajornada en matèria de sanitat ara es coneix, però abans no es coneixia. Però com les meigas a Galícia, *haberlas haylas*; n'hi havia, els ho puc assegurar.

I un país que utilitza raonablement els mecanismes de finançament al seu abast. Com ho faria un privat! Té el seu punt d'ironia que hagi de ser jo el que els faci aquestes reflexions. Un privat utilitza els mecanismes de finançament que té al seu abast. Per què no ho hauria de fer la Generalitat de Catalunya, si és lícit i ningú no ho posa en dubte? Evidentment, en la mesura adequada, com s'està fent; evidentment, amb transparència, com s'està fent. Qui vulgui saber què s'ha fet amb les diferents figures de concessió de drets de superfície, que agafi l'informe –perquè allà hi és!– i trobarà tota la llista de tot el que s'ha fet, sumadet. Doncs, escoltin, és raonable que aquest país ho faci servir, només faltaria!, utilitzant, evidentment, raonablement, la seva capacitat de finançament, com s'ha fet en aquest any, amb un increment –en l'any, aquest any, el 2007–, amb un increment de 538.000 euros.

Que presenta un compte de resultats economicopatrimonial equilibrat, a pesar que estàvem en un any presistema –presistema de finançament–, que s'ha aconseguit finançar posteriorment qualitativament i quantitativament. En vam parlar molt, ara ja no en parlem gens. En vam parlar molt, ara ja no hem parlem gens, però els ingressos que va generar el nou sistema de finançament van entrant cada dia a caixa, i sort que els tenim, perquè si no la nostra situació seria molt més complicada.

D'un país, la fiscalització del qual la fa, com no pot fer d'altra manera, l'ens fiscalitzador, i l'ens fiscalitzador ens fa observacions, observacions que nosaltres assumim i que volem que es vagin incorporant, tant aviat com sigui possible, en la gestió de la Generalitat, però que tenen l'abast que tenen, perquè com molt bé ha dit la portaveu del Grup d'Esquerra Republicana, un informe que ens diu que el compte general del 2007 es presenta d'acord amb el principi de legalitat, i no llegeixo tot el paràgraf perquè ja s'ha llegit anteriorment. A pesar que jo també havia triat el mateix paràgraf per llegir, però parlar cap al final té aquests inconvenients.

En resum, un país que ha treballat per reforçar la seva infraestructura institucional, l'Estatut; un país que ha

reforçat, i era difícil, la seva estructura financera, intentant obtenir més recursos però també un major ingrés directe i, per tant, una menor dependència de transferències; un país que això ho ha hagut de fer i ha hagut d'enfrontar ara un context de crisi.

Amb tot això, el debat del compte general hauria..., hauria volgut jo que hagués estat un debat rigorós sobre les nostres fortaleses, sobre els nostres avenços i, si cal, també sobre les debilitats, i sobre com podem disposar dels recursos suficients. I home, jo no estic segur que hàgim sigut capaços de trobar el to d'aquest debat. A mi m'ha semblat que en alguna intervenció s'ha caigut en els tòpics, que s'ha posat damunt de la taula aspectes parcials, distorsionats, en algun cas d'abast clarament partidista i de poca volada.

S'ha arribat a fer una referència a un personatge tan entranyable com el General Bum Bum. Em sembla adequat, eh? Hi ha hagut alguna intervenció que feia tremolar la terra, però damunt d'un cavall de cartró, perquè no atenia la globalitat del que ens diu l'informe. I, per tant, com el que el cavall és de cartró, eh?, aquell que ha esmentat la figura és precisament aquell al qual les potes se li doblegaran –les del cavall de cartró, naturalment– i no avançarà cap allà on vulgui anar.

Per al nostre grup les conclusions són diferents, i són molt més ponderades, molt més ponderades, però també més positives. Primera i important: els mecanismes de control funcionen, amb tota transcendència i amb la garantia de transparència. Qui vulgui informació sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya de l'any 2007 té un magnífic informe que l'única cosa que té és que exigeix al lector esforç, com no pot ser d'altra manera, però que no pot ser ni més clar ni pot ser més complet sobre el que va passar aquest any.

Confirma una situació globalment molt més equilibrada del que alguns ens han volgut fer creure. Confirmen l'acció d'un govern que afronta les necessitats i els anhels de la seva gent. Tot això ho diu, però, evidentment, ho diu per a aquell que ho vulgui veure.

Acabo la meua intervenció, perquè no ho he fet per error quan l'he començada, ho faig ara, per tant, agraint, d'entrada al síndic major la seva exposició avui; a tots els membres de la sindicatura la seva intervenció en aquest informe, i, en general, per la magnífica feina que des de la sindicatura es fa, que és d'aquelles institucions que permeten sentir-se orgullós del país en el qual visc.

Moltíssimes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller, síndic major, síndics*, ilustres diputados y diputadas. Como ha sido reiterado por el *síndic major* en sus sucesivas presentaciones de los informes anuales sobre el *compte general*, y aquí se ha reconocido en otras ocasiones por los portavoces de los distintos grupos parla-

mentarios, la presentación del informe sobre el *compte general* de la Generalitat, va mucho más allá del simple cumplimiento de un mandato legal, y es, o debería ser, uno de los momentos solemnes de la legislatura.

Es la ocasión en que se analiza de manera global y se juzga de forma definitiva la forma en que el Gobierno de la Generalitat ha gestionado y aplicado los fondos públicos puestos bajo su responsabilidad durante un ejercicio presupuestario. Pocas cosas pueden, por lo tanto, tener más relevancia e incidencia en la vida diaria, en la realidad de los ciudadanos. Un momento, por lo tanto, trascendente que, sin embargo, no tiene, salvo que nos sorprendan mañana los medios de comunicación públicos, y haya un inesperado giro en la política informativa, insisto, no tiene casi el más mínimo eco ni incidencia en la opinión pública, ni siquiera en el debate político más allá de las puertas de esta cámara y ante los diputados que se encuentran presentes en estos momentos.

En un contexto en el que el tema de la desafección de la ciudadanía hacia la cosa pública, el distanciamiento de los ciudadanos de la política ocupa las portadas y el centro de debate en los medios, deberíamos realizar un esfuerzo todos, y un ejercicio crítico para comprender y solucionar esta anomalía, que este debate no alcance, no llegue a los ciudadanos.

En este sentido, el informe presentado y el repaso general de pasados informes y debates durante esta legislatura nos dan alguna pista y diversas posibles respuestas sobre la naturaleza del problema y el origen de esta disfunción, que deberán ser tomadas en cuenta si realmente se desea resolver, porque la cuestión es que uno tiene a veces la sensación de que los gobernantes, tanto los presentes como los futuros, en el fondo, en este y en otros temas, ya consideran que las cosas están bien y que no hay que moverlas demasiado.

Decía el *síndic major* en otra ocasión que uno de los obstáculos para lograr la implicación de la ciudadanía en el debate que hoy aquí se celebra es la naturaleza técnica del informe. Es una dificultad añadida, bien es cierto, pero no cabe duda de que eso no debiera ser así. El informe debe ser, inevitablemente, técnico, si se quiere ser riguroso, y la sindicatura lo es, y por eso merece la felicitación de este diputado.

Pero hoy quiero defender la necesidad de hacer un esfuerzo pedagógico por parte de todos los grupos parlamentarios, por parte de los distintos medios de comunicación, para hacer posible que este debate, el informe, la rendición de cuentas entre lo que se promete y lo que se hace, sea trascendente y que llegue al ciudadano; en definitiva, que la opinión pública lo sepa, lo conozca y se implique y se discuta.

El *síndic* ha hecho referencia en alguna ocasión al desfase que existe entre la presentación del informe y el ejercicio examinado. Desde luego, el esfuerzo de la sindicatura en esta materia –y hoy ha vuelto a hacer referencia a ello– es encomiable, en la medida en que poco a poco se han ido acortando los términos de la presentación. Pero es inevitable que los tres años de rigor no los salve casi nadie, y permanentemente estudiamos

o se da cuenta de un informe sobre el ejercicio de tres años anteriores.

En su defensa, en su alegación, el *síndic major* hace referencia a que este retraso, desde luego, no es atribuible en exclusiva a la sindicatura y que mejorar esta situación requeriría la revisión de la normativa vigente, una reforma que permitiera dedicar más esfuerzos, recursos, y que permita analizar más y mejor la actividad de las administraciones públicas.

Ahora tenemos la ocasión, y a ello ha hecho referencia el *síndic major*. El *síndic major* ha dicho que está haciendo un seguimiento, la sindicatura, del trabajo que se está desempeñando y que se desempeñará en la Comisión de Economía y Finanzas de esta cámara. Es el momento idóneo para reclamar una ley ambiciosa que dote y haga posible que la institución tenga las herramientas para poder corregir los desfases; entre otros, por ejemplo, el referente a la presentación de los informes.

Pero, si ha hecho un seguimiento, la sindicatura, del trabajo que se está realizando en la comisión y en esta cámara, habrá observado que la posición de los grupos que dan apoyo al Gobierno en las primeras fases de la tramitación del Proyecto de ley de la Sindicatura de Cuentas no nos permite ser optimistas. La negativa de estos grupos a aceptar las solicitudes de comparecencia que formularon los grupos de la oposición, entre ellas la de la propia sindicatura..., que no deja de ser al menos sorprendente que, cuando se esté elaborando un proyecto de ley o se está tramitando una ley para dotarnos de una nueva normativa de la institución, no se quiera en esta cámara ni siquiera escuchar a la propia sindicatura, para que pueda formular las observaciones que considere oportunas. Pero es que no se quiere escuchar ni aquí ni en el expediente, ni los antecedentes, porque, que yo haya visto –por lo menos este diputado no ha tenido ocasión de verlos–, en los antecedentes del proyecto de ley tampoco figura ningún informe de la sindicatura al respecto. Es decir, nos encontramos, por lo tanto, ante una actitud de los grupos que dan apoyo al Gobierno con que se están anteponiendo unas supuestas prisas para que sea aprobado contra reloj el proyecto de ley, sin ninguna justificación, sin duda, y en la que se está primando la prisa a la calidad de la obra, a la calidad del contenido de la obra.

Después de una larga espera, aquí se ha denunciado con motivo de la presentación del informe del *compte general* en alguna otra ocasión, en la que se reclamaba la presentación del Proyecto de ley de reforma de la sindicatura en ocasiones anteriores, insisto, después de una larga espera se ha dado a la luz una ley limitada, poco ambiciosa y que además se presenta en el tiempo de descuento del partido, casi.

Una vez más se han puesto, por tanto, por delante intereses políticos más que el refuerzo, potenciación y prestigio de las instituciones. No es este un tema menor. Falta pedagogía, y en este tema tenemos que hacer trasladar a la ciudadanía la importancia de la institución de la Sindicatura de Cuentas. Y para ello tiene que tomar conciencia de ello. Y poca conciencia podrá tomar de la trascendencia de la institución cuando el propio Gobierno la desdén en la tramitación del proyecto de ley.

La sindicatura ha demostrado repetidamente su posición privilegiada, no solo para fiscalizar las cuentas del Gobierno y de todo el sector público catalán, sino también para ofrecernos una foto imprescindible –y en estos momentos la elaboración de informes de auditorías de calidad así lo demuestra– para medir con datos empíricos lo que va del dicho al hecho en las políticas de gasto e inversión del Gobierno.

En este sentido, y a la vista de lo que se ha escuchado en esta cámara por parte de los grupos que dan apoyo al Gobierno, desde luego la solución que se está planteando por los grupos es desoladora: no existe ni el más mínimo propósito de enmienda por parte de los grupos que dan apoyo al Gobierno. El alarde de autosatisfacción del que se ha hecho aquí gala, en esta cámara, desde luego invita al desaliento.

Señalaba este diputado en una anterior intervención, con motivo del informe del año 2006, el carácter reiterativo y recurrente de los hechos observados y las mejoras propuestas por la sindicatura en los sucesivos informes. Si hemos de buscar, como señalaba al principio de mi intervención, causas para el desinterés por el debate que hoy celebramos, no me cabe ninguna duda que una de las causas de esa desidia ciudadana es la falta de toma en consideración por parte del Gobierno de las recomendaciones de la sindicatura. Se está citando lo obvio. Es más, algún diputado ha tenido el atrevimiento de decir que no hace falta que se lea el párrafo completo.

Yo lo voy a hacer –me estoy refiriendo al del principio de legalidad. Se ha hecho gala por parte de los tres diputados que han intervenido en nombre de los grupos de dan apoyo al Gobierno del apartado que «l'activitat econòmica financera que reflecteix es realitza d'acord amb el principi de legalitat»; y lo dice el informe, pero no quieren añadir y ninguno ha leído lo que sigue a continuación: «en les observacions i recomanacions que es detallen en els apartats següents». Y ¿qué es una observación? Pues veamos lo que es una observación según el propio informe de la sindicatura: «Les observacions recullen els incompliments normatius i els fets o incidències que afecten la representativitat dels comptes. Per la seva part, les recomanacions recullen les propostes de millora dels procediments i les modificacions normatives que es considera pertinents proposar.»

Pues bien, las observaciones se ignoran, y solamente se atiende a la primera parte del párrafo, el que alude al respeto del principio de legalidad, cuando claramente se está poniendo el dedo en la llaga sobre incumplimientos *normativos*, y las recomendaciones se obvian, como viene reiteradamente manifestando el informe del *compte* anual de la Sindicatura de Cuentas. Porque en lo que se refiere al seguimiento de las observaciones y recomendaciones de ejercicios anteriores, el informe señala que, de once observaciones y recomendaciones hechas por la sindicatura en años anteriores, la mayoría datando del año 2004, en relación con los estados consolidados de la cuenta general, no se han cumplido o no se han solucionado; es decir, el cien por cien de las recomendaciones hechas desde el 2004.

En relación con uno de los temas centrales del informe, el de la consideración de la estabilidad presupuestaria

y el seguimiento del plan de saneamiento vigente para 2005-2008, se ha hecho referencia por parte de otros diputados al hecho de que se haya incrementado la deuda. Y aquí se han hecho algunas alegaciones por parte de los grupos del Gobierno que desde luego no nos convencen. Pero, en todo caso, si eso y esa situación eran en los momentos iniciales de la crisis, no quiero ni pensar cuál será el resultado que se presentará con motivo del Compte general de la Generalitat de los ejercicios 2008 y 2009 –y 2010. Miedo me da. Probablemente este diputado no tendrá ocasión de examinar ni valorar los informes de la sindicatura en esos ejercicios, pero desde luego difícil lo tendrán los diputados de la oposición o del Gobierno –no sabemos el resultado de las elecciones en su momento– para justificar, desde luego, los posibles ejercicios venideros.

Respecto a las recomendaciones relativas a la cuenta de la Administración de la Generalitat de Cataluña, las conclusiones son igualmente descorazonadoras. De treinta y siete observaciones y recomendaciones, algunas de ellas hechas en el año 2000, veintisiete seguían vigentes en el ejercicio 2007, es decir, un 72,9 por ciento del total. Podemos calificar el informe que se presenta por parte de la sindicatura como el informe de la observación vigente, puesto que ese es el calificativo que sale en más ocasiones a lo largo del informe: «observación vigente», «observación vigente», «observación vigente»... ¿Se han leído el informe? ¿Ustedes han leído, como yo, el informe? Desde luego, lo que es vigente es el «doutancredismo» de los grupos que dan apoyo al Gobierno, que ignoran permanentemente las observaciones que hace la Sindicatura de Cuentas.

Siempre se puede mirar el vaso lleno o el vaso vacío, la botella llena o la botella vacía. Aquí se ha hecho referencia a lo que constaba en el informe sobre el cumplimiento de los programas. Bien, pues yo he tenido la ocasión de hacer lectura de los ciento seis estados de los programas; de ellos, solamente en cincuenta y seis –cincuenta y seis de ciento seis– se ha superado el 90 por ciento del grado de cumplimiento.

En definitiva y para concluir, toda una lista de temas de primera actualidad y de primera importancia que, como señalaba en el inicio de mi intervención, afectan directamente a la vida diaria de los ciudadanos y que no merecen ser relegados a la categoría de mero trámite parlamentario. Dentro de poco votaremos, y votaremos probablemente por unanimidad, las recomendaciones que ha hecho, que hace la Comisión de la Sindicatura de Cuentas. Desde luego...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

...les invitaré a que esa aprobación, en la que se incluye seguir las recomendaciones y observaciones de este informe, no cayera en saco roto.

Muchas gracias, señor presidente.

(Pausa llarga.)

El president

Posem, doncs, a votació el Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes sobre el Compte general de la Generalitat corresponent a l'exercici 2007.

Comença la votació.

Aquest dictamen ha estat aprovat per 131 vots a favor.

Procediment

per a designar un membre del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 286-00004/08)

El quart punt de l'ordre del dia és el procediment per a designar un membre del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. D'acord amb l'article 7 de la Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i atesa la renúncia d'un membre del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, s'ha presentat una candidatura per substituir la vacant produïda en el Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. El Consell de l'Audiovisual de Catalunya ha emès l'Informe 70/2010, relatiu a la capacitat d'idoneïtat del candidat presentat, el senyor Enric Marín i Otto. D'acord amb l'article 7.3 de la Llei de la Corporació, la Comissió de Control de l'Actuació de la Corporació va substanciar la compareixença del candidat el passat dia 9. Atès que els tràmits que estableix la llei i el Reglament del Parlament de Catalunya s'han complert, procedirem a l'elecció.

Abans, però, donarem el torn als grups parlamentaris perquè puguin fer un posicionament conjunt tant del punt quart com del punt cinquè. I, per tant, tot i que després els tramitem de manera diferenciada, el torn de paraula ara seria per aquests dos punts.

Té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Joana Ortega.

La Sra. Ortega i Alemany

Gràcies, president. Senyores, senyors diputats, membres del Consell de Govern, pujo en aquesta tribuna per explicar el posicionament del Grup de Convergència i Unió sobre aquest nomenament que no és més que la consecució d'un decret llei.

I voldria començar amb una breu reflexió sobre la difícil situació a què ens aboca aquest decret llei. Un decret llei que no és més que una imposició, i la imposició del decret llei, del nomenament del nou membre i president de la corporació deixant-lo en mans del Govern creiem que és un greu error polític i jurídic. Jurídic, perquè no reuneix les condicions que requereix l'Estatut, i és en aquest sentit que el nostre grup parlamentari l'ha transmès al Consell de Garanties Estatutàries.

I error polític, sí, un greu i un gran error polític. Primer, perquè trenca el consens, aquell consens que ha estat l'element essencial i diferenciador de la reforma de la llei dels mitjans públics catalans. Un consens que ha

estat proclamat i defensat per tots i que vostès n'han fet bandera. Un consens que hem trigat dues legislatures a poder tenir i que en deu minuts l'han tirat per la borda. Un consens que alguns entenem com un valor imprescindible en la pràctica política, que entenem com un valor i com una actitud necessària per fer front als reptes de la Corporació Catalana de Mitjans de Comunicació. I un consens que no busca únicament l'acord de la majoria dels participants, un acord que també té un objectiu principal, primordial, que és resoldre o atenuar les objeccions de la minoria. I fer-ho per poder arribar a una decisió, a la decisió més satisfactòria per a tots.

I defensar el consens, i vostès ho saben, diputats, és acceptar que tots els partits concernits en el mateix consens tenen una opinió que cal respectar. I en aquest sentit, la seva participació activa deixa d'alinear-se en bàndols estratègics de govern o oposició per situar-se en un objectiu comú que és la de trobar la decisió acceptada per tots.

Naturalment que les conseqüències d'acceptar el consens impliquen generositat, voluntat de servei, i també un esforç posterior de negociació, i mai es pot donar, mai –mai– es pot donar per tancada una negociació si es busca realment el consens si presenta únicament una opció, un nom, sense ofertar cap altra alternativa. Perquè aquesta actitud, que és la que han tingut vostès, és un menyspreu al consens, i posa de manifest al covardia política que vostès han tingut i el filibusterisme, sí –sí–, senyors, en voler justificar es seus tics autoritaris confrontant les objeccions a una proposta amb una actitud de bloqueig. I només els que així s'han manifestat són els que realment estan posant aquesta actitud de bloqueig.

A més a més el consens, i ho sabem especialment els ponents en elaborar la llei, incorporava a les seves virtuts generals un objectiu primordial que era desgovernalitzar o despartiditzar el màxim òrgan de govern.

I aquí enllaço amb el segon error polític, no? Perquè el decret llei trenca amb l'esperit de la llei, perquè promulga justament el contrari del que diu la llei, no? La majoria dels dos terços en l'elecció dels membres del Consell de Govern, del president i dels membres, és perquè és molt més respectuosa amb la pluralitat social i política. Però, a més a més, garanteix la despartidització, la desgovernalització.

Deixi'm que els recordi les paraules, miri, el senyor Ferran deia: «La diferència fonamental d'aquesta llei amb l'anterior és que el president abans era anomenat pel Govern i ara el nomenarà el Parlament de Catalunya per un consens de dos terços.» El senyor Mòdol deia: «És necessari les majories qualificades que han d'avaluar a partir d'ara l'elecció dels membres del Consell de Govern.» I la senyora Camats reivindicava la independència i la professionalitat de la Corporació i que només així, amb una majoria de dos terços, doncs es podia dur a terme.

Doncs què ha passat? Que s'han tret la careta –s'han tret la careta– i vostès han posat de manera manifesta i clara l'interès del Govern. I quin és l'interès del Govern? Doncs deixar el nomenament del nou president únicament i exclusivament en mans del Govern. Exactament,

els ho torno a repetir, al contrari del que diu la llei i que era la principal novetat i el valor afegit que teníem, no? És allò que en diuen col·loquialment «feta la llei, feta la trampa», col·loquialment, eh? I, per tant, el fet d'invertir les majories quan a algú li interessa jo no crec que sigui una actitud que se'ns dubte sigui d'allò més positiva.

Un altre error d'aquest decret llei, aquest marca una ingerència del Govern en el procediment parlamentari. Avui fem un decret llei per canviar les normes de joc, perquè les normes de joc no els són favorables. I el senyor Marín és el destinatari directe, únic i personal de tot un decret llei, és el destinatari únic directe i personal del punteig de la llei, perquè avui el Govern passa per davant del Parlament. I hi passa amb una eina molt excepcional, amb una eina, doncs, que tenim prevista per a situacions de necessitat, d'urgència i de caràcter excepcional, i només el govern diu que té aquest caràcter, que es donen aquestes característiques, perquè la urgència és tal que sembla que ni tan sols poden vostès esperar a fer una tramitació de llei pel procediment d'urgència, que tant utilitzen darrerament i tant han posat de moda, no?

Per tant, jo els voldria dir, escolti, estiguin tranquils, el consell de govern vostès veuen que perfectament funciona, que és un òrgan col·legiat, que a més a més és un òrgan que busca el consens i que té garantida la normalitat i la continuïtat institucional. I que a més a més té al capdavant una persona de consens i que són els mateixos membres del consell de govern qui l'han avalat perquè en aquest moment sigui president en funcions, president interí. Sí, senyora Camats, a vostè no li agrada però és així, les normes són les que són i és el consell de govern qui les marca. Per tant, sembla com si vostès d'alguna manera volguessin identificar una situació com extraordinària, com urgent, subratllant uns comportaments que no es donen, senyors.

Per tant, el decret llei no té cap justificació i la seva màxima urgència esdevé únicament una urgència per a vostès, per la seva necessitat de controlar els mitjans de comunicació segurament per suplir allò que en diuen una manca..., com en deien?, una manca de complicitat dels mitjans públics de comunicació amb el Govern. Doncs, miri, això se'n diu pur intervencionisme. Perquè és un atemptat democràtic a la manera de procedir del Parlament i avui vostès fan un nomenament polític amb una clara intencionalitat política.

I després de deu anys, el 99, recorden vostès perfectament d'aquell ple que va començar, d'aquell ple monogràfic al Parlament que va posar en marxa tota la reforma dels mitjans audiovisuals per buscar aquesta desgovernalització, doncs, què passa? On som? Doncs tot el que hem avançat va enrere. I resulta que avui vostès liquiden de forma definitiva el darrer vernís que encara quedava de legitimitat democràtica en el moment i en el procés de desgovernalització dels mitjans públics, una llosa que portaran a sobre.

I per acabar i respecte a la idoneïtat del candidat que vostès ens porten, miri, jo coincideixo amb molts de vostès que segurament les opinions són subjectives, és cert, però els fets són els que són i els fets són tossuts. I jo els deia l'altre dia a la comissió de control que el

rigor i transparència que creiem nosaltres des del nostre grup parlamentari que és un valor fonamental en la gestió de la cosa pública.

I vostès ens porten avui a votació el nomenament d'una persona que va ser reprovada com a màxim responsable del Govern –de la comunicació del Govern de la Generalitat– pel que ja col·loquialment coneixem tots com l'apagada informativa del Carmel. I va ser reprovat per aquest grup parlamentari i va ser reprovat pel sector de comunicació i ho va ser perquè va censurar els mitjans de comunicació. I ho va ser perquè va segrestar la informació, i ho va ser perquè va limitar i va dificultar la tasca als periodistes i va vulnerar la llibertat d'expressió i va vulnerar la llibertat d'informació. I una actuació que li va suposar la dimissió, la demanda de dimissió per part dels grups de l'oposició, però també li va suposar la reprovació del consell de periodistes i del sector.

I aquest, senyores i senyors diputats, és un motiu prou important i aixeca prou reticències en aquest grup parlamentari per considerar que el perfil del senyor Marín no és idoni. No és idoni i a més a més sumat a la negativa del tripartit a presentar cap altra alternativa en pro del consens.

Mirín, la idoneïtat d'un candidat va lligada segur a uns valors i a unes actituds, i el candidat que vostès presenten avui per a nosaltres no respon ni a aquests valors, ni a aquestes actituds que creiem que ha de tenir el màxim responsable al front dels mitjans de comunicació públics. Perquè el senyor Marín no deixa de ser el valor provat que es tornin a repetir els fets del Carmel.

I, per tant, en aquest sentit el nostre vot no pot ser favorable, perquè traïríem els nostres principis. I tornem a reiterar, i tornem a lamentar..., tornem a reiterar que vostès avui amb aquest decret llei han traspassat la línia vermella del sentit institucional.

Conseller, Tresserras, vostè –i acabo, president–, quan anunciava el canvi de llei en la roda de premsa posterior al consell de govern, ho feia amb la boca petita i s'escudava dient que el decret llei era una petita intervenció quirúrgica a la llei. Però, conseller, vostè sap perfectament que això no és veritat, perquè el decret llei és una amputació traumàtica de la llei. (*Remor de veus.*)

Gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé anem a discutir un tema que té la seva problemàtica perquè és una problemàtica que té a veure entre la confiança, el consens i aquestes qüestions i em sembla que avui tractarem un tema important, el com es pot trencar el consens defensat, intentant dir que es defensa el consens.

Si em permeten, jo faré una intervenció explicant tres raons, tres blocs de raons de per què votarem el senyor

Marín i per què tindrà lloc la nostra posició en les diferents votacions que es faran posteriorment.

Primer farem un bloc de raons absolutament tècnic. Miri, la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals no pot caure en la paràlisi, la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals té davant seu un munt de reptes, reptes de caire tecnològic, reptes de caire de convenis laborals, reptes de caire competitiu amb moltíssimes cadenes, reptes de caire fins i tot d'informació, de processos electorals, reptes de caire d'aconseguir un contracte programa que doni un bon finançament a la corporació, però que alhora garanteixi els continguts i un servei públic adient. Reptes de funcionament, d'elaboració d'aquests programes, de dinàmica pròpia. I, pel seu volum, la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, TV3, Catalunya Ràdio i totes les empreses que li són pròpies i que estan ajuntades a dins de la corporació precisen una etapa d'estabilitat, de tranquil·litat, de bon funcionament, perquè el que hi ha ara damunt de la taula és realment important, important econòmicament, important culturalment, important com a mitjans de comunicació. I, per tant, la paràlisi en aquest organisme seria un desastre.

I el plantejament que ens porten vostès avui aquí amb una presidència d'un senyor que no l'ha votat ningú i que no està presentat per ser president i que va ser secretari d'Interior del Govern, per tant..., del Govern anterior evidentment, per tant, amb una característica específica molt –molt– marcada impediria que el consell de govern d'aquesta corporació pogués assolir aquest bloc de qüestions que té pendants i que són importants.

I, per tant, el Govern fa molt bé a dir: «Jo no puc consentir la paràlisi d'un organisme com la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.» (*Remor de veus.*) I no la pot consentir per una raó, perquè sabem que a darrere d'aquest intent de paràlisi està la seva intencionalitat política –està la seva intencionalitat política. Vostès van córrer ràpidament a dir-li al senyor Loppacher: «Faci el favor d'agafar els seus trastos, vagi corrents al despatx que ocupava el senyor Sáez, asseguï's allí que nosaltres ja entretindrem les condicions al Parlament de Catalunya perquè vostè continuï aquí i no nomenin una altra persona. Perquè amb el discurs del consens anirem entretenint, marejant la perdiu, com vulgarment es diu, i així estarem mesos i mesos i mesos, independentment si tira endavant la corporació o no, però políticament ens interessa.»

I ara, amb aquesta votació, amb la decisió del Govern aflora realment que a vostès el que els dol és això, perquè vostès voldrien, per deixadesa, que continués una situació de transitorietat que hauria abordat tots aquests temes que els acabo de dir d'una manera lleugera i favorable als seus interessos, no als interessos del país i no als interessos de la Corporació. Aquest és el primer bloc de qüestions. (*Remor de veus.*) El Govern no vol que hi hagi paràlisi a la corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i, per tant, actua, i actua com a Govern responsablement i mana, que és el que ha de fer un govern: manar.

Segon bloc de qüestions. Escoltin, la senyora Joana Ortega ens ha parlat de les lleis, del consens... Escolti, jo li

recordaré una cosa, senyora Ortega, aquesta llei s'hauria pogut gestar en un, dos, tres mesos, vam estar anys i panys, vam estar modificant articles, vam passar de tenir un consell de govern de set persones a nou, perquè vostès estiguessin contents; després, a dotze, perquè vostès no trenquessin el consens; després teníem un consell assessor que era de setze persones i va passar a vint-i-una perquè vostès no trenquessin el consens, per donar satisfacció. I vostès, ara, vénen i ens diuen que aquí no hi ha hagut un esforç d'elaboració, de consensuar, de discutir conjuntament, doncs el vam tenir, i després vam fer un error, ja li ho diré: creure que vostès farien una interpretació positiva del que són els dos terços, del que es diu «els dos terços», i vostès el que han fet amb els dos terços és abús de confiança, (*remor de veus*) perquè els dos terços són per aconseguir consensos, mai per bloquejar decisions, aquí està el problema.

(*Remor de veus i alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

Vostès han pervertit el concepte «dos terços», però l'han pervertit no sols per a aquesta llei, sinó per a totes aquelles que reclamin dos terços, perquè sap què passarà? No ens fiarem quan vostès ens reclamin els dos terços, perquè sabrem que darrere d'això no hi ha la seva intenció d'arribar a acords i d'arribar a consens, sinó de bloquejar coses, (*remor de veus*) com la Sindicatura de Comptes, com el Consell de Garanties i com, ara, la corporació.

(*Forta remor de veus.*)

Per això, vostès...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Ferran i Serafini

...han pervertit els dos terços, per això, vostès han caigut en una cosa que es diu «abús de confiança en la política». (*Veus de: «Oh!»*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Ferran i Serafini

Bé, dit això... Gràcies, senyor president. Veig que els escons de la dreta estan alterats.

(*Forta remor de veus.*)

I tercer bloc de raons –tercer bloc de raons–, que són raons de caire... Si em permeten, que són raons de caire més polític.

Miri, és veritat que al llarg d'aquesta legislatura vostès han arribat a acords i han consensuat algunes lleis i algunes coses; donaven contrast, també s'ha de dir, el contrast era que anàvem votant lleis i fent pactes i, després, doncs, del faristol, doncs, el senyor Oriol o el senyor Felip Puig tenen una actitud verbal, potser, una miqueta més bel·licosa o més bel·ligerant, no? I això és veritat, això ha anat passant al llarg de tota la legislatura.

Però ara ens trobem, en aquests últims mesos del mandat, que, realment, el que vostès intenten és que el Govern no tiri endavant re. Vostès intenten demostrar que hi ha paràlisi, vostès intenten demostrar que el Govern no governa, que no fa coses, que no fa lleis. I, aleshores, volem pensar que és una actitud tàctica la que tenen, en aquests moments. A vostè no els interessa ni que la corporació funcioni, que ni la Sindicatura de Comptes funcioni, que ni el Consell de Garanties acabi d'arribar a allò que ha d'arribar, precisament perquè volen donar una expressió externa que els temps d'aquest Govern s'han acabat i que, realment, les coses no van.

Doncs, escoltin, no. Vostès, amb això, fan un mal servei al país, perquè el país –els ho deia al principi– necessita una corporació que funcioni i vostès, per tal d'obstaculitzar i de posar problemes damunt de la taula, ho entorpeixen. Ho entorpeixen, però els hi he dit abans, la paciència governamental té un límit i ha d'actuar, perquè no pot permetre que aquesta paràlisi perjudiqui el país.

Hem detectat aquest afany obstruccionista, els ho hem de dir sincerament, no sols amb la corporació, amb les altres coses que els he dit. Hem detectat que vostès no estan disposats a reconèixer, en aquesta última etapa, sobretot, del Govern, cap èxit i, per tant, comprenem la seva actitud d'avui, comprenem la intervenció que acaben de fer, però no la podem compartir –no la podem compartir–, perquè creiem, sincerament, que el país necessita que la corporació funcioni i el país necessita que es prenguin decisions i el Govern, hi insisteixo, les ha de prendre.

Permetin-me, per últim, parlar de la idoneïtat professional del senyor Marín i ho vam dir a la comissió i vam dir el següent: «El senyor Marín és idoni professionalment.»

Però vostès haurien d'estar més agraïts al senyor Marín, quan era el que era i influïa de la manera que influïa davant les lleis de l'audiovisual, que va ser la persona que va treballar més que ningú, dins dels ponents d'aquesta llei, per arribar a consensos amb vostès, perquè passéssim del set al dotze, li ho han d'agrair al senyor Marín; perquè passéssim dels setze als vint-i-u, li ho han d'agrair al senyor Marín, perquè hauríem pogut fer servir el corró parlamentari. I vostès, ara, en aquesta persona li diuen que no és idònia, que no serà democràtica, que no serà imparcial, quan és la persona que en el si de la discussió, junt amb el conseller Tresserras, ens ha «apretat» a altra gent, que no érem tan benivolents, perquè arribéssim a consensos amb vostès. Home, això no és just, no és noble i és un abús de confiança, senyora Ortega, hi insisteixo.

I, per últim, deixi'm acabar, deixi'm acabar amb aquests cinquanta-tres segons que em queden per explicar-li una cosa. Al llarg dels dos anys que portem de control de la comissió parlamentària i respecte als mitjans de comunicació públics, el grup parlamentari que s'ha caracteritzar per torpedinar el que és la política dels mitjans públics de comunicació han sigut vostès. I els diré perquè. Han demanat la dimissió del senyor Oleguer Sarsanedas, han demanat la dimissió de la senyora Minobis, han demanat la dimissió de la senyora Marqueta, han fet crítiques al senyor Fuentes, han dit que és governamental de

ràdio i televisió pública i han dit que es desnacionalitza i tot això (*persisteix la remor de veus*) ho diuen una vegada i una altra vegada més a la comissió i, després, demanen que respectem que s'ha de respectar l'opinió dels professionals, però si són vostès els que estan demanant dimissions! Si són vostès que els estan dient que no facin la seva feina, que la fan bé! Aquesta és la seva actitud a la corporació, en el terreny dels professionals, aquesta és la seva actitud bloquejant un organisme...

El president

Senyor Ferran...

El Sr. Ferran i Serafini

...que, realment, és de tots els catalans i per a tots els catalans, per una cultura i per una llengua i per un servei públic de comunicació com cal. I, escolti'm, abús de confiança, mala fe, interessos partidistes, això és el que ens porten vostès aquí.

Moltes gràcies, senyor president.

(*Veus de: «Molt bé!»*)

El president

Senyor Carmel Mòdol, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats. I, especialment, senyors i senyores de Convergència i Unió. S'hi hauran d'esforçar una mica més –s'hi hauran d'esforçar una mica més–, perquè la tempesta, la tempesta que intenten provocar, resulta que l'estan provocant dintre un vas d'aigua i el vas és una mica estret. Per tant, més enllà de la polèmica que siguin capaços de suscitar utilitzant unes arts que el senyor Ferran ja ha denunciat a bastament, més enllà d'això, no arribaran a cap altre lloc. I els explicaré perquè.

És veritat, vostès invoquen el consens. Un consens –ja s'ha explicat– que, des del nostre grup parlamentari, des dels grups parlamentaris que donen suport al Govern i des de la conselleria, per tant, des de Cultura i Mitjans de Comunicació, per tant, des del Govern de la Generalitat, es va anar construint, es va anar cedint en algunes de les seves pretensions, passar de set a dotze, per exemple, i, després, criticar, en aquest mateix Parlament, l'augment d'alts càrrecs, és una contradicció *in terminis* i *de facto*, eh? Però vam passar de set a dotze, perquè vostès poguessin signar aquesta llei, que estava paralitzada, perquè nosaltres volíem que fos una llei de sistema i pensàvem que vostès compartien aquest objectiu també. Una llei de país, una llei que tingués continuïtat. Resulta que l'aconseguim fer, cedim uns i altres, arribem a un acord i fem aquesta llei, què desgovernamentalitza, perquè la Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals fixa que és el Parlament qui tria, no el Govern. Per tant, des d'aquest punt de vista, desgovernamentalitzem.

Però, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, més d'una i més de dos vegades, hem dit que

aquesta llei té un pecat original, que és... No n'hem sabut més, aquest Parlament no n'ha sabut més, no hi ha hagut voluntat per fer-ho i no hem despartiritzat la corporació, que, probablement, és l'altra qüestió.

Perquè, clar, que el secretari executiu de comunicació d'un partit, concretament el seu, senyors de Convergència i Unió, reuneixi consellers de la corporació el dia després, pràcticament, de ser nomenats, i vull entendre que no per prendre el cafè ni fer una tertúlia, sinó per passar consigna, home, és una mala praxis i aquesta circumstància s'ha produït i vostès ho saben.

Hem intentat allunyar una eina preciosa per al país, per a la llengua, com és la corporació, de la dinàmica i de la confrontació política *per se*; la n'hem intentat allunyar i no ha estat possible.

Vostès invoquen que es trenca el consens en base que es canvia per situacions excepcionals, que són la substitució de baixes que es produeixen per causes circumstancials, les que siguin –aquest cas, ha estat una dimissió, en un altre cas, pot ser una cosa més desagradable, diguem-ho així– resulta que per resoldre els casos excepcionals i no pervertir l'esperit de la llei es canvia una part de l'articulat, perquè el consens..., l'exigència de consens continua exigint: el consell de govern s'ha de continuar escollint per dos terços, la llei així ho fixa, i el president s'ha de continuar escollint per dos terços, en les seues eleccions primàries, originals. Però, quan es produeix una substitució, com que vostès bloquejaven –i ho bloquejaven només per interès partidista– la renovació, hem hagut –ho ha dit el senyor Ferran–..., se'ns ha acabat la paciència i hem hagut de proposar i votar aquesta modificació. Vostès l'han portada al Consell de Garanties Estatutàries, ja veurem què dictaminarà el Consell de Garanties Estatutàries, però estic segur, el nostre grup parlamentari està segur, que dictaminarà lo correcte, que és que això es podia i s'havia de fer.

Aquí han intentat provocar, en certa manera, lo que passa amb el Tribunal Constitucional, exportant una pràctica política que, a Madrid, deu ser, doncs, el pa nostre de cada dia, es veu, que és el bloqueig de les institucions per falta de renovació, aquí, vostès han volgut agafar una situació i, en certa manera, fossilitzar-la, perquè han considerat que els anava bé als seus interessos.

Des del nostre grup parlamentari, i vostès ho saben, senyors de Convergència i Unió, els vam fer una oferta molt directa, els vam dir: «Diguin noms, diguin noms. Diguin vostès noms. Posin noms damunt de la taula.» No en van voler dir cap. No en van voler dir cap per una raó molt senzilla, perquè van pensar: «A veure, sí, ara, aquests nos diran que sí i tota l'estratègia que tenim dissenyada per demostrar que hi ha un bloqueig aquí...» (*Remor de veus.*) Sí, sí, sí. No, no, pot fer la senyal que vulgui, senyor Oriol Pujol i Ferrusola...

El president

Senyores diputades i senyor diputats... Senyores diputades i senyors diputats...

El Sr. Mòdol i Bresolí

...però hi era vostè en aquesta reunió, com hi era jo. I els vam dir: «Diguin noms.»

El president

Senyores diputades i senyor diputats...

El Sr. Mòdol i Bresolí

Actuant de forma diferent a com va actuar Esquerra Republicana, set anys, només set anys enrere, quan el senyor Mas era conseller en cap, van destituir –perquè, llavors, es feien les coses així– el senyor Miquel Puig, el van destituir, i resulta que per a la substitució de Miquel Puig, vostès ens van proposar un digníssim nom, però que nosaltres vam entendre que no tocava, perquè, home, proposar per dirigir la corporació una persona relacionada molt directament amb les productores privades de televisió, és a dir, amb el negoci del ram, ens va semblar que no era la millor de les candidatures. I vostès van dir, perquè volien el nostre vot, van dir que diguéssim noms i nosaltres vam ser valents i els hi vam dir i, amb un dels noms, el senyor Vicenç Villatoro, ens vam posar d'acord, i el consell d'administració va votar-hi favorablement, perquè enteníem el sentit de la corporació.

Escolti, jo vaig ser el que va votar en nom d'Esquerra, aquella vegada. Li asseguro que hi havia gent del meu partit que també ens ho va criticar. Però nosaltres vam donar paraula i vam fer un compromís de país, cosa que vostès no han fet.

El senyor Enric Marín, m'hi referiré molt directament. Si el senyor Enric Marín hagués anat dintre del paquet dels dotze membres que vam votar el primer dia, quan vam votar tot el consell de govern, el senyor Enric Marín hauria estat declarat idoni, vostès l'haurien acceptat, com així ho valida l'informe del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, l'informe preceptiu, que valida el senyor Marín d'una forma contundent, i com el valida el contundent currículum que té el senyor Marín, que, des del punt de vista de la comunicació, és incontestable. I aquesta és la qüestió.

És un candidat idoni. No el volen votar –no el volen votar– per justificar una estratègia i, al final, aquesta estratègia és poder acabar dient: «El Govern no se'n surt, el Govern fracassa.» Doncs, senyors, no els ho deixarem fer –no els ho deixarem fer. Legítimament, aquest Parlament, les majories qualificades d'aquest Parlament, si es veu que, en certa manera, es perverteix l'esperit de la llei, té tot el dret de fer la modificació que avui, més endavant, en el pròxim ple, votarem i validarem i que el Govern de la Generalitat ha aprovat per poder desbloquejar la situació.

El senyor Marín, com deia, és un candidat idoni i, si tenien algun dubte, perdonin, però el dia del *hearing* a la comissió de control va quedar en evidència. Van quedar en evidència dos coses, que els partits ens barallàvem per aquesta qüestió, la qual cosa jo penso que no fa cap servei als partits ni a aquest Parlament, sincerament, perquè la gent que entén una mica d'això ja sap el pa que s'hi dona, i l'altra cosa que va quedar en evidència és que el senyor Enric Marín era un excellent candidat,

tal com va argumentar tots els seus posicionaments, i com va respondre a totes les preguntes.

I des d'aquest punt de vista jo recomano als ciutadans i ciutadanes de Catalunya, com que ho poden veure..., poden baixar-se aquella comissió de control, la de la setmana passada, i veure realment com va respondre el senyor Marín a les intervencions dels grups parlamentaris. Perquè sí que es va parlar una mica del seu currículum. N'hauríem pogut parlar més, perquè el seu currículum és molt extens. Però com que l'estratègia dels grups de l'oposició..., i assenyalo molt directament Convergència i Unió, perquè per la majoria de dos terços són vostès qui són necessaris, i aquest és el favor que els vam fer. Els el vam fer, de la mateixa manera... (*Remor de veus.*) Aquest és el favor que els hem fet, el consens. I clar, i aquesta és, precisament, la perversió que vostès estan protagonitzant ara.

Vostès saben que hi ha un candidat idoni, saben que aquesta persona..., la suposició dels grups que li donem suport és que ho farà bé, i, en tot cas saben, perquè així ho fixen també la Llei de l'audiovisual i la Llei de la corporació, que tenen uns mecanismes per controlar la feina que a partir d'avui el senyor Marín vagi fent, que són les comissions de control. Ara, si pretenem instrumentalitzar políticament la corporació en benefici d'un determinat discurs polític absolutament obsolet, ens equivoquem. I creiem que vostès s'equivoquen.

Per això, des del nostre grup parlamentari modestament els demanem que revisin la seua posició. A Catalunya ningú no es creu el que vostès estan proclamant. No s'ho creu ningú perquè la intenció es veu molt clara –es veu molt clara. I l'exemple que els he posat del senyor Felip Puig i del senyor Artur Mas..., m'ha faltat de dir que el que parlava en nom de vostès en aquella època és el senyor David Madí, que és el mateix que continua controlant aquesta qüestió a dia d'avui a dintre de Convergència i Unió, que continua fent d'interlocutor, eh? I si parlem d'idoneïtats de candidats i de candidates, diguéssim, la comparació no té color.

Des d'aquest punt de vista, disculpin el to de la intervenció, hauria volgut fer un altre to, però crec que no podem permetre que vagin pervertint l'esperit de la llei de la manera que ho estan fent.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

(*Remor de veus.*)

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, membres del consell de govern, després d'haver sentit l'opinió de Catalunya de boca del portaveu d'Esquerra Republicana, humilment vinc a expressar l'opinió del Grup Parlamentari del Partit Popular, que espero que com a mínim pugui ser reco-

neguda com a una part de Catalunya, per nosaltres una part molt important de Catalunya.

És inevitable que quan hem de parlar de l'elecció d'un membre del consell de govern –però recordo que hi ha un segon punt, que és l'elecció del president del consell de govern, i que recau exactament en la mateixa persona–, és absolutament inevitable que parlem de l'entorn polític en què s'ha produït aquesta proposta i en què s'està produint aquest debat. I, sense que això pugui semblar o hagi de semblar un debat sobre la validació d'un decret llei, és indubtable que les circumstàncies vénen marcades per aquest decret llei, fonamentalment.

Nosaltres entenem que hi han altres circumstàncies, i així també ho exposaré, però, coincidint amb el que crec que han dit la majoria de portaveus, la nova Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, la Llei 11/2007, era una llei que un dels seus principals objectius era precisament independitzar el que eren els mitjans de comunicació públics de la Generalitat del Govern i de les forces polítiques. Aquest era l'objectiu, i això s'aconseguia d'una forma clara i rotunda amb la majoria de dos terços per a l'elecció tant dels membres del consell de govern com del president del consell de govern. I això són les paraules que des de les files del Govern, des del mateix president del Govern de la Generalitat, s'han anat expressant al llarg del temps: «Hem desgovernamentalitzat la corporació, hem independitzat la corporació de la política.»

Lògicament, aquesta majoria de dos terços exigia –dic «exigia» perquè, com que ja no hi és, ja no exigeix– que hi hagués negociació per escollir els membres del consell de govern, i això no és tasca impossible. En tot cas, a algú se li ha acabat la paciència segurament abans d'hora, però tasca impossible no ho és, i la prova és que a inicis de 2008 –la llei es va aprovar a finals de 2007– va ser possible aquella majoria qualificada d'aquest Parlament per escollir, no un, dotze membres del consell de govern i escollir un president del consell de govern, va ser possible. I els vull recordar que en aquell moment, i en aquestes mateixes circumstàncies, hi van haver vetos a persones, es van vetar noms de persones, igual que en l'elecció de membres d'altres organismes hi han hagut vetos a persones. I això no ha impedit que continuessin les negociacions i s'arribés als consensos necessaris per escollir les persones que havien d'assumir aquelles responsabilitats.

Avui això no serà possible, i no ho serà..., vostès diran que la culpa és de l'oposició, però nosaltres estem convençuts que no serà així, no hi haurà aquest consens, perquè el Govern no ha volgut que hi hagués consens. El tripartit en aquest sentit ha sortit de l'armari, han deixat ben clar que no era necessari buscar el consens ni amb la proposta del candidat a assumir aquesta responsabilitat, ni amb la forma. I això són els fets. Abans parlava de les paraules, i ara els parlo dels fets.

Avui no s'ha dit, però sí que es va dir a la Comissió de Control de la Corporació Catalana –i em sembla extraordinàriament rellevant, perquè crec que és on està el rovell de l'ou–, que «al nostre grup ens tocaven dos membres en el consell de govern, i només n'hi tenim un». I la conseqüència... (*Veus de fons.*) Sí, senyor Mò-

dol, això ho va dir vostè, i així és com Esquerra Republicana sempre s'ha referit a la composició del consell de govern: «A nosaltres ens tocaven dos membres del consell de govern, i només en tenim un.» I el que es deriva d'això és que l'exigència que vostès van demanar a la resta de grups que donen suport al Govern per estar amb un sol membre al consell de govern és que el president el nomenessin vostès. I aquesta és la realitat, i aquí està el problema (*remor de veus*), que per satisfer les seves demandes els grups que donen suport al Govern han tancat files, tant sí com sí, per donar satisfacció a la seva voluntat i no fer més malbé el tripartit. I si a l'oposició no li agrada, cap problema: canviem la llei per decret, i s'ha acabat. En definitiva –en definitiva–, al senyor Ferran ja fa temps que li ha deixat de preocupar la crosta dels mitjans de comunicació, i ara el que li preocupa són les enquestes i el resultat que li dona al seu partit i al tripartit. (*Remor de veus.*)

Però aquest només és el marc, aquest només és el marc en què es desenvolupa la proposta que ens porten avui, d'elecció d'un membre del consell de govern i del president del consell de govern. D'una llei que pretenia garantir la independència dels mitjans públics, hem passat a un decret que el que pretén precisament és *garantir* la dependència governamental dels mitjans. I aquesta és la realitat –aquesta és la realitat. Han trencat les cartes, i el que no poden fer un cop han trencat les cartes és demanar-nos als grups de l'oposició que intentem recompondre-les i que intentem enganxar-les.

La segona part és amb referència al candidat, no a la persona. Deixin-me, si em permeten, separar perfectament el que és la persona del que és les seves responsabilitats polítiques i del que és el seu perfil polític. I també s'ha dit una cosa: si ara estiguéssim escollint els dotze membres del consell de govern, segurament, doncs, el candidat seria escollit sense absolutament gaires problemes, és molt probable. Però no és aquesta, la circumstància, perquè no estem escollint un membre més del consell de govern: estem escollint el president del consell de govern, i, per tant, no podem valorar exactament igual un membre del consell de govern com un candidat a presidir el consell de govern, entenem que és extraordinàriament diferent.

I vostès sabien perfectament que en el moment en què proposaven un perfil, un candidat que, havent exercit responsabilitats polítiques, se li va demanar la dimissió per part dels grups de l'oposició, que són els mateixos que després vostès han d'anar a buscar perquè li donin suport a aquesta persona per ocupar un càrrec de més responsabilitat encara, que és la direcció dels mitjans públics de la Generalitat, vostès sabien perfectament que en proposar aquest perfil, que en proposar aquest candidat l'oposició no hi podríem donar suport, hi insisteixo, precisament perquè va fer una gestió –s'ha dit abans, però convé recordar-ho una vegada més–, es va fer una gestió política de l'esfondrament del Carmel, des del punt de vista comunicatiu, absolutament reprovable. Per tant, vostès, quan feien aquesta proposta, ja renunciaven al consens. No acusin l'oposició de no sumar-se al consens, sinó que, amb la proposta que vostès fan, vostès directament renunciaven al consens, no?

S'han carregat la llei, s'han carregat el consens, i vostès s'esforçaran tot allò que puguin per donar-nos la culpa i la responsabilitat de tot això a l'oposició. Però la veritat és que l'oposició, em dona la impressió que poca responsabilitat tenim en aquest cúmul de despropòsits que va culminar amb el decret llei aprovat pel Govern.

Nosaltres, el nostre grup parlamentari no avalarà la proposta de candidat a membre del consell de govern, perquè no tenen la nostra confiança. Però també permetin-me que els digui que, igual que els diem clarament i rotundament que en aquests moments no tenim la confiança del candidat que vostès ens proposen, esperem i desitgem que en un futur no gaire llunyà puguem pujar a aquesta estrada i reconèixer que ens vàrem equivocar. Però, igual que expresso aquest desig, permetin-me també que els digui que som molt escèptics que això pugui arribar a passar.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula la il·lustre senyora Dolors Camats, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Pujo també al faristol per parlar d'un tema que sembla que oblidem, i és precisament –ara hi feia referència el senyor Rodríguez– el nomenament del senyor Marín, primer, com a membre del consell de govern, i després la seva elecció de president. Perquè sentint algunes de les intervencions que sentíem fins ara, i especialment la de la senyora Ortega, és independent que parléssim del senyor Marín o de qualsevol altra cosa, perquè ens hem centrat en un decret, en la corporació, en els consensos, en el consens... Doncs, nosaltres també voldrem posicionar-nos sobre la seva candidatura com a membre del consell de govern, la del senyor Marín, i l'elecció com a president.

No és la primera vegada que parlem del consens amb referència a la llei de la corporació i amb referència a d'altres lleis. I sempre esgrimint, des del Grup de Convergència i Unió, la seva predisposició a establir consensos, la importància que això té per construir «lleis de país» –que em sembla que en diuen– i la necessitat que aquestes tinguin recorregut i que es facin d'aquesta manera. Parlen, a més a més, que ara aquest consens s'ha trencat, que el tripartit l'ha esberlat pel mig amb l'autoritarisme de portar un decret llei i d'imposar un nom i d'imposar vés a saber quantes coses més que ens han retret. I a més a més ens ho diuen dient que si això no ho fem no passa res, que la corporació pot funcionar amb normalitat i que tots tranquils. I a més ens deia que ja té un president, la corporació, i que per tant, doncs, a què ens vénen tantes presses. Té un president que no ha estat nomenat pel Parlament, ha estat nomenat com a membre del consell de govern, en una llista de dotze persones, però ningú l'ha validat com a president, i de fet s'ha de presentar a tot arreu, només faltaria, com a president transitori de la corporació, perquè ningú l'ha

validat. Per tant, ja l'estem incomplint a dia d'avui, abans de fer tot aquest debat, la llei de la corporació.

El tindria, el senyor Loppacher, aquest consens de dos terços, si avui el poséssim a votació com a president del consell de govern? És probable pensar que no, oi? Per tant, és evident que aquesta dificultat de crear consensos no és un problema del senyor Marín, oi?

I, sobretot, deixin-me que recordi tot aquest debat sobre el consens, perquè no és la primera vegada que ens hi trobem, dic, en una llei com la corporació ni en d'altres. El Departament de Cultura va intentar impulsar també amb el consens necessari el Consell de Cultura i de les Arts. I de nou aquí calia, un cop aprovada la llei, configurar un consell, que es volia per consens. El bloqueig de Convergència i Unió, la seva abstenció, va impedir que poguéssim nomenar amb un ampli consens majoritari aquest consell. El mateix va fer Convergència i Unió amb l'aprovació dels membres del Consell de Garanties Estatutàries, que per fortuna no requeria dos terços, sinó només tres cinquenes parts, i amb el concurs del Grup Popular vàrem aprovar els membres del Consell de Garanties Estatutàries, que incloïa els membres proposats per Convergència i Unió, perquè ni vostès van votar els membres que vostès mateixos havien proposat, en un gran exercici de coherència i de consens no se sap ben bé amb qui, perquè aleshores varen tenir sort, els membres que vostès havien proposat, que els altres grups els assumissin per crear un organisme estatutari com el Consell de Garanties Estatutàries.

La renovació de la Sindicatura de Comptes, ara pendent i bloquejada en la Junta de Portaveus del Parlament, perquè no té el consens de dos terços que Convergència i Unió no està en predisposició de donar per renovar els quatre membres que han acabat el seu mandat en la Sindicatura de Comptes.

Llei electoral de Catalunya, també necessita dos terços, tal com diu l'Estatut de Catalunya; de nou, un acord majoritari entre tots els grups de la cambra excepte Convergència i Unió, que no és capaç d'arribar a aquesta majoria de dos terços perquè Catalunya tingui per primera vegada una llei electoral pròpia.

Però quin concepte del consens tenen vostès, i de la política? I de sumar acords? Que el consens és el que vol Convergència i Unió? (*Remor de veus.*) Que tot allò que no passa per la majoria de Convergència i Unió no és consens de país i no és consens del Parlament i és impossible de dur a terme? (*Persisteix la remor de veus.*) Que és que...

El president

Senyores diputades, senyors diputats, si us plau.

La Sra. Camats i Luis

...potser ho tenen mal... Jo intentaré asserenar-me, que m'és més propi. (*Remor de veus.*)

Em fa l'efecte que tenen un concepte mal entès del que és un consens; el consens no és el dret de veto de ningú, que té capacitat, si diu que sí o si diu que no, d'impo-

sar el seu criteri. És el que vostès estan fent, i els ho repeteixo, en la Llei electoral, en la renovació de la Sindicatura de Comptes; ho van fer o ho van intentar en el nomenament del Consell de Garanties Estatutàries i en el Consell de les Arts. El consens, els mecanismes de dos terços que estan per construir consens, no és el mecanisme de dret de veto d'una majoria per imposar el seu criteri.

I alguna cosa hi deu tenir a veure que vostès, que són el grup majoritari de la cambra, porten dues legislatures sense ser capaços de traduir aquesta majoria parlamentària en govern. Algun cosa té a veure probablement amb la seva actitud. I avui és significatiu que des del Grup Socialistes els hagin dit que no es refien de vostès i que des del Grup d'Esquerra Republicana els han dit: «Se'ns ha acabat la paciència.»

És significatiu que la seva actitud cap als consensos i cap a les construccions dels consensos esdevingui que continuen sent el grup majoritari, un grup, però, incapaç de construir una majoria de govern. Potser alguna cosa té a veure també amb l'actitud que tenen a l'hora de construir consensos i majories, siguin les lleis, siguin els nomenaments. A nosaltres ens sembla significatiu, però, ja els ho dic, no ens sorprèn; estàvem avisats, eh?

Ens sorprèn també que la senyora Ortega ens digui que s'ha trigat dues legislatures a bastir tota l'estructura institucional de la corporació i a construir aquest consens. Que és que no hi havia corporació abans? Que és que no hi havia govern abans? Que no hi havia un govern i una corporació capaços de proposar que s'escollís tot per consens? Que és que feia falta un canvi de govern per començar a plantejar que les coses s'havien de fer per consens? Perquè vostès no se'l van plantejar mai el nomenament dels membres de la corporació per consens. (*Aplaudiments.*) És evident que feia falta un canvi de govern perquè comencéssim a plantejar coses de manera oberta, transparent, per consens, més enllà de la majoria de govern... (*Veus de fons.*) Si ho han dit vostès, que fa només dues legislatures que ho estem intentant!, perquè abans ni s'ho havien plantejat, com tantes altres coses, si m'ho permeten, eh? Per tant, amb la seva... Intueixo, doncs, que n'estan aprenent, d'això de construir consensos, des de l'oposició, perquè des del Govern ho feien d'una altra manera.

Mirin, en una altra de les coses en què vostès ens van insistir fins al darrer dia és en la necessitat, no sé si imperiosa, que el consell de govern tingués dotze membres; era impossible bastir una corporació amb un consell de govern amb menys de dotze membres. És veritat que altres de les propostes que es feien, de set o de nou, tenien d'entrada o semblava que podien tenir una aposta més de despolitització, que tant li agradava a la senyora Ortega, de desgovernamentització; eren una aposta que fins i tot des del sector s'aplaudia més, perquè duïen aquesta càrrega d'independència dels partits, ni que sigui perquè l'aritmètica, set o nou, semblava que trencava més amb aquestes majories que es podien perpetrar o que s'havien fet anteriorment.

Però vostès insistien que calia que fossin dotze, perquè, si no, no sé quants, no només consensos, equilibris es trencaven. Ara n'hi ha onze. Vostès haurien de ser els

primers a reclamar que es restituís la normalitat dels dotze membres, perquè ens van atabalar fins l'últim dia que, si no n'hi havia dotze, no hi havia equilibris ni consensos possibles.

Doncs, ara incomplim la llei en una altra cosa; no només en un president no escollit pel Parlament, que vostès volen continuar, sinó que a més a més són onze en lloc de dotze. Doncs, haurien de ser els primers a demanar la urgència que això es restituís tal com s'havia pactat. I a més en un moment en què, home, ja està bé la corporació, no?, ja l'altre dia ens ho explicaven: les audiències van pujant, s'encara la nova temporada amb bones perspectives. Però, home, no deixa de ser un moment crític: a les portes de signar un contracte programa, amb un canvi d'analògic a digital que Déu n'hi do el que toca, amb un canvi en l'ecosistema audiovisual pel que fa a publicitat i a fractura d'audiències, que té impacte i que és estratègic en el que ha de decidir la corporació en els propers anys... Potser no és el millor moment perquè deixem un consell de govern amb un president transitori i sobretot amb un membre menys en el seu consell de govern.

Per tant, permetin-nos que els diguem clarament que ens sembla que sí que fan..., i ja els ho han dit els altres grups, evidentment que fan passar els seus..., no sé si desitjos, o pretensions, o intencions, per davant, no només ja de l'interès del Govern o dels altres grups del Parlament, sinó per davant dels interessos de la corporació i del que avui el consell de govern i la corporació en bloc necessiten per tirar endavant en un moment estratègic. Un gran sentit de país, segurament, eh?, però probablement de nou aquest sentit de país que els permet, hi insisteixo, ser un grup majoritari que no és capaç de fer govern amb cap altre grup d'aquesta cambra.

A l'elecció del senyor Marín, perquè hem dit que ens hi volíem referir. Nosaltres ja ho vàrem dir el dia de la seva compareixença en el Parlament; ell ha passat per tots els tràmits que requereix la llei: la idoneïtat del CAC, el que estableix també la llei de la seva compareixença en el mateix Parlament, i per tant nosaltres...

El president

Senyora Camats...

La Sra. Camats i Luis

...l'avalarem –i vaig acabant, president– com a membre del consell de govern i l'avalarem també en la segona votació que avui tindrà lloc com a president del consell de govern.

I només una referència al que deia el senyor Rodríguez. La llei continua dient que per nomenar el consell de govern calen dos terços. Mirin-s'ho bé, això no s'ha canviat. El que diu és que, quan hi ha una substitució, i vista l'experiència que ens demostra la seva capacitat de construir consensos i d'entendre-ho com a dret a veto, quan hi hagi una substitució, en la segona volta, si no som capaços de fer dos terços, i vostès no en són capaços, aleshores ho farem per majoria absoluta. Però la llei continua mantenint que són dos terços per nomenar. I estic segura que el dia que s'hagin de nomenar els

dotze membres en bloc, vostès no tindran cap problema a tornar-los a nomenar amb dos terços, perquè s'hi jugaran de nou els seus interessos, i aleshores no tenen problemes a crear consensos.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'illustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Consellers, diputats i diputades, també senyor Marín, que ens acompanya avui, en aquest nomenament, des de Ciutadans ja vam dir l'altre dia el que havíem de dir, a la Comissió de la Corporació, i avui ho tornarem a reiterar aquí.

Però sí que és cert que en aquest Parlament no és el primer cop que, des del nostre grup, diem que molts dels temes i moltes de les lleis que s'han intentat fer per vestir això de més democràcia han estat un rotund fracàs, un rotund fracàs d'aquesta cambra, però sobretot un rotund fracàs del Govern, que impulsa aquestes lleis.

La Llei de la corporació, del 2007, pretenia buscar un allunyament de la governamentalització, del govern, de la corporació. Per cert, parèntesi: s'ha dit com si fos la panacea, fins i tot el Partit Popular ho deia, que havia estat un èxit en aquesta línia; doncs, des del nostre punt de vista, no, perquè el que es va fer llavors, i, si no, recordin els diaris de sessions de llavors, va ser repartir cromos, senyors, es van repartir consellers en funció de quotes de partit, i això passava a ser de govern a ser de partitocràcia. Per tant, tampoc vam aconseguir, no s'enganyin vostès, una gran despolitització. La prova: ha dit que es reunien –i és cert– els consellers amb els responsables polítics de cada partit vejant què havien de dir. Aquesta és la realitat. Si vostès volen dir que som més democràtics... –però després es reuneixen aquí fora amb els consellers, que, per cert, cobren bé, cobren bé i és un cost també per a tots els ciutadans de Catalunya crear aquestes lleis–, resulta que no cal fer aquestes coses.

Però en qualsevol cas van aconseguir, això sí, que en comptes de dependre d'un govern, depengués del Govern i de Convergència i Unió. Aquest va ser el canvi, bàsicament; aquest va ser el canvi que vostès van pactar. I repartir-se els cromos i a canvi jo col·loco aquí un exdiputat meu, tu un exdiputat teu i fem la corporació. La corporació, el CAC, el Consell de les Arts i totes les lleis que aquí vostès fan: col·locació de gent de partit, d'exdiputats a càrrecs i a lleis que costen molts diners als ciutadans de Catalunya. Aquesta és la realitat del que fem en aquest Parlament. I després la podem vestir de democràcia, li fiquem l'embolcall, la fiquem maca, la posem d'un color o d'un altre, depenent del Govern, però aquesta és la realitat.

Però què ens hem trobat ara? Que això ja ha passat a ser no només una ficció, sinó, com diu la cançó, *puro teatro*. Aquí estem fent teatre; és el que estem fent, amb aquesta llei i amb aquest nomenament. Vostès volen in-

tentar ser més democràtics, però és que els costa molt, els costa molt i acaben dient: «Escolta'm, això de ser més democràtics, pfff!, costa molt; tornem al sistema antic, que és el de nomenar governamentalment el director o en aquest cas el president de la “corpo”...» Això sí, hem creat un altre organisme, hem apujat el pressupost, als ciutadans els costa més diners; això sí, tindrem el nostre president de la «corpo», que en aquest cas és el senyor Marín, podria ser qualsevol altre que els interessés.

Per tant, nosaltres no estem d'acord ni en les formes ni en el fons. I, per tant, em centraré primer en aquestes formes. El *decretazo* Montilla o el *decretazo* Marín, es pot dir de qualsevol de les dues maneres, el que pretén, en definitiva, senyora Camats –no la veig aquí–, és nomenar una persona que amb l'actual llei vigent no pot ser nomenada. Per tant, vostès fan un decret amb això. No em deixa massa tranquil dient que llegim la llei com deia al senyor Rodríguez: «Mirin, vostès que només és en cas de substitució.» Sí, i si demà passa el mateix tornaran a fer un altre *decretazo*. Vull dir, és que no canvia res. Per tant, l'instrument que vostès utilitzen és absolutament contrari a la filosofia de la llei i contrari a aquesta despolitització de què s'omplen la boca.

Parla el decret... Vostès saben que fer un decret llei és per caràcter d'urgència o excepcional; la urgència, de moment, no ha quedat demostrada. Vostès han parlat com si la «corpo» deixés d'emetre, com si tanquessin TV3, tanquessin Catalunya Ràdio i ens quedéssim sense ràdio, sense tele i sense mitjans. No, l'únic que passa és que en comptes d'haver-hi dotze persones n'hi han onze, i per tant no hi ha cap caràcter d'urgència. I, per cert, hi ha un president: el vicepresident que està exercint les funcions de president, i que jo sàpiga no ha baixat l'audiència en quinze dies, ni hi ha hagut cap tancament, ni res, simplement està exercint unes funcions fins que hi hagi un nou president. Per tant, ni és urgent, ni és excepcional, ni, per tant, estem parlant d'una necessitat de decret. No es justifica, el seu decret, de cap de les maneres. Si vostès volien realment buscar una persona de consens, doncs, havien de plantejar persones de consens.

Per cert, deien vostès «consens». On està la llista, la terna aquesta de candidats? Jo no l'he vista com a president de grup parlamentari, i em consta que els altres companys i presidents de grup tampoc l'han vista. On està la llista per buscar el consens? Vostès van proposar una persona i aquesta persona no agradava, i des de la mateixa oposició es va plantejar al seu dia la seva dimissió.

I vostès han dit, una mica com el Groucho Marx, llavors amb la llei; és a dir, aquests són els meus principis o els principis de la llei, però si no ens agraden, els canviem i en tenim uns altres. Això és el que vostès han fet amb aquesta llei. I han posat un candidat a sobre la taula que era el seu candidat. I no és que ho digui jo, que era el seu candidat, era el secretari de Comunicació del tripartit, la persona, i ho va dir l'altre dia, i va dir que no se'n penedia, que va decretar el silenci del Carmel, que va prohibir a les càmeres que filmessin el forat del Carmel; és la persona que tindrem al capdavant de la

televisió pública i la ràdio de Catalunya, el que vostès volen. Que és una bona gestió de política? Home, potser ara que els arriben les eleccions els va bé tancar algunes coses, però la realitat és que no és el millor model per parlar de més democràcia, de més llibertat d'expressió o de més transparència.

Jo sincerament penso que a vostès els agradaria ser més democràtics, però no ho són; els agradaria ser més transparents, però no ho són; els agradaria vetllar més per la llibertat d'expressió, però no ho volen. Per tant, aquesta és la realitat de què estem parlant avui. Per tant, deixem de vestir de democràcia el que és un nomenament a dit.

I jo sincerament..., a mi m'agradaria ser més pragmàtic en això, si voleu..., si volem, perdonin, tornem al model anterior; és més econòmic, és més pragmàtic, és més senzill: el president de la Generalitat que nomeni el director de la ràdio i de la tele, i si volem responsabilitats, les hi demanem al president de la Generalitat. Però no hi ha cap paraigua ni cap pantalla; és el president qui nomena. Ara tenen la pantalla de la «corpo», la pantalla del CAC per repartir llicències, la pantalla del Consell de les Arts per donar subvencions.

No volem pantalles: o anem al sistema tradicional de nomenaments governamentals o anem a un sistema veritablement democràtic i renunciem a col·locar gent de partit i renunciem a aquest paraigua fals de democràcia. Aquesta és la realitat. Però mitges tintes, amb un cost més alt i amb una ficció, enganyant els ciutadans de Catalunya, no cal. Per tant, jo sincerament prefereixo tornar, amb la seva filosofia, al model anterior; ens estalviem costos, tràmits, i per tant som molt més clars. Ara, la responsabilitat la hi demanarem al president o al conseller de Mitjans de Comunicació, no la hi demanarem al president de torn. «No, és que això és un òrgan independent...», això s'ha acabat, senyor conseller, això s'ha acabat. S'ha acabat aquí, s'ha acabat al Consell de les Arts, s'ha acabat en molts altres nomenaments.

Per altra banda, del decret, evidentment, en deia «el decret Marín», amb tots els respectes, però és que realment és un decret allò, amb beneficiari, amb nom i cognoms. Per tant, aquesta és la realitat i per tant passarà a la història així, és a dir, el decret Marín, perquè s'ha decretat perquè una persona sigui el president en aquest període. I dic «decret Marín» perquè realment si haguéssim posat un candidat a sobre de la taula d'un caràcter més tècnic, que no hagués estat en cap càrrec polític, que no tingués un color polític, home, hauria estat una mica més senzill, almenys debatre si era un candidat idoni o no. Però, clar, és que vostès ens porten el secretari de comunicació del tripartit i d'Esquerra Republicana. Vostès ens porten una persona clarament vinculada a un partit polític. I, com entendran, des de Ciutadans el que no volem... (*veus de fons*), sí, sí, senyor Mòdol, el senyor Marín tindrà tot el seu currículum professional, i no l'hi nego, és més, l'hi reconec; però que tingui un currículum professional no vol dir que no tingui carnet, ni ideologia, ni que estigui al servei d'un partit polític. Així de clar. (*Persisteix la remor de veus.*) Per tant, aquesta realitat...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Rivera Díaz

No es posin nerviosos. El senyor Marín —el senyor Marín— té un model —un model—, ho va dir l'altre dia, que defensa que Catalunya és una nació sense estat, que defensa el concepte d'identitat... (*Veus de fons.*) Sí, sí..., però és que aquesta no és la Catalunya de tots, és un model determinat. Per tant, vostè deia, és un candidat idoni? Sí, és idoni per a Esquerra Republicana i per al tripartit. Clar que és idoni, però no per als ciutadans de Catalunya! Aquesta és la realitat. Ara, com que vostès diran que era Catalunya, jo també, jo també sóc Catalunya, sóc una part de Catalunya, com deia el senyor Rodríguez, i no estem d'acord amb aquest nomenament.

Per tant, quant a idoneïtat del candidat, no ens agrada que la persona que va fer el tancament mediàtic del Carmel estigui al capdavant de la Corporació; no ens agrada que una persona que té aquest concepte d'una Catalunya tancada, d'una Catalunya excloent, d'una Catalunya nacionalista i uniformista, estigui al capdavant.

Que vostès volen seguir utilitzant la ràdio pública i la televisió com un instrument de construcció d'identitat i de nació? Doncs, nosaltres no; nosaltres volem una tele pública, de qualitat, que representi els ciutadans de Catalunya, que sigui independent i que siguin professionals.

I en això, senyor Ferran..., vostè parlava abans de la idoneïtat del candidat. Deixi'm que li digui que, votant a favor amb aquest botó, vostè haurà de canviar el títol del seu llibre —haurà de canviar el títol del seu llibre. En comptes de parlar de «maleïda crosta» haurà de parlar de «maleïda poltrona» i de «maleïda cadira» per mantenir el Govern a canvi de menjar-se les hipoteques d'Esquerra Republicana. (*Veus de fons.*) Aquesta és la realitat. I haurà de canviar el títol perquè la realitat és aquesta. Vostès... (*veus de fons*), vostès prefereixen assumir les tesis d'Esquerra, les tesis del senyor Marín, el que sigui per mantenir el Govern fins que acabi la legislatura, és la seva... Això sí, el títol del llibre, li recomano que el canviï. (*Veus de fons.*)

Abans parlava, en definitiva, també el senyor Mòdol, de la idoneïtat —vaig acabant, senyor president—; la senyora Camats ens donava lliçons, també, de democràcia... (*Algú diu: «I tu no.»*) No, jo no he donat cap lliçó... (*Veus de fons.*) El que passa és que jo no faig decrets de nomenar directament els directors, vostès sí. Vostès han d'assumir la seva realitat. Si volen anar de demòcrates i fan nomenaments a dit, és incoherent. Ara, si vostès busquen consensos, podem trobar-nos. Ara, no comparis i no confonguis Convergència i Unió amb tota aquesta cambra. I, per tant, en aquest sentit, vostès no han proposat ni un sol nom, ni al meu grup, ni a altres grups; no ens vinguin a donar lliçons de consensos.

I dret de veto, un matís: el dret de veto, en definitiva, és buscar el consens entre una cambra. Vostès ho vesteixen com a veto, i altres parlem d'aquest consens. Realment —realment—, quan es parla de dos terços aquí,

o per reformar una llei o per al que sigui, és perquè es necessita que representi una majoria de representants públics d'una societat. I és aquesta realitat, és que a vos-
tès no els ha interessat ni tan sols buscar aquest consens. Aquesta és la realitat. Per tant, menys lliçons de democràcia. *(Veus de fons.)* Assumim, amb normalitat..., ja ho he dit, la senyora Camats no m'ha escoltat abans, jo ho he dit: passem al nomenament governamental, serà més econòmic, més àgil, més ràpid, i demanarem explicacions al conseller de torn o al president de torn. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Per tant, nosaltres, com vostès entendran –i acabo, senyor president–, ni en la forma del decret estem d'acord, per tant, no votarem a favor d'això..., ni en el fons. En definitiva, el senyor Marín amb tot el seu currículum i tota la seva professionalitat, té clarament una visió marcada de partit o de, com a mínim, ideologia, que nosaltres no compartim, al capdavant d'una ràdio que hauria de ser... –i una televisió–, una ràdio i una televisió de tots, no d'una part de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El president

Cridem a votació.

(Pausa. El Sr. Mòdol i Bresolí demana per parlar.)

Senyor Mòdol...?

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, president. Per contradiccions.

El president

Té un minut.

El Sr. Mòdol i Bresolí

El senyor Rivera ha dit que el senyor Marín tenia un càrrec de direcció dintre d'Esquerra, com era el de secretari de comunicació. Òbviament això... –ell no ha utilitzat la paraula «càrrec», però ha dit això–, òbviament això és fals.

Només volia que constés en acta la precisió sobre aquesta qüestió, que no és fidel al currículum real del senyor Marín.

Moltes gràcies.

(El Sr. Rivera Díaz demana per parlar.)

El president

Senyor Rivera...

El Sr. Rivera Díaz

Senyor president, només per aclariments, també. Jo no he dit, en cap cas, que ocupi un càrrec de direcció a Esquerra Republicana. He dit que va ocupar un lloc en un Govern del tripartit, nomenat per Esquerra Republicana, que és el que va fer el senyor Marín en l'etapa anterior

del tripartit. Això és una realitat, i va ser secretari de comunicació amb el tripartit.

Gràcies..., bé, potser no d'Esquerra.

(Remor de veus.)

El president

Senyora Ortega, havia...?

(Pausa.)

D'acord amb el Decret llei 2/2010, de 30 de març, pel qual es modifica la Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, perquè resulti elegit es requereix una majoria de dos terços. Si en una primera votació no s'obtingués aquesta majoria, el membre substituït és elegit per majoria absoluta en una segona votació que es farà en aquesta mateixa sessió. D'acord amb l'article 90.3 la votació es farà electrònica i secreta. Demano als serveis de la cambra que garanteixin el secret de la votació.

Comença la votació.

El resultat és de 69 vots a favor i de 64 vots en contra. Com que els vots obtinguts no sobrepassen la majoria requerida dels dos terços, passem a una segona votació.

Comença la votació.

En aquest cas són 69 vots a favor i 64 vots en contra. Com que els vots obtinguts sobrepassen la majoria absoluta, queda designat el senyor Enric Marín i Otto com a membre del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Procediment

per a designar el president o presidenta del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 286-00005/08)

El cinquè punt de l'ordre del dia és el procediment per designar el president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Atès que en l'anterior punt de l'ordre del dia ha estat designat el senyor Enric Marín com a membre del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, del qual forma part el candidat proposat per a presidir aquest consell, passem ara a l'esmentada designació.

D'acord amb el Decret llei 2/2010, de 30 de març, pel qual es modifica la Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, perquè resulti elegit es requereix una majoria de dos terços. Si en una primera votació no s'obtingués aquesta majoria, el president o presidenta és elegit per majoria absoluta en una segona votació que es farà en aquesta mateixa sessió. També, i d'acord amb l'article 90.3, la votació es farà electrònica i secreta. Demano als serveis de la cambra que garanteixin el secret de la votació. *(Pausa.)* Doncs, passem a la votació.

Comença la votació.

El resultat és de 69 vots a favor, 64 en contra. Com que els vots obtinguts no sobrepassen la majoria requerida dels dos terços, passem a una segona votació.

Comença la votació.

El resultat és de 69 vots a favor i 64 vots en contra. Atès que els vots obtinguts sobrepassen la majoria absoluta, queda designat el senyor Enric Marín i Otto com a president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

(Aplaudiments.)

Interpel·lació

al Govern sobre l'Agència Catalana de l'Aigua
(tram. 300-00277/08)

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'Agència Catalana de l'Aigua, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler.

(Pausa. Remor de veus.)

El vicepresident primer

Si us plau...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, permetin-me que comenci llegint una frase que em sembla interessant i que ens pot ajudar a reflexionar a l'entorn d'aquest debat que pretenem fer sobre l'Agència Catalana de l'Aigua. Diu: «Ja sé que alguns de vostès, senyors diputats, consideren que l'endeutament és un instrument molts cops necessari per a portar a terme les inversions, però cal no oblidar que sempre és un recurs transitori, que no pot anar augmentant com si es tractés d'un recurs sense límits.»

Aquesta és una frase que podríem haver pronunciat alguns membres d'aquesta cambra, però, en concret, la pronunciar, amb la condició de conseller de Medi Ambient, l'honorable senyor Salvador Milà, en la Comissió de Medi Ambient el 22 de juny de 2004. I ho feia per denunciar, des de la seva perspectiva, la situació de l'Agència Catalana de l'Aigua, que aleshores tenia un endeutament que ascendia a 837 milions d'euros, més un endeutament d'Aigües Ter Llobregat que ascendia a 118 milions d'euros. És a dir, el 2004, el conseller Milà ens advertia sobre els riscos i sobre el greu endeutament total de 956 de l'Administració hidràulica a Catalunya: 956 milions d'euros. Avui, l'Agència Catalana de l'Aigua i Aigües Ter Llobregat, l'Administració hidràulica de Catalunya, té un dèficit de 1.945 milions, i una capacitat d'incrementar-lo en els pressupostos que han aprovat amb els vots del tripartit, fins a 2.221 milions d'euros.

I volia començar fent aquesta reflexió perquè ens ha fet pensar, i molt, què ha passat per multiplicar per 2,3 –per multiplicar per 2,3– aquest endeutament. Un cop feta, a més a més, l'advertència que l'endeutament no era un recurs il·limitat per fer inversions. És veritat que el que

no ens van dir era quins eren aquest límits de l'endeutament. És veritat, no se'ns va dir; però, en qualsevol cas, hem arribat a aquesta situació.

I, arribats aquí, nosaltres, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, ens vénen al cap dues preguntes, que ens semblen substancials, molt importants. La primera: com és que hem arribat aquí? Per què hem arribat a aquesta situació? I la segona, òbvia, és: i a partir d'aquí, què? I ara què hem de fer per sortir d'aquesta situació?

Com hem pogut arribar aquí? Doncs, d'aquests 900 i escaig milions de pessetes, als 2.000 milions d'euros d'endeutament? Doncs, li podem, fins i tot, acceptar, doncs, que hi han hagut fenòmens com la sequera que han impactat sobre el pressupost, o li podem acceptar algunes de les raons que, molt segur, ens intentarà exposar, com ho va fer molt honestament el director de l'Agència Catalana de l'Aigua en comissió en aquest Parlament. Ens van dir: «Escolti, és que els fons europeus han baixat.» I és veritat. «És que els costos d'explotació estan pujant», i és veritat. No tindrè temps, per tant, no les dic, les xifres, van quedar constatades en la comissió. «I és que hem tingut la sequera, i és que, doncs, hem rebut de l'Estat...» Escolti, d'acord, ho acceptem, però cap d'aquestes qüestions, exceptuant la sequera, que té un impacte prou limitat en l'endeutament –cap d'aquestes qüestions–, ni la baixa dels fons europeus, ni la progressió del cànon, ni l'increment de costos d'explotació del cicle de l'aigua en aquest país, cap d'aquestes qüestions era desconeguda pel Govern el 2004.

Per tant, una mica, la pregunta que ens ve al cap és dir: «Escolti, coneixedors que teníem un horitzó de fons europeus a la baixa, coneixedors que teníem un increment de costos d'explotació, coneixedors que cada depuradora nova que fèiem en aquest país ens requeria més recursos i que havíem de fer inversió...» –la pregunta òptima o la pregunta que pertoca és dir– «escolti..., i què han fet, coneixedors d'això?, com és que hem arribat» –a finals d'aquest any hi arribarem– «a 2.000 o gairebé a 2.200 milions d'euros d'endeutament?» I no dic la xifra en pessetes perquè és esgarriosa i encara em saltaria algun zero, no?

Nosaltres, doncs..., tenim algunes respostes, però el que sí que constatem és que hi hagut una considerable irresponsabilitat a l'hora de gestionar, doncs, els recursos públics en el cas de l'Agència Catalana de l'Aigua. És una irresponsabilitat de primer ordre. Tant és així que el mateix director de l'Agència Catalana de l'Aigua –i tinc el document aquí, doncs– va reconèixer en comissió, i la cita és literal: «Si fóssim una empresa privada és evident –és evident– que estaríem en fallida...». Aquesta és la situació que tenim. I hem arribat aquí, doncs, no sabem ben bé què, però ens agradaria que se'ns donessin raons, de per què hem pogut arribar o hem hagut d'arribar en aquesta situació, quan el 2004 sabíem que teníem problemes en l'horitzó del finançament del cicle hidràulic en el nostre país, és a dir, a l'Agència Catalana de l'Aigua molt particularment, no?

Però, pel camí han passat, com a mínim, dues coses, que són importants, i que les varem advertir des d'aquesta mateixa tribuna en nom de Convergència i Unió, i que

vostès, els grups que donen suport al Govern, evidentment, en van fer cas omís. I les dues són importants i les hem de subratllar, perquè tenen a veure directament amb aquest *quantum*, amb aquest paquet tan gran d'endeutament, de deute de l'Agència Catalana de l'Aigua.

La primera va passar el 2005, i no va passar en aquesta cambra, sinó que va passar a Madrid, i va passar amb els vots del PSOE, amb els vots d'Esquerra Republicana i amb els vots d'Izquierda Unida i Iniciativa per Catalunya Verds. I és que van deixar de declarar obres d'interès general aquelles obres annexades en el Plan hidrológico nacional que es feien a Catalunya. I, aleshores, nosaltres vam dir i vam portar en aquesta cambra i vàrem fer el debat, el 2005 –en concret, el 16 de juny de 2005–, vàrem demanar que no fessin això perquè consideràvem que –i els nostres números potser no eren precisos perquè no teníem tota la informació, però molt no ens equivocàvem– deixàvem d'ingressar de l'ordre de 628 milions d'euros en inversions en obres hidràuliques. I els vàrem sotmetre a consideració una moció que tinc, doncs, aquí davant mateix, en què els demanàvem i clamàvem: «Escolti, iniciem les negociacions amb el Ministeri de Medi Ambient per tal de garantir a Catalunya el finançament necessari per a les obres hidràuliques», particularment per a una relació d'obres concretes, les que vostès van acordar en el mateix Pla hidrològic, i que en el supòsit que no ens vinguessin per la via dels fons europeus, que no han acabat venint, doncs, que l'Estat es comprometés a posar-les i que no les perdéssim. Vostès hi varen votar molt alegrement, des de la nostra perspectiva, en contra i, per tant, aquí vàrem perdre una oportunitat, una oportunitat important.

Però encara ha passat una segona cosa que no és aliena i que té una mica a veure amb el debat que hem tingut just fa un moment amb relació a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i que en el seu dia també vàrem denunciar des del Parlament. L'any 2007 hi ha un acord de govern –que també el tinc aquí al davant– que estableix –cito literalment, aquesta és la nota del Govern–: «El Govern acorda assumir el deute acumulat de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, el Govern assumeix el deute de la Corporació Catalana, que ascendeix a 1.046 milions d'euros.» Això és la sessió de govern de dimarts 15 de maig de 2007. En aquell moment –i això és legítim– l'Agència Catalana de l'Aigua tenia un deute lleugerament superior, d'uns 1.100 milions d'euros. Vostès va fer una opció perfectament legítima: van escollir la televisió; ho hem tornat a veure ara, la importància que donen als mitjans de comunicació públics.

I la pregunta que li vam fer en comissió, conseller, que no ens va respondre, la hi tornem a fer ara: no es va arribar a plantejar la possibilitat, tenint un ens, no que no només fa ràdio i televisió, sinó que subministra un bé tan essencial per a la vida normal i quotidiana, com l'aigua, i per al desenvolupament estratègic d'aquest país, que el Govern podia assumir una part d'aquest deute? El Govern s'havia de menjar tot el deute de la corporació i deixar l'Agència Catalana de l'Aigua que s'anés endeutant fins a gairebé l'infinit, fins a 2.200 milions? No se li va acudir al conseller de Medi Ambient, en aquell consell de govern, de dir: «Escolti, que jo tinc

una empresa pública, que no només és important, és fonamental per al desenvolupament econòmic i per a la vida ordinària d'aquest país!» Però el Govern va fer una opció: va preferir la corporació a l'Agència Catalana de l'Aigua. I aquests no són fets en absolut aliens, no?

Però arribats aquí la pregunta que ens fem és: i ara què? Molt clara, la pregunta, honorable conseller: creu que podem continuar així? El Govern creu que l'agència pot anar estirant aquest endeutament indefinidament, de 900 a 2.200, i hem d'anar seguint així? O està disposat a moure fitxa –que creiem que qui ho ha de fer és el Govern– i a proposar i a plantejar-nos almenys quina és la seva visió de futur del que ha de ser l'Administració hidràulica d'aquest país? No estem parlant d'una empresa intrascendent per a la vida normal, per a la competitivitat, per a la qualitat de vida dels ciutadans. Nosaltres no podem afrontar tot el Pla de districte fluvial de conca de Catalunya, un document certament important i que en parlarem una mica si tenim més temps més endavant, no el podem afrontar amb aquesta «fallida» financera de l'Agència Catalana de l'Aigua. Ho reitero, la paraula no és meua, és del director de l'Agència Catalana de l'Aigua: «Si l'ACA fons una empresa privada, estaria en fallida.» És evident, subratllat, cita literal.

Escolti, li demanem: té alguna idea al respecte?, té alguna proposta a fer?, com hem de sortir d'aquest atzucac? O deixarem l'ACA..., o el Govern de la Generalitat i el Departament de Medi Ambient comparteixen els criteris de l'ACA, que apunta algunes possibles solucions? Les comparteix el Departament de Medi Ambient, el conseller, que a més presideix l'ACA? Les comparteix el mateix Govern de la Generalitat, o és que el Govern ara vol mirar cap a un altre costat?

Nosaltres creiem que no es pot mirar cap a un altre costat, que ja no té sentit, que la situació és: 2.200 milions d'euros, ja no permeten ni tornar els crèdits de l'Agència Catalana de l'Aigua en aquests moments, d'obres fetes. Per tant, estem escanyats, amb unes exigències de futur que també les volem, derivades de la Directiva marc de l'aigua, de qualitat, de prestació, de garantia de subministrament... Escolti, això no ho podem afrontar de cap manera amb la situació financera... I el Pla de gestió de districte de conca fluvial de Catalunya n'estableix alguns, d'objectius, que estaran més bé o estaran més malament –ara no entro en el debat, perquè volem parlar de finançament i de l'Agència Catalana de l'Aigua–, però que amb aquesta situació financera, escolti, són inaffrontables, del primer fins a l'últim.

Per tant, senzillament, volem saber quin és el capteniment del conseller, volem saber si el capteniment del conseller coincideix amb el de l'ACA i volem saber si el Govern fa seu el capteniment del conseller de Medi Ambient respecte d'una qüestió prou greu, que em sembla que és més que evident que així no podem continuar.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge, el senyor Francesc Baltasar.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Evidentment, hauria pogut dir i formular bé, correctament, vostè, la seva interpellació. Com vostè no l'ha formulada correctament, jo li contestaré tal com crec jo que s'ha de formular correctament. Vostè m'ha preguntat quin és el capteniment del Govern amb relació a l'Agència Catalana de l'Aigua; evidentment, jo la hi contestaré, i un dels apartats serà aquest, però resulta que parlarem sobretot del capteniment del... Si vostè m'hagués plantejat quin és el capteniment de la situació financera de l'ACA, jo segurament seria més precís. Ara, doncs, miri, ho emmarcaré, això, dintre una perspectiva molt més global. Per descomptat, el seu diagnòstic i el meu no coincideixen, el diagnòstic seu i el del Govern tampoc, i el diagnòstic meu amb el del Govern i amb el director de l'agència catalana són absolutament coincidents.

Miri, vostè sap, perquè va presidir..., que l'Agència Catalana de l'Aigua fou creada l'any 2000 com a entitat de dret públic de la Generalitat de Catalunya, refont en un sol organisme els drets i obligacions de la Junta de Sanejament, la d'Aigües i la Direcció General d'Obres Hidràuliques. Les competències de la Generalitat en el cicle de l'aigua, en els àmbits de medi, abastament i sanejament, van quedar agrupades en una sola entitat.

Les línies principals d'actuació de la Generalitat en la política d'aigua fins a la creació de l'ACA es van centrar en l'impuls del sanejament de les aigües residuals. Fins a la creació de l'ACA la política de l'aigua va basar-se en la premissa que l'aigua era un recurs infinit i barat, subordinada a la resta de polítiques sectorials i sotmesa a la llei d'oferta. No obstant això, la creació de l'ACA no va suposar un canvi significatiu en aquest plantejament i es van continuar desenvolupant les bases del Plan hidrológico, en aquest cas de les conques, Pla hidrològic de les conques internes de Catalunya. Un pla que constata la situació de dèficit hídric però que patia..., però que no proposava actuacions concretes per resoldre'l; de fet, es reservava aquesta competència a la intervenció de l'Estat mitjançant el Plan hidrológico nacional. Únicament es va demanar que amb relació a les conques internes, que abasten el 92 per cent de la població i representen el 40 per cent de la demanda de l'aigua, el Plan hidrológico recollís que el dèficit a mitjà i llarg termini era de l'ordre de 300-350 hectòmetres cúbics —a curt termini van avaluar vostès 100 hectòmetres cúbics—, i alhora van palesar la necessitat d'una aportació externa, tenint com a possibles alternatives l'estudi del transvasament des de la conca de l'Ebre o del Roine.

Amb el Govern que va sortir després de les urnes de les eleccions del 2003, la política d'aigua va experimentar importants canvis. El més rellevant es va plasmar en l'àmbit de la disponibilitat i la garantia en l'abastament urbà, i va permetre la derogació del Plan hidrológico nacional i d'una bona part de les actuacions que s'hi contemplaven, entre elles el transvasament de l'Ebre. A partir d'aleshores la política de l'aigua va adoptar un nou enfocament, radicalment diferent, i va apostar per la planificació integrada en la gestió dels recur-

sos, basada en l'optimització dels recursos convencionals i l'aportació de nous recursos: subterrànies i superficials en el primer cas, regenerada i dessalinització en el segon. L'ACA va adoptar els principis i fonaments de la Directiva marc de l'aigua i els fonaments de la nova cultura de l'aigua.

El Pla d'acció del 2006 al 2010 planteja com a objectius principals els següents. Primer, el desplegament del Pla de sanejament d'aigües residuals i urbanes —PSARU—, un dels principals programes de mesures per aprofundir en la millora de la qualitat dels rius i aquífers. Segon, l'execució de les infraestructures d'abastament del Plan hidrológico nacional, de la Llei 11/2005, i l'avenç d'altres actuacions de disponibilitat planificades en horitzons més llunyans, amb l'objectiu de reduir la vulnerabilitat en la garantia d'abastament de les conques internes de Catalunya. Tercer, el foment i consolidació del suport al món local, mitjançant l'establiment d'ordres de subvenció per a l'execució d'infraestructures per a l'abastament en alta, redacció de plans directores, actuacions d'estalvi i eficiència i restauració de lleres. Quart, l'execució, en conveni amb l'Estat, d'infraestructures estratègiques d'abastament en alta a la Catalunya interior i de ponent: xarxa de la Llosa del Cavall, Pinyana, Rialb, que des del 2001 van ser considerades obres d'interès general però que romanien sense executar. Cinquè, l'execució d'altres obres significatives i necessàries per al territori, com l'abastament de la Bisbal, el Solsonès, el Bages, etcètera. Sisè, la redacció i aprovació el 2010 del Pla de gestió de l'aigua de Catalunya i del programa de mesures d'acord amb la Directiva marc de l'aigua. Setè, la reorganització de l'agència, i també d'Aigües Ter Llobregat, mitjançant la modificació dels estatuts respectius.

Aquest pla d'acció ha permès consolidar el canvi d'una política basada en la gestió de l'oferta a una política basada en la gestió de la demanda. Un model de gestió que de fet té un clar indicador a partir de l'any 2003: el volum d'aigua consumit a Catalunya el 2003 va ser de 741 hectòmetres cúbics, el 2009 aquest volum s'ha reduït a 669; entre el 2003 i el 2009 s'ha produït un descens del 9,63. Això, en el mateix període en què hem passat de 6,7 milions d'habitants a 7 milions i mig d'habitants. Per tant, aquest és un primer element fonamental, l'eficiència en el model de gestió.

De la pregunta «quanta aigua vols?», hem passat a la pregunta «quanta aigua necessites?», i això suposa fer compatible la satisfacció racional de les demandes amb la preservació dels ecosistemes. I aquesta compatibilització en un país mediterrani com el nostre, subjecte als efectes del canvi climàtic, requereix una política activa i continuada de gestió de la demanda i, per tant, una política que refusi una visió unilateral només des de l'oferta.

La gestió de la demanda és, doncs, un element angular de la política de l'aigua del Govern. El principi de subsidiarietat n'és un altre, segons el qual aportem les solucions a les problemàtiques de l'aigua al més a prop possible d'aquest..., on es produeixen. Això, per tant, suposa no abandonar els recursos propis i, per tant, suposa avançar en polítiques de descontaminació i recu-

peració d'aqüífers; la màxima eficiència en les xarxes d'abastament, garantint l'estanquitat i l'eficiència en les connexions; la generació de nous recursos a partir de la reutilització i de la dessalinització; el millor aprofitament i explotació racional del que anomenem «aigua base», aigües superficials i subterrànies.

Les fites assolides d'aquest pla d'acció són importants, i bona part d'aquestes queden reflectides en el volum d'inversió realitzat. La inversió executada per l'ACA en el període 2006-2009 ha assolit els 1.120 milions d'euros; si hi sumem les inversions de l'ATLL, el volum d'inversions durant aquest període és de 1.882 milions d'euros, una xifra que no té cap precedent.

Amb relació al finançament de les inversions portades a terme per part de l'ACA, aquest s'ha obtingut en part dels fons de la Unió Europea, de nou endeutament i de les aportacions de la disposició addicional tercera de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Òbviament, aquest volum d'inversió ha comportat haver de fer ús de l'endeutament i situar el deute bancari de l'ACA, a la fi dels 2009, en 1.357 milions d'euros. El pes del finançament de l'endeutament sobre la inversió realitzada en el període 2006-2009 s'ha situat en un volum lleugerament inferior al període 2000-2003, i això ha estat possible com a conseqüència de les aportacions de la disposició addicional tercera de l'Estatut, que han suposat 495 milions d'euros entre els anys 2007 i 2009, a l'espera de tancar la xifra del 2010, que depassarà els 200 milions d'euros.

El grau de consecució dels grans objectius del pla d'acció, en data d'avui, es poden considerar força satisfactoris. Anirem a algun d'ells.

Pel que fa a l'àmbit del sanejament, l'escenari 2006-2008 del Programa de sanejament d'aigües residuals està executat o en curs en un 90 per cent i amb un cost d'inversió actualitzat de 869 milions d'euros, corresponent a un total de 736 actuacions. En data..., hi han en servei 369 depuradores, amb una capacitat de sanejament que supera el 95 per cent de la població de Catalunya, i estan en construcció 151 actuacions noves.

En l'àmbit de l'abastament, la dessalinitzadora del Llobregat, l'ampliació de les potabilitzadores d'Abrera i l'Ampolla, el reforç de la Costa Brava centre, els terciaris de Gavà i Sant Feliu, la primera i segona fases de la barrera hidràulica contra la intrusió marina a l'aqüífer del Llobregat, l'abastament des del CAT al Baix Penedès, el terciari de Vila-seca i Tarragona, la connexió Font Santa-Trinitat, la connexió d'ATLL amb el Maresme, l'abastament de la Terra Alta, la Ribera d'Ebre i el Montsià mitjançant el pla de restitució de Flix.

Durant el 2007 i 2008 hem avançat infraestructures de nova disponibilitat d'aigua planificades en horitzons més llunyans, per deixar el país en general i la regió metropolitana en particular molt més preparats per afrontar les conseqüències de possibles episodis nous de sequera.

Aquell període va ser alhora una oportunitat per avançar en el reforç de l'abastament local, mitjançant la rehabilitació de 256 captacions en desús. Des de l'ACA, del maig del 2006 ençà, s'han seguit un munt d'ordres

de subvenció a municipis per import de 100,1 milions d'euros, convocatòries de tota mena.

En l'àmbit de gestió del medi destacar, el juliol del 2006, l'aprovació del Pla sectorial de cabals de manteniment. L'acompliment del compromís del Govern en aquests moments amb la reducció de la pressió sobre el riu Ter és un dels altres objectius que avui es mantenen i que tiren endavant i és en aquest context, és en tot aquest context on sí que té sentit, llavors, poder analitzar i parlar justament de quina és la situació econòmica i financera de l'Agència Catalana de l'Aigua.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, senyor Espadaler, té la paraula.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Honorable senyor conseller, se m'acudeix..., m'ho comentava algun company diputat: escolti, podríem fer les interpellacions al revés –gairebé és una proposta–, primer que vingui el Govern, llegeixi la resposta que té escrita, i després ja opinarem al respecte, perquè és que no m'ha contestat res. M'ha explicat la política de l'aigua, justament allò que no diu el títol de la interpellació. El títol de la interpellació diu: escolti, volem parlar, no de la política de l'aigua, fixi-s'hi –i m'hi vaig matar donant-hi voltes–, de l'ACA. I si jo fos conseller de Medi Ambient i algú em demanés parlar de l'ACA i tingués un deute de 2.200 milions, em sembla que hi dedicaria una mica de temps, a l'hora de preparar-ho, conseller, em sembla una mica de sentit comú. O hi ha una altra alternativa, la hi ofereixo molt sincerament: faci el que va fer el diputat Pi ahir; em va dir: «Per on vas, demà?» I li ho vaig explicar. Naturalment. No, no es tracta d'agafar ningú a contra peu. Però és que vostè m'ha vingut a explicar tota la política de l'aigua, que ja la sabem, i fins i tot sabem quina part en compartim –una part important– i quina part no en compartim.

Però no és aquest el tema. Nosaltres volem parlar, home..., d'acord, de tota aquesta mateixa política seva suposem que no en modificaran ni un mil·límetre i que la podran... Vostè creu que tota aquesta política que ha descrit és viable i és factible fer-la amb l'estat financer en què es troba l'Agència Catalana de l'Aigua? Sincerament, vostè es creu que això és factible fer-ho? Jo estic rotundament convençut que no. Nosaltres en canviàrem alguns aspectes, d'aquesta política, però avui no venim a debatre això; venim a dir: la que sigui, fins i tot aquella part troncal que podem compartir, d'abastaments, de sanejament; ens vàrem posar d'acord en el consell d'administració del Pla de sanejament. Si vostès són els primers que ho saben, que l'hauran de reprogramar, perquè no arriben les misses, perquè no arriben, i perquè ja no dona més de si, ja no es pot estirar més, com deia l'honorable conseller Milà aleshores. Jo suposo que ja hem arribat a aquest límit. Perquè, si no, encara ens esgarrifa més, eh?, saber que podem arribar a 2.200 milions d'endeutament i encara no hi ha límit.

Si el resultat és aquest, encara és molt més, bastant més preocupant, conseller. I em dol, doncs, que faci aquesta resposta així, explicant la política de l'aigua. Escolti'm, no és aquest, el tema.

I em diu una altra cosa que per mi sí que és important. Diu: «Ecolti, jo, conseller, estic absolutament d'acord amb el que diu el director de l'Agència Catalana de l'Aigua, i amb mi tot el Govern.» Ergo, tot el Govern sap que l'Agència Catalana de l'Aigua està en fallida. Aleshores, torno a la pregunta que li hem fet. Escolti, no m'expliqui, si vol, com han arribat aquí, ja ho intuïm; expliqui'm què faran a partir d'ara, si tenen alguna idea, a partir d'ara. Nosaltres algunes les tenim i hem fet aquesta interpellació amb voluntat de vejam si ens poguéssim posar mig d'acord, perquè és que la situació no..., a veure, no és una anècdota que l'Administració hidràulica d'aquest país estigui en fallida, no és una anècdota, ni per al present, ni per a la competitivitat, ni per al futur, ni per a la qualitat de vida, ni per a l'equilibri territorial, ni des de cap perspectiva. I com que en tenim alguna, d'idea, doncs, miri, malgrat que vostè no sé què contestarà aquesta segona part, les hi oferim.

Nosaltres creiem que, primer, home, cal que això que ha dit aquí es reconegui per aquesta cambra i pel Govern. Home, estem en una situació crítica; l'Administració hidràulica d'aquest país –Agència Catalana de l'Aigua i Aigües Ter Llobregat d'una manera molt particular– està en una situació crítica i necessita, a partir d'aquí, aquest diagnòstic. I potser no ens posarem d'acord en les causes, però el que és evident: 2.200 milions d'endeutament aquest any. Aquí sí que ens posarem d'acord. Ens ho poden certificar tots els bancs i tot... Això són faves comptades i estan en el pressupost.

Segona, cal trobar, a partir d'aquesta diagnosi, sortides. I nosaltres fem aquesta interpellació per dir: «Ecolti'm, vejam si fóssim capaços de trobar-ne algunes, de sortides, amb aquesta.» I que seran sortides allò, que de la nit al dia hi donarem la volta? És clar que no; ja ho sabem i ho hem dit des del primer dia: l'ACA neix amb un pecat original, neix amb un deute heretat de la Junta d'Aigües i de la Junta de Sanejament, i per tant ja porta motxilla des del primer dia. Però és que portava una motxilla de tres-cents quilos i ara la porta de 2.200 –300 milions, pecat original; 2.200 a final d'any. Al final és que no podem pujar cap esgraó ni cap muntanya ni podem fer absolutament res. Per tant, reconeixement, per part de la cambra, per part del Govern, que hi ha una situació crítica.

Segona, siguem prou honestos tots plegats i diguem: «Ecolti, això requereix gradualitat, per sortir d'aquí; no ho farem de la nit al dia, de resoldre això.» No estem demanant cap miracle ni cap impossible, i som conscients de tot el context.

I, home, marquem alguns criteris per intentar sortir d'aquí. Quins? Doncs, nosaltres en proposem alguns, i vostès, si volen, plegats hi donarem alguna volta i mirarem vejam si ens en podem sortir: home, que aquesta sortida no afecti la competitivitat, no ho carreguem ara aquí a tercers; que hi ha d'haver major compromís del Govern a atendre, doncs, tot aquest finançament; que, doncs, això s'ha de fer respectant que hi han uns usos

que són bàsics i que tenen molt a veure amb la qualitat de la vida i que, per tant, aquests no es poden alterar; que hi ha d'haver aquesta gradualitat en la implantació. Miri, esperàvem un debat d'aquest estil. Però aquest debat..., si no comencem per dir: «Ecolta, tenim un problema», difícilment podrem buscar-hi solució. Si tot funciona tan bé, si tot són flors i violes, conseller, vostè potser, doncs, marxarà molt tranquil d'aquesta tribuna, però el país té molts motius per estar molt i molt preocupat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. L'honorable conseller té la paraula per al torn de rèplica.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Al bell mig i a l'inici de la seva interpellació creia que em citaria a mi i ha citat el meu antecessor, Salvador Milà, companys de partit. En tot cas, jo sí que el citaré a vostè. El citaré concretament en el debat del Ple del Parlament del 29 de març del 2007, en el qual diu: «Estan fent moltes coses i això costarà molts diners. Ara, em sembla bé que sigui així si és per fer acció en el territori, si és per donar sortida als problemes reals del territori.» Bé, en tot cas vostè haurà de convindre o no amb mi si realment les inversions que s'han fet han sigut per fer exactament això que diu vostè o han servit per a una altra cosa. Doncs, jo li diré: han servit per a això. No han servit ni per crear més burocràcia ni per generar un tip..., no, no, res d'això; ha sigut cap aquí. Primera qüestió.

Segona. Si vostè em diu que l'Agència Catalana de l'Aigua està en fallida, jo li dic que no. I això és un concepte que no li assumiré en cap cas ni crec que el Govern l'assumeixi. Evidentment també m'agradaria dir-li una altra cosa: si analitzem les proporcions de càrregues d'endeutament entre la situació que ens vàrem trobar nosaltres a l'entrar, en aquest cas l'aleshores conseller Milà..., evidentment eren proporcionalment pitjors que la situació en què ens troben en aquests moments. I la proporció d'aquesta la recull en una intervenció el diputat Daniel Pi el 9 de desembre de 2009 –avui es veu que estem de cites–, que diu: «Hem de parlar de la proporció entre ingressos i endeutament, allò que se'n diu “palanquejament”» –concepte que després en parlarem–, «perquè, si no, podem fer relacions errònies. El 2003 els ingressos de l'ACA eren de 244 milions i l'endeutament, de 837; és a dir, el seu palanquejament, relació entre ingressos i deutes, era de 3,8. En aquests moments, els seus ingressos són de 346 i el seu deute, de 1.554; el seu palanquejament s'ha incrementat, però no s'ha multiplicat per dos i mig: ha passat de 3,8 a 4,5.» Utilitzem els conceptes econòmics d'una manera correcta. Per tant, aquesta és la qüestió.

Comparteix amb vostè la preocupació perquè evidentment no està ben finançada l'Agència Catalana de l'Aigua? Per descomptat. Cap on hem d'anar? Tres o quatre aspectes m'agradarà assenyalar-li. Evidentment, un dels primers temes és la qüestió d'acordar un programa de contenció de l'endeutament; és obvi. Evidentment, posar articuladament les inversions fins al 2013 que deriven

de l'addicional tercera, que han sigut molt importants, i vostè ho sap, molt importants, per al finançament d'obres d'infraestructura de sanejament de l'aigua. En tercer lloc, garantir la mínima pressió de tensions de tresoreria. I evidentment està molt clar que s'ha assumit aquest endeutament, però aquest endeutament que tenim avui no és un endeutament provinent de cap més que de la resolució de quantitat de problemes –d'abastament, de sanejament i de qualitat de l'aigua– que tenia aquest país i que no té ara. Per tant, aquest és un element.

Per tant, què eixugarem i quines són les tres línies d'actuació? Evidentment, la disposició intelligent dels fons de la disposició addicional tercera, garanties fins al 2013; refinançament del deute per adaptar-lo als terminis del cicle de les inversions –és evident que s'ha fet un gran esforç però que hem fet inversions que no són inversions d'un dia, sinó que són inversions de trenta, quaranta, cinquanta anys o més; per tant, procés de refinançament–, i evidentment un aspecte que també espero que compartirem vostè i jo, que és: hem d'anar a un progressiu procés de recuperació dels costos de l'aigua. Aquest és un dels tres elements, el tercer, complex, del qual moltes vegades molta gent ha mirat cap al costat, segurament en un moment o altre bona part de tota aquesta cambra, bé sigui com a diputats i diputades, en altres casos com a alcaldes i alcaldesses.

Crec que aquest és un camí ineluctable. Però que avui tenim una base millor, senyor Espadaler, per discutir-lo, i és que evidentment, si donem disponibilitat garantida i qualitat de l'aigua, jo crec que, per aquesta assumpció d'aquesta part, diguéssim, d'assumpció dels costos, estem en millors condicions avui que en altres moments, perquè els ciutadans, entenent tant els que són, diguéssim, famílies com sobretot empreses, indústries, sector serveis, etcètera, estaran tots ells en condicions d'assumir que aquest és un procés també que hem de portar a terme.

En la part de plantejar qüestions de futur, de millora de la gestió financera, d'ajudar a superar, com no podria ser d'una altra manera, una situació delicada de l'Agència Catalana de l'Aigua, com segurament són delicats tantíssims altres organismes públics, senyor Espadaler, ens tindrà amb la mà estesa per discutir-ho. I estic, diguéssim, impacient per veure la proposta de moció que ens farà vostè.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre la imposició de límits de velocitat variables als accessos a l'àrea metropolitana de Barcelona (tram. 300-00275/08)

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la imposició de límits de velocitat variables als accessos a l'àrea metropolitana de Barcelona, que

presenta el Grup Mixt, i per a la seva exposició té la paraula el senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, diputats i diputades, avui presentem, Ciutadans, una interpellació a la conselleria..., en aquest cas més que a la conselleria només del senyor Baltasar és al Govern, perquè fins i tot hi han alguns dels temes que tocarem que també afecten el conseller d'Interior, però en aquest cas principalment a la conselleria de Medi Ambient, perquè parlem d'una norma que estava, com vostès saben..., una norma polèmica, per què no dir-ho?, una norma que molts ciutadans lamentablement coneixen, que és la norma dels vuitanta quilòmetres per hora, la limitació a vuitanta quilòmetres per hora que hi ha en els municipis de l'àrea metropolitana de Barcelona, que va ser aprovada dintre d'un paquet de mesures, certament, un paquet de mesures de l'àmbit del medi ambient que pretenien reduir la contaminació i concretament en aquest cas la que era derivada, també en aquesta norma, de l'ús dels cotxes, dels usuaris de cotxes i en definitiva d'aquella contaminació que es podia derivar de la utilització dels vehicles a l'àrea metropolitana.

Vam fer aquella interpellació..., aquesta mateixa interpellació, de fet, la vam plantejar al gener de 2009, després també de tenir i recollir dades respecte a aquell moment, dades que van venir de la mateixa conselleria. I, per tant, aquest pla d'actuació que vam qüestionar ja va ser respost pel conseller Baltasar, i el Govern en aquell moment –i està al diari de sessions– va defensar la necessitat de mantenir aquesta limitació a vuitanta quilòmetres per hora per una qüestió mediambiental.

Aquesta realitat, que es va mantenir a finals del 2008, principi del 2009, aquesta realitat no és que no hagi canviat, el que ha canviat o el que s'ha ratificat són els fets. I avui mateix, casualment, doncs, lògicament també des del punt de vista mediàtic..., però aquesta setmana coneixem les dades de la conselleria que demostren la tesi del que des de Ciutadans ja diem fa justament ara mateix un any i mig, i és que la norma dels vuitanta quilòmetres per hora no ha aconseguit reduir la contaminació; més aviat les dades demostren que s'ha incrementat aquesta contaminació.

Per tant, podem dir que la norma, la finalitat de la norma no es compleix. I en aquell moment, senyor Baltasar, vostè recorda que li vam dir –i jo li ho vaig dir personalment–: «Si aquesta norma s'hagués demostrat que és eficaç, que és eficient, que funciona, doncs, fins i tot sent una norma polèmica, sancionadora, prohibitiva amb la velocitat dels ciutadans per utilitzar el vehicle, com a mínim si els resultats fossin òptims, podríem dir que, tot i ser polèmica, té sentit.»

Però la realitat de la norma és que no compleix amb la seva finalitat. Ara, sí, compleix amb un altre objectiu o una altra finalitat, o una realitat, jo diria, més que finalitat, que és que la norma ha provocat que es multipliquin per quatre les sancions de trànsit als ciutadans de Catalunya en aquesta àrea metropolitana. Les dades que tenim del mateix departament de 2008, comparant 2007 amb 2008, amb l'entrada en vigor de la norma, de-

mostren que es multipliquen per quatre les sancions, i per això deia abans, a l'inici, que lamentablement molts ciutadans de Catalunya la coneixen. És a dir, hi ha un increment, en definitiva, per a les butxaques dels catalans, de quatre vegades més sancions en l'àmbit de l'àrea metropolitana per aquesta norma dels vuitanta.

Per tant, si la norma, la seva finalitat no ha servit per al que volia, que era reduir substancialment la contaminació derivada de l'ús del transport privat, dels cotxes, en definitiva dels vehicles que fan servir els ciutadans, i si que ha servit per incrementar les recaptacions sancions administratives, doncs, lògicament nosaltres creiem que aquesta norma no serveix. Nosaltres vam posar a sobre la taula –i després en parlarem– una sèrie de propostes constructives per intentar arribar a la mateixa finalitat, que és: «Vejam si trobem la fórmula de reduir la contaminació, vejам si trobem la fórmula de millorar l'eficiència, la reducció de contaminació del parc de vehicles, com dels mateixos usuaris, la forma de conduir dels ciutadans; en definitiva, vejам si trobàvem, tots plegats, la fórmula de reduir sense anar per la via de la prohibició, de la sanció, de la limitació de velocitat.»

La realitat és que aquelles normes llavors es van votar en contra, després les exposaré i les exposarem lògicament a la següent sessió. Són normes..., millor dit, propostes que van clarament a intentar trobar aquells punts que ens permetin millorar. Insisteixo una altra vegada amb l'argument: si les dades del departament haguessin estat –del mateix departament– molt positives, la norma hagués estat molt fructífera i hagués donat realment uns fruits visibles, doncs, segurament hauríem de qüestionar, en tot cas, si la millor via és prohibir o no; però és que, a més a més, les dades són les que són: són les dades del mateix departament.

El senyor Baltasar, aquests dies, feia declaracions respecte al tema i deia que hi havia..., ho deia a *El Periódico*, deia que hi havia moltes possibilitats de flexibilitzar aquesta norma. El senyor Pérez Moya, responsable del Servei Català de Trànsit, deia que es podria obrir la porta al fet que a la nit, almenys, es pogués flexibilitzar aquesta velocitat. I dic això «de la nit» perquè alguns, des d'aquesta tribuna, hem defensat, no només en aquella intervenció, sinó en més ocasions, que hi han paràmetres, hi han moments del dia, hi han circumstàncies meteorològiques que pot fer que aquesta norma es faci flexible. I quan dic «flexible» –ho dic perquè no fem trampes després amb la flexibilitat– no ens referim a baixar a seixanta, a quaranta i a vint, no; flexibles també amb el sostre per dalt.

El que estem demanant, des de Ciutadans, en definitiva, és que, igual que quan les condicions meteorològiques, la congestió, les circumstàncies de ser de dia, de nit, del trànsit, poden aconsellar baixar a seixanta quilòmetres per hora, també hi han moments en què pot ser aconsellable circular..., fins i tot, circular a cent quilòmetres per hora.

Per tant, la realitat del que proposem és: una velocitat variable, per dalt i per baix, per entendre'ns, que no hi hagi aquest topall, aquest sostre només pels vuitanta quilòmetres, sinó que sigui per baixar-la i que sigui per pujar-la. Volem proposar mesures i intentar trobar un

acord amb el Govern perquè aquesta norma que perjudica moltes butxaques, aquesta norma que, en definitiva, està sancionant molts ciutadans, trobem la fórmula d'aconseguir la finalitat, com els deia, sense sancionar la gent.

I, per tant, nosaltres farem una interpellació constructiva per intentar que aquestes paraules... –benvingut, senyor conseller–, aquestes paraules que hi ha moltes possibilitats que es pugui flexibilitzar, les paraules del senyor Moya, que quan jo les deia en aquesta tribuna, i algun membre del nostre partit dient que ho fessin a la nit, fins i tot feien broma, des del tripartit: «Sí, home, a la nit..., a la nit també es contamina, no?» Bé. El que deia el senyor Pérez Moya, ni més ni menys; el mateix que està dient avui el responsable del Servei Català de Trànsit, el mateix és el que demanem nosaltres, però ho demanem des de fa tres anys o des de fa dos anys, millor dit, des del 2007, finals del 2007 quan es va posar en marxa.

Per tant, nosaltres, senyor conseller, el que pretenem amb aquesta interpellació..., que pot semblar reiterativa, però com que més que les circumstàncies el que han canviat són les dades i les seves declaracions públiques, el que volem és que els digui aquí, avui en seu parlamentària, als ciutadans de Catalunya què pensa el Govern respecte als vuitanta quilòmetres per hora i si hi han possibilitats d'aixecar aquest topall per fer una norma flexible, perquè mecanismes n'hi han.

I parlo de mecanismes perquè nosaltres des de Ciutadans, juntament amb algun altre grup parlamentari, vam demanar en aquell moment la compareixença del RACC. Que vingués un membre del RACC. Recordin, vostès, aquell informe que va fer el RACC, que deia el que lamentablement s'ha confirmat amb els resultats. Ja deien que el problema no era de la velocitat, que era un problema de congestió, que les dades que hi havia demostrarien que no es reduiria..., efectivament, lamentablement han tingut raó. I en aquell moment jo recordo membres..., portaveus d'Iniciativa en aquell debat que de cap manera van acceptar que el RACC vingués aquí a comparèixer a explicar l'informe. Van vetar la compareixença, literalment, d'aquest responsable. Lamentablement dic, lamentable, m'agradaria que fos diferent, però la realitat és que tenien raó, i teníem raó els que dèiem que la qüestió no era de velocitat, sinó qüestió de congestió, una qüestió de parc mòbil, una qüestió d'incentivar, en aquest cas, l'ús de transport públic i de construir, també, transport públic.

Per tant, la realitat, com deia el RACC llavors, és que el problema era la congestió, que hi han 800.000 vehicles cada dia –cada dia– que queden atrapats, que es congestionen a l'entrada i sortida de Barcelona. Aquest és el veritable problema de contaminació que tenim. El problema no és d'anar a setanta a vuitanta o a noranta. El problema és de contaminació per congestió, per la utilització i perquè no hi han alternatives, com molts ciutadans saben, de transport públic. Perquè els que vénen o venim de vint, trenta quilòmetres de Barcelona, moltes vegades no tenim serveis de rodalies adequats, no tenim poblacions on arribi, com arriba a altres àrees metropolitanes, el metro. Aquesta realitat és la que te-

nim, i el transport públic no funciona i la gent es busca la vida, es busca l'alternativa.

Ja els ho dic –jo, personalment, que ho he fet molts anys, però també molts ciutadans de Catalunya–, que és més còmode venir en transport públic, és més econòmic i sobretot, si funciona i arriba a temps. Que aquest és un altre debat. Però la realitat no és aquesta, i els ciutadans tenen aquest caprici, entengui'm la ironia, d'agafar el cotxe, agafar la moto o agafar el seu transport privat. Doncs, això també és una cosa que hauríem de treballar i que no s'ha aconseguit en aquests anys de tripartit, com vostès defensaven que farien quan van arribar al Govern.

Nosaltres, per tant, el que volem és, senyor conseller, amb tots els respectes, que es trenquin una mica més el cap. És a dir, és molt fàcil prohibir, és molt fàcil sancionar, és molt fàcil anar reduint les velocitats i és molt fàcil dir-li a la gent que no compri això o que no faci allò o que no utilitzi les bosses de plàstic. Això és molt fàcil, és la via ràpida, podríem dir-ne, no?, el *fast rule*, podríem dir, en comptes de *food*, no? Però aquesta realitat..., el *fast rule* –això m'ho acabo d'inventar, però, bé, en qualsevol cas, aquesta realitat–, aquesta realitat de fer les coses a cop de... –anava a dir «ocurrència», de vegades sí, de vegades no, però, en qualsevol cas–, a cop de sanció, no és una bona manera. L'última via –l'última via– per arribar a aconseguir els coses ha de ser, en tot cas, la prohibició, però no la primera. I aquest Govern es caracteritza per, quan se li acudeix una finalitat, trobar una fórmula que és la sanció, la prohibició. I això és el que nosaltres volem aixecar aquí avui.

Per tant, senyor Baltasar, m'agradaria que ens digués una, si pot ser una veu, una opinió del Govern, l'única, si pot ser, de què pensen fer amb els vuitanta quilòmetres per hora: si pensen flexibilitzar, si derogaran aquesta norma de les setanta-dues, si incrementaran en una hora del dia o no... O sigui, m'agradaria que sortíssim d'aquí amb un missatge clar a la ciutadania que si allò que vostè ha dit als mitjans de comunicació, o el senyor Pérez Moya, és només..., deixi'm ser malpensant, agosarat, perquè s'acosten les eleccions –no ho sé, ho dic jo, eh?, perquè s'acosten les eleccions– i perquè hi han molt ciutadans sancionats i que pateixen... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) –i acabo, senyor president– que pateixen aquesta congestió, o realment vostès han canviat de criteri.

A mi m'agradaria saber, i al nostre grup, a Ciutadans, si vostès fan això perquè arriben les eleccions o vostès fan això perquè s'han donat de l'error que suposa posar una norma que no compleix les seves finalitats.

Després seguiré amb les propostes que farà Ciutadans per votar en aquest Parlament.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per respondre aquesta interpellació, i en nom del Govern, té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge, senyor Francesc Baltasar.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

L'espero que arribi perquè, pobre, l'he vist aquí havent de suar pujant escales amunt... Miri, senyor diputat... Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, evidentment estaria molt malament si aquestes coses es fessin a cop..., com ho ha dit?, *fast...* (*veus de fons*) *decret*, podríem dir-ne? (*Veus de fons.*) Bé, en tot cas, jo crec que tampoc es pot anar, diguéssim, interpellant a cop de titular. I li diré perquè, perquè avui els titulars als diaris són molt contradictoris.

Miri, deixi'm llegir-li, i li ho ensenyo, l'espectacular titular d'*El Periódico*, que diu: «L'analista de Medi Ambient aconsella no flexibilitzar els vuitanta quilòmetres per hora.» Per cert, cal dir que tots entenem, i més els que venim del món del periodisme, que han hagut de fer una enorme contracció perquè pogués cabre en dues línies aquest titular. Perquè, evidentment, l'analista, en aquest cas, de Medi Ambient és *nada más y nada menos* que el doctor Baldasano de la UPC i director del Centre de Supercomputació. Per tant, diguéssim, no és un analista de Medi Ambient, és, en aquest cas, el que fa l'avaluació d'una de les setanta-tres mesures.

Llavors, permeti'm, perquè, si no, ens farem un «lío», aclarim d'on venim i on estem en aquesta qüestió. Em sembla que és important. Miri, la Unió Europea fixa uns objectius de qualitat de l'aire. És a dir, no s'ho ha inventat aquest Govern ni ningú, ni..., no, no..., la Unió Europea. Evidentment, a més, fixa no solament a quins límits s'ha d'arribar, sinó sobre quins contaminants, i en defineix dotze. D'aquests dotze, n'hi ha un, que és el diòxid de nitrogen, que em sembla que serà, diguéssim, el motiu, el *leitmotiv*, avui, aquesta tarda i durant uns dies, doncs, sapiguem és un sobre dotze.

Tercer, que globalment a Catalunya i a les dades donades ahir, de les quals, senyor Rivera, segurament vostè només ha llegit el titular d'algun mitjà, el que es diu és: «La situació de la qualitat de l'aire a Catalunya és millor que la de l'any passat.» I la situació de la qualitat de l'aire de l'àrea metropolitana és la millor dels últims deu anys, excepte en un únic indicador, que és aquest. Però això és important que ho sapiguem.

Qui té la competència per avaluar la qualitat de l'aire? El Departament de Medi Ambient. Sobre com ho fa? Doncs, amb cent quaranta estacions i nou milions de dades. Avui hi ha un diari que, partint de les posicions que són prou diferents a les meves, però, acaba dient una qüestió: «El conseller de Medi Ambient va plantejar i va explicar que hi havien alguns d'aquests aspectes amb diòxid de nitrogen que el preocupaven, perquè no hi havia una explicació ni aquí, ni a Londres, ni a un conjunt de ciutats que estan aplicant això.» I que és tan important aquest dubte que existeix, que s'està analitzant a la Unió Europea avui mateix.

I, per tant, una de les coses que haurem de concloure és que, potser, aquesta variable posada sobre el diòxid de nitrogen, doncs, potser, no és correcta. I segurament potser s'ha de posar d'una altra manera. Bé. Com que Europa no és una cosa aliena, sinó que nosaltres som Europa, segurament haurem de dir algunes coses.

En tot cas, dir-li, respecte al 2009, «la contaminació per partícules respirables de menys de deu micres, les PM10, s'ha reduït considerablement a les zones de qualitat de l'aire 1 i 2. És a dir, tant la zona del Barcelonès com les del Baix Llobregat i Vallès. La millora respecte del 2008 és del 5 per cent. En aquest sentit, recordar que la darrera època nombrosos estudis han confirmat que l'exposició a determinats nivells de contaminació atmosfèrica provoca efectes perjudicials per a la salut.»

Vull anar a la segona de les qüestions. No solament és un tema mediambiental abstracte, és un problema de salut de les persones i és un problema, també, de seguretat en el trànsit.

Jo, hi han coses, senyor Rivera, que vostè m'admetrà que jo no els les contestaré, però li demano que em faci una altra interpel·lació o busquem la fórmula que vulgui perquè evidentment els les puguin contestar els gestors del trànsit que, segons el mateix decret, no sóc pas jo ni el Departament de Medi Ambient i Habitatge, sinó que és el Servei Català de Trànsit, qui arbitra les limitacions de velocitat, les velocitats variables o no, etcètera.

Vull dir-li, també, que s'ha treballat intensament i ha portat, evidentment, que estem encara en aquests resultats; però evidentment nosaltres no ens volem quedar aquí. Perquè succeeix una qüestió..., podríem caure en la simplicitat de dir: «Si hi ha un indicador que no va bé, doncs, resulta que el que no va bé és el pla.» Doncs, no és veritat. En aquests moments hi ha l'encàrrec, entre altres al doctor Baldasano, d'analitzar totes i cada una de les setanta-tres mesures del pla. I caldrà veure el resultat de totes i cada una d'aquestes setanta-tres mesures, que ho tindrem a primers de juny, i que, per descomptat, la cambra, si cal, a petició voluntària del Departament de Medi Ambient, vindrem a explicar, podrà fer entendre determinades qüestions que avui jo reconec que ni el mateix Govern, ni aquest Govern, ni cap govern avui d'Europa, té resposta a un paràmetre concret que és l'únic que està desviat perquè tots els altres donen signe molt positiu.

Però, m'agradaria continuar en aquesta línia. Nosaltres hem millorat, però no acomplim amb els paràmetres europeus. I això s'ha de dir, perquè d'alguna manera no estem parlant d'un tema que és si volem tocar els nassos o no als ciutadans... —una expressió que m'ha semblat sentir-li de vostè, si no l'ha dita, entenc que no ha dit això, és a dir, de molestar els ciutadans. No, no..., és que nosaltres del que ens preocupem és de la salut dels ciutadans, que la seva salut no solament és un concepte destinat al nivell de contaminació, sinó, fins i tot, de l'organització de la societat. Entre altres coses, vostè m'haurà de reconèixer que també ha baixat molt tot el que és la congestió viària. I la congestió viària, entre altres coses, comporta la disponibilitat o indisponibilitat de les persones de poder organitzar bé el seu temps, i, per tant, en definitiva, poder organitzar bé o no la seva vida, i, per tant, afecta la seva qualitat de vida.

De tota manera, compliquem encara més la qüestió. Quan parlem d'un sol paràmetre, parlem de com es conformen, i veurem que les setanta-tres mesures articulen sobre molts camps, i un és la circulació, però n'hi han

molts altres: hi han temes de transport, temes com és el port de Barcelona, l'aeroport del Prat de Llobregat, les indústries en el sentit més variat, l'àmbit energètic, l'àmbit domèstic i, evidentment, dintre de tots aquests, imagini's el conglomerat d'afectacions que tots i cada un d'ells tenen.

I, dintre de l'àmbit del transport, no solament s'ha de pensar en una mesura concreta, que és la limitació dels vuitanta quilòmetres per hora als accessos a Barcelona, no, no..., mireu, que n'hi han moltes altres: la renovació de les flotes, el pla director de mobilitat de la regió metropolitana de Barcelona, els plans de mobilitat urbana i, evidentment, l'ambientalització dels vehicles pesants. Totes i cada una d'aquestes coses consten en aquest pla de les setanta-tres mesures i totes elles estableixen una sèrie d'obligacions a determinats organismes, uns públics, els altres privats, els altres empreses, els altres sectors relacionats amb l'oci o amb el lleure; és a dir, en definitiva, al conjunt de l'activitat econòmica. I és en base a tot això que es van determinar una sèrie de mesures.

Jo li puc dir que en la revisió que es farà el mes de juny, evidentment, s'avaluaran una per una cada una d'aquestes setanta-tres mesures i, en funció d'això, atendrem o no, perquè hi ha una comissió rectora d'aquest pla, de la qual forma part Medi Ambient, però en formen part altres departaments de la Generalitat i en forma part l'Autoritat Metropolitana del Transport, en forma part també l'Ajuntament de Barcelona, en base a les propostes que hi hagin, analitzarem si és convenient o no la pervivència o no i en quines condicions o no de la limitació actualment existent de vuitanta quilòmetres per hora en una sèrie de vies.

Aquests són els elements centrals de la configuració del que estem discutint. Això forma part d'un objectiu ambiciós del Govern, que es fa dispositari d'una aspiració ciutadana, que és respirar i viure millor, sense contaminació, que això porta, en unes zones del país, a una sèrie de polítiques, avui no en parlem, però s'han fet millores. Per exemple, a Igualada, en tot el tema de la depuració de les aigües, s'han fet millores concertades amb les empreses químiques de Tarragona per millorar tots aquells contaminants que afecten especialment allà, s'han fet en altres llocs amb relació a les activitats agrícoles o ramaderes. És a dir, en definitiva, s'ha incidit, hi insisteixo, sobre aquests dotze contaminants i, dintre d'aquests, evidentment, hi ha unes zones especials, perquè per raons, en aquest cas, de major concentració d'activitat econòmica i major concentració de circulació de vehicles, es produïen uns nivells més alts de contaminació.

I estem sota el control d'Europa, i hem prorrogat el decret, i siguem conscients d'una altra cosa: si no anem seguint abaixant les dades concretes de contaminació, el següent pas serà, evidentment, l'obertura d'un expedient i la sanció corresponent europea. Però això és el que menys em preocupa; el que em preocupa és que tinguem un bon debat, un bon diagnòstic i les millors solucions per resoldre el problema de contaminació, que és un problema de qualitat de vida dels nostres ciutadans i ciutadanes i, en definitiva, de la seva salut.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Senyor diputat, pot fer la rèplica.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Senyor conseller. Senyors diputats. Senyor Baltasar, no és possible que digui vostè o que insinuï que anem a cop de titular, per dues raons. Primer, el titular de la setmana passada, això sí, de poder flexibilitzar la norma era seu i del senyor Pérez Moya. I segona, el titular d'avui, vostè sap que la interpellació es formula la setmana passada, per tant, que, avui, alguns diaris, els dos principals diaris de tirada a Catalunya, vagin amb això, com entendrà, no està a les mans de Ciutadans. Per tant, el titular el va fer vostè i el senyor Pérez Moya i el senyor Montilla i els alcaldes socialistes i tots els que ara, que arriben les eleccions, volen dir el contrari del que han anat fent durant tres anys. Aquesta és la realitat. Per tant, no intenti dir que jo em fixo en els titulars, no, jo vaig sentir i he vist les dades que vostès publiquen i les seves dades, respecte al diòxid de nitrogen, diuen que no només no baixa, sinó que puja. Que és un fenomen estrany que afecta tot Europa? Molt bé, però el fenomen estrany que afecta tot Europa, amb els vuitanta quilòmetres, a Catalunya, no s'ha solucionat, amb la qual cosa el que li proposa Ciutadans, molt clarament, és que aquest punt de la norma el deroguem i mirem de trobar les mesures que proposen els experts d'altres països d'Europa, els informes que pot fer, com el que fa el RACC, el que proposem des d'alguns grups parlamentaris com és Ciutadans.

Per tant, jo, miri, li posaré més fàcil i li posaré més fàcil al Govern per arribar a un acord. La meva voluntat i la del nostre grup, de Ciutadans, és arribar a un acord, li ho dic ben seriosament, és a dir, pensem que hem d'arribar a un acord perquè els ciutadans de Catalunya tinguin clar que, com s'està comprovant, i si es comprova realment..., vostè parlava del juny, nosaltres estem disposats a posar a la nostra moció que esperem a fer aquesta revisió al juny, no hi tenim cap problema. Ara, el que sí que volem és que, si es comprova que això és així, vostè reconegui –no passa res, si és millor per a tots– això.

En aquesta línia, per tant, jo li dic que de les setanta-tres mesures, li donem suport a les setanta-dues, però en aquesta no. I li ho dic ben seriosament, perquè algunes de les propostes que vam fer són algunes o anaven a desenvolupar algunes de les mesures que vostès fan.

Per tant, no és que no parlem del pla. Parlem del pla, però no hi ha polèmica, no hi ha contradicció amb la resta de mesures. Ha sentit al nostre grup qüestionar alguna de la resta de mesures, com el tema que parlava vostè dels vehicles i del canvi de flota de vehicles? No, ens sembla bé; no ens sembla malament. Ara, el que ens sembla malament és que una mesura que no funciona, que recapta, hi insisteixo, quatre vegades més... Miri, li dono dades del conseller d'Interior, per cert, que deia que, al 2007, van recaptar en sancions, a l'àrea que afecta la mesura de vuitanta quilòmetres per hora, 1,4 milions d'euros; al 2008, 6 milions d'euros, això

són quatre vegades més de forma clara. Per tant, aquesta és la mesura que qüestionem, perquè, si bé té finalitat recaptatòria, no està complint amb la finalitat de reduir el diòxid de nitrogen. Vostè parlava de totes les partícules; efectivament, s'han reduït, jo no dic que no. Hi insisteixo, no li qüestiono el pla de les setanta-tres mesures, li qüestiono una mesura, que és la que, per cert, qüestiona bona part de la societat i és la que, per cert, es demostra que, en el diòxid de nitrogen, que és el que afecta, no funciona.

I, per tant, senyor conseller, crec que li podem donar moltes voltes per escapar de la pregunta, de la interpellació, però la realitat és la que és, és a dir, estic plantejant trobar la fórmula per aixecar aquesta mesura, que s'ha demostrat, s'està demostrant, amb les dades de l'any passat, amb les dades actuals, que no funciona.

Que vostè diu que necessita analitzar-ho perquè és un fenomen que no li acaben de trobar... Si vol, a la moció, fem una moció conjunta i vostè proposa que això sigui al juny i que el Govern, al juliol, vingui al Parlament i ens digui: «Després d'aquesta anàlisi, senyors, deroguem la norma dels vuitanta quilòmetres per hora» o trobem una mesura diferent.

Miri, quant a funcionament, resulta que, a Catalunya tenim, i a Espanya, en general, tenim les millors tecnologies per als radars..., tenim les millors tecnologies del món, les millors, tant del Servei Català de Trànsit com de la Dirección General de Tráfico, les millors. Ara, resulta que no podem posar panells digitals on hi hagi velocitat variable, com fan a Àustria o a Alemanya? I tant que podem fer-ho i ser restrictius quan toca –quan plou, quan fa boira, quan hi ha... Clar que podem fer-ho, però és la idea; això és una mica més difícil, el que és fàcil és sancionar i limitar.

La tecnologia ens permet posar mesures variables, ens permet tenir panells variables, ens permet fer-ho i això vostè sap que s'està fent a Europa, per tant, això és el que demanem, el mateix que fan vostès amb els seixanta, fem-ho amb els cent, no té cap sentit. I, a més, no hi insistiré perquè no tinc més temps, vostè sap que, precisament, una de les qüestions que està en joc, quan es redueix la velocitat –i en això no cal ser gaire bon conductor, no?– és reduir la marxa i, quan es redueix la marxa –i ho deia el RACC–, pugen les revolucions i, per tant, l'emissió puja. Per tant, ja ho dic, al marge..., la part tècnica és de sentit comú i s'està demostrant.

Que aquest fenomen de què vostè parla, que no saben d'on ve, miri's això, miri's aquest tema, a veure si és que reduint la marxa o congestionant vuit-cents mil cotxes cada dia pot ser que puja més. Clar, els cotxes, quan estan parats i van arrancant i van parant, allà sí que contaminen. Per tant, estar parat amb un cotxe i veure davant un panell que diu «màxim vuitanta quilòmetres per hora», no deixar de ser una mica esfereïdor per a molts ciutadans i, sobretot, sarcàstic, perquè la veritat és que veure que estàs davant d'aquesta situació i que t'estan dient aquesta limitació no té cap sentit. I, sobretot, el que no té sentit són tots aquests expedients que s'obren.

Per tant, nosaltres també volem –i acabo, senyor president– concretar això, ho concretarem a la moció i ens agradaria, conseller, ja sé que és difícil que es posin d'acord tots plegats, però, almenys, sentir una veu, sentir una sola veu del govern sobre què farem amb això. I li demano que vostè, els alcaldes dels seus socis de Govern, els seus alcaldes, el senyor Puigcercós, que fa declaracions sobre el tema, els digui que respectin, com a mínim, la conselleria de Medi Ambient i que esperin també, com em demana a mi, que esperin ells al juny, perquè és que no estan esperant tampoc ells... Estan fent declaracions, avui mateix, als mitjans públics sobre aquest tema.

Per tant, jo amb tota la lleialtat li dic, des de Ciutadans, que, si vostè ens demana que esperem tres mesos per fer una anàlisi, ho posarem i ho acordarem a la moció, però ens agradaria que es pogués qüestionar sense problema una norma que, hi insisteixo, forma part d'un pla, que hi estem d'acord majoritàriament i que hi ha un punt on no estem d'acord.

Gràcies, senyor president, senyor conseller i senyors diputats i diputades.

El president

Honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Bé, retinc clarament que vostè vol parlar-ne seriosament, perquè ho acaba de dir i, per tant, vostè sí que esperarà que puguem tenir aquest debat assossegat quan tinguem el conjunt de l'avaluació de les setanta-tres mesures, que serà a primers de juny.

(*Veus de fons.*) Eh? Ah, no, no, molt bé. Pensava: «Bé» –dic– «és una interpellació sobre la interpellació.» No, no.

Bé, una qüestió que m'agradaria dir. Jo crec que hem de ser conscients que, en aquest tema, quan li deia, evidentment, allò del cop de titular, doncs, és aplicable a moltes de les qüestions, perquè vostè ha vist que diaris que van rebre la mateixa informació de mi, ahir, titulen absolutament diferent. Per tant, podríem dir que, en aquest tema, hi ha un cert *parti pris*, si em permet l'expressió. És a dir, hi ha una part de la gent que ve amb una posició prefixada, vostè, i segurament jo també, eh?, també siguem clars. És a dir, jo defenso, aferissadament, el conjunt de les propostes que s'emanen d'aquí i vostè, òbviament, n'hi ha una que diu: «Miri, d'entrada, setanta-dues bé i una en parlarem». Molt bé, estem d'acord en això. Bé.

Ara, també és important que a l'hora d'avaluar això, diguéssim, tinguem clares totes les opinions, és a dir, jo crec que, quan s'hagi de debatre això, a mi no m'importarà, si cal, que vinguin a parlar, per exemple..., vostè diu: «Es va vetar el RACC», doncs, que vingui el RACC. Jo li proposaré que vingui el doctor Baldasano, evidentment, perquè, curiosament, el doctor Baldasano ens diu, davant d'aquest cometari, que semblava que havia sorgit de la Direcció General de Trànsit, no?, o del Servei Català de Trànsit, sobre el tema de la flexibilitat a la nit o no i en quines condicions, bé, el doctor Balda-

sano, no sé si ho ha llegit vostè, avui, resulta que ell diu: «No, no, és que a la nit encara és pitjor, perquè hi han menys condicions per a la dispersió.» Bé, doncs, ells són experts, eh?, que parlem-ne, vull dir, evidentment. Determinades qüestions jo crec que s'han de parlar i que s'han d'aprofundir.

Després, una altra cosa que m'agradaria assenyalar. Escolti'm, si resulta que en van bé setanta-dues, en teoria, hi ha un únic indicador que es dispara, que es dispara una mica, eh?, i que, a més, aquest indicador resulta que no és determinant per a cap qüestió, parlem-ne. Perquè, clar, miri, en els plans de millora de qualitat ambiental resulta que, en la zona 1, el que fa referència al NO_x són la indústria, un 31 per cent; l'energia, un 9 per cent; transport i circulació, un 40; transport marítim, un 9; transport aeri, un 6 i domèstic, un 5. Per tant, aquí, hi han molts factors que composen un contaminant, per tant, aquí, analitzem-ho, perquè resultarà que, potser, la proporció d'això és una proporció relativament o molt petita.

I vull dir-li una altra cosa, és a dir, quan la gent, en aquests moments, es planteja aquest interrogant i la mateixa Unió Europea ens té convocats i, per tant, hi ha tècnics del Departament de Medi Ambient reunits a Brussel·les i amb representacions de ciutats com Londres, Stuttgart o d'altres, bé, vol dir que el tema, en aquests moments, s'està analitzant i s'està analitzant a fons.

Per tant, siguem curosos i, evidentment, aquells que, per dir-ho d'alguna manera, pretenguin intentar dir que sobre aquesta cosa això invalida tot el pla, etcètera, jo crec que és un gran error i vostè no ho ha dit en cap cas, però hi han altres que sí que ho han dit.

Llavors, jo crec que, en aquest sentit, en aquest tema, tenim tota la disposició a parlar-ne. Però a parlar-ne, quan? A parlar-ne amb dades. Fins i tot, jo li suggereixo que trobem una fórmula que permeti a tota la cambra poder discutir, amb tranquil·litat, sota la fórmula imaginativa que vulguem, eh?, aquest tema i, evidentment, el Govern ha d'assumir la seva responsabilitat, però també ha de compartir-la, perquè estem parlant d'un problema que no és un problema nostre, no és un problema de limitar drets de ciutadans, sinó al revés, d'intentar la millora de la qualitat de l'aire que, en definitiva, és un benestar, hi insisteixo, per als ciutadans.

I com que, en aquest sentit, jo crec que sí que és important que totes les veus siguin escoltades i totes les veus tècniques també, penso que, en aquest sentit, podem fer una bona discussió amb les dades per endavant i treure unes bones resolucions i unes bones conclusions.

Li agraeixo, evidentment, el to de la seva intervenció, que, pràcticament, durant tot aquest temps, hem estat mantenint vostè i jo en temes, diguéssim, de vegades, altament tensos, com podien ser alguns que altres, recordarem altres portaveus.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a un quart de tres del migdia i un minut i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, els consellers d'Educació, de Cultura i Mitjans de Comunicació, d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, la consellera de Treball, el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, la consellera d'Acció Social i Ciutadania, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Ho fem amb les preguntes al president de Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut d'autonomia i els seus efectes en el Govern (tram. 317-00344/08)

I per formular la primera té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. President de la Generalitat, en aquestes últimes hores, i fins i tot demà, estem a l'espera que el Tribunal Constitucional pugui decidir finalment si hi ha o no aquesta sentència esperada i retardada d'aquest tribunal.

Mentrestant, aquests dies hem sentit membres del Govern i també persones que formen part del Govern i dels partits que formen part del Govern dir, fer afirmacions molt greus, des del nostre punt de vista, des de la democràcia. Fins i tots afirmacions que diuen, des d'Esquerra Republicana, que no acataran la sentència dels tribunals. Lògicament, ens sembla una afirmació molt greu, feta per persones que formen part de governs, que tenen responsabilitats polítiques.

I ens agradaria saber si vostè, president, com a president de la Generalitat, acatarà la sentència del Constitucional, sigui quina sigui, com ja li avanço que des de Ciutadans farem, i a més a més que en pensa, lògicament, que els seus socis de govern, alguns d'ells, afirmin tranquil·lament que no acataran les sentències i cridin fins i tot a la insubmissió.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Sí; gràcies, senyor president. Vostè diu que en les darres hores estem esperant. De fet, portem no hores, eh?, portem algun temps esperant una sentència que s'ha de produir, perquè va haver-hi fonamentalment un grup que va interposar un recurs, que no ha volgut retirar, que no ha volgut retirar malgrat que ho hem demanat més d'una vegada. (*Remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El president de la Generalitat

Les sentències, miri, les sentències s'acaten. Ara, això no vol dir que s'hagin de compartir. Perquè, segurament, per vostè, igual que per molts, l'Estatut és una llei més, una norma més; pel Govern i per mi no és una norma i una llei més, és una llei de lleis, la nostra llei de lleis, és un pacte polític i a més a més és l'expressió de la voluntat de la majoria dels catalans. Dic «de la majoria»; segurament no de vostè, perquè vostè segurament està esperant una sentència, però no precisament que confirmi la constitucionalitat de l'Estatut, sinó desitjant una altra cosa.

El que hem fet és respectar i aplicar i desenvolupar l'Estatut, mentre vostè i..., bé, i més gent, evidentment, esperem que arribi la sentència, quan hagi d'arribar; no és la primera vegada que hi ha deliberacions ni que hi ha reunions al respecte. Però, mentrestant, respectar l'Estatut, aplicar-lo, desenvolupar-lo, des de la convicció que tinc i que tenim que és plenament constitucional, senyor diputat.

El president

El senyor Rivera té la paraula.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Senyor Montilla, jo no li preguntava com desenvolupa l'Estatut, li preguntava que què en pensa que els seus socis de govern, aquells que el mantenen a vostè com a president de la Generalitat, diguin que no acataran la sentència.

Vostè ha dit, lleugerament i amb una veu ben baixa, que s'ha d'acatar la sentència. M'agradaria que això ho digués als seus socis de govern, perquè a Ciutadans i a molts ciutadans de Catalunya ens agradaria saber si els que s'asseuen als governs de Catalunya són insumisos o demòcrates, si són aquells que no acaten la justícia o aquells que acaten la justícia.

I a nosaltres, com a ciutadans demòcrates, ens agrada que es respectin les sentències. Agradin més o agradin menys. Vostès poden tenir el convenciment que és constitucional; altres podem tenir el convenciment que s'hauria d'adequar a la Constitució, aquest Estatut, que en alguns articles, no en tots, no és constitucional. Però no deixen de ser, com vostè diu, visions subjectives, interpretatives.

La realitat és que hi haurà sentència, i sigui quina sigui la deliberació, el que ens agradaria és que vostè es comprometés com a president a no governar amb aquells que no acaten la sentència judicial. Traduint, senyor Montilla: vostè, creiem que, com a president, ja que diu que acata..., volem saber si vostè pot continuar governant amb aquells que no acaten les sentències. I a nosaltres ens agradaria sentir del president de la Generalitat que no governarà amb aquells que no respecten les lleis i que no acaten l'estat de dret. Per tant, això és el que li demanem. Vostè continuarà governant, vostè pot governar amb minoria, senyor Montilla, d'aquí a final de legislatura sense haver de compartir cadira de govern amb aquells que no respecten les sentències.

Li demanem que sigui responsable i demòcrata i tingui aquesta fermesa, perquè, si vostè com a president no la té, qui la tindrà?

Per tant, ens agradaria saber si vostè farà fora d'un govern aquells que no acatin una sentència judicial, al marge de la interpretació política que pugui...

El president

Senyor Rivera...

El Sr. Rivera Díaz

...fer –acabo, senyor president– cada grup parlamentari.

Gràcies.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Miri, jo no opino sobre política ficció, però sí sobre una realitat, i és que vostè –vostè– sí que no creu i no respecta el nostre Estatut, el que han votat la majoria dels ciutadans de Catalunya. I ho ha deixat ben palès, eh?, al llarg d'aquests anys, que vostè sí que no el respecta, sí que no hi creu. Jo no sé si això és de..., en fi, si és acatar o no acatar. Vostè acata les lleis vigents, perquè l'Estatut ho és, senyor diputat? No ho ha demostrat amb el seu comportament al llarg d'aquests anys; més bé el que ha fet és qüestionar una i una altra vegada una llei que va aprovar el Parlament de Catalunya, que van aprovar el Congrés i el Senat, i que va ratificar el poble de Catalunya.

Per tant, si parla vostè de respecte, apliqui's el conte.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la iniciativa de l'Oficina Antifrau de Catalunya per a frenar la corrupció (tram. 317-00347/08)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Senyor president, quan abor-dem aquests dies la crisi econòmica ho fem sovint des de la perspectiva de la reactivació econòmica o de l'ocupació, i fem també referència a la necessitat de l'eficiència dels recursos públics.

La pitjor de les inefficiències i ineficàcies és desviar els fons públics destinats a allò que és el bé públic, el bé comú, el bé de tothom i els serveis col·lectius cap al benefici personal o privat, per beneficiar aquells que en tenen una responsabilitat directa en el seu ús o en la seva gestió. La corrupció, la malversació o la forma que agafi qualsevol d'aquests aprofitaments en benefici personal és totalment execrable.

Les notícies, una rere l'altra, que anem coneixent, per exemple, del cas Millet ens indignen sobre manera; ara, a més a més, amb el tancament d'una escola d'educació especial per presumptes irregularitats en els seus comptes.

Davant d'aquesta indignació, alguns celebrem l'oportunitat del Govern de la Generalitat de distingir amb la Creu de Sant Jordi exfiscals, com Carlos Jiménez Villarejo o Josep Maria Mena (*remor de veus*), que demostren com des de Catalunya hi ha qui ha lluitat sempre contra la corrupció i n'ha fet una prioritat. Com pot ser que algú valori aquesta distinció com un premi als qui persegueixen els emprenedors?

En una decisió sorprenent, en una decisió més, sorprenent, de la justícia, i aquests dies no deixen de sorprendre'ns, els jutges Vidal i Sanahuja han estat expedientats per posar en dubte l'eficàcia del jutge encarregat del cas Millet; un dubte per ells que es tradueix en la perplexitat de la majoria dels ciutadans, que veuen com el més gran dels estafadors en democràcia a Catalunya, el senyor Millet, i tota la seva trama, segueixen l'actualitat del cas des de casa seva. Millet i el Palau, Pretòria, Gürtel i Matas són evidències reals de la xacra a desterrar de la vida institucional, política i pública que és la corrupció. I no val mirar cap a una altra banda, sinó ser-hi contundents.

Per això valorem molt positivament l'actitud del director de l'Oficina Antifrau d'impulsar un pacte, un acord, una iniciativa entre els grups parlamentaris i els partits de casa nostra per frenar la corrupció, que és un mal present.

El nostre grup hi està disposat a arribar i a parlar el que calgui, i volem saber també, president, com valora aquesta iniciativa i tantes d'altres que s'han iniciat per lluitar contra la corrupció.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, certament la corrupció alimenta la distància entre la ciutadania i els seus representants públics, i és, com vostè deia, una veritable xacra de la democràcia.

Per tant, estic d'acord amb el plantejament de tenir un actitud belligerant i de tolerància zero respecte a la corrupció, no? I les actituds poc belligerants amb els corruptes, evidentment, a vegades ajuden a..., les actituds poc belligerants dificulten el fet d'eradicar-los.

Per això nosaltres hem apostat per la transparència, com vostè sap. Hem donat a conèixer tots els càrrecs del Govern, els seus assessors, s'han publicat els seus sous; varem modificar la regulació, l'anterior Govern, del Centre d'Estudis d'Opinió; des de l'any 2005 es fan públiques totes les enquestes que realitza el Govern; informem sobre tots els convenis que signa també el Govern, i hem respost per escrit i oralment en aquesta cambra més, jo crec que més que en cap legislatura.

Bé, també aquest Govern és el de la prevenció contra la corrupció. Per això es va crear l'Oficina Antifrau de Catalunya, per garantir la transparència, l'objectivitat i la legalitat en l'actuació de l'Administració, i també per estimular l'eficiència i l'eficàcia en la gestió dels fons públics.

I finalment aquest és un govern, també, que ha reaccionat davant de determinats casos. Per això hem enviat un projecte, un nou projecte de llei de la Sindicatura de Comptes, òbviament per adaptar-lo a l'Estatut, però també incorporant fins i tot alguns dels suggeriments a què vostè feia referència que es fan per part de l'Oficina Antifrau; com també es recull en la normativa relativa a les fundacions que també hem aprovat i enviat a aquest Parlament; així com, també ho sap vostè, altres mesures precisament per prevenir la possible corrupció urbanística en el planejament, i també altres mesures per garantir un major control de les finances públiques.

Per tant, la transparència, la prevenció i l'actuació contra la corrupció estaran presents, han d'estar presents en l'actuació i en els principis inspiradors de l'actuació d'aquest Govern, no en tinguí dubte.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les actuacions per a reparar la mala imatge de la ciutat de Barcelona en matèria de seguretat pública (tram. 317-00345/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Honorable president, fa mesos que la ciutat de Barcelona s'ha convertit en generadora de notícies negatives pel que fa a la manca de seguretat: robatoris, crims, prostitutes que atenen els seus clients en mig del carrer.

Senyor president... (*Remor de veus.*) Senyor president, quines accions té previst endegar el seu Govern per atu-

rar la mala imatge internacional de la capital de Catalunya?

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Actuar i col·laborar, tal com ho fem, en col·laboració amb els ajuntaments, i tot just no fer el que vostè acaba de fer.

El president

El senyor Sirera pot repreguntar.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Miri, senyor president, no és només el Partit Popular o aquest portaveu qui diu el que li he dit, no? Ho diuen els comerciants de la ciutat de Barcelona, que demanen al Govern més seguretat als seus carrers; ho ha fet també el Consorci de Turisme de Barcelona, que també ha reclamat al Govern i a l'ajuntament més seguretat al centre de Barcelona, i ho ha fet el mateix Ajuntament de Barcelona amb una moció que ha aprovat l'Ajuntament de Barcelona; per tant, el que em diu a mi li ho pot dir també al senyor Clos, si vostè..., al senyor Hereu, perdó, si vostè ho considera adient, no?

En qualsevol cas, senyor president, senyor president, vostè sap perfectament que Barcelona té un important dèficit de mossos d'esquadra. Ho diu tothom; també ho reconeix el conseller d'Interior, no?

Aquest mes, la revista de la companyia aèria Swiss diu obertament que Barcelona té carteristes pertot arreu. I fins i tot ja existeix, senyor president, un mapa a Google on els ciutadans poden explicar on els han atracat en el centre de Barcelona. Això és el que està passant, que vostè vol que l'oposició ho amaguem, però aquesta és la realitat d'avui de la ciutat de Barcelona.

Honorable president, vostè sap perfectament el que s'ha de fer: cal abordar reformes legals, d'acord amb el Govern de l'Estat; cal coordinar millor els diferents cossos policials que operen a Barcelona, i cal fer un esforç per incrementar els efectius del Cos de Mossos d'Esquadra a la ciutat de Barcelona. Cal moure fitxa, en definitiva, per evitar que algunes ciutats..., alguns barris i alguns carrers de Barcelona es converteixin en parcs temàtics de la inseguretat. I cal fer alguna cosa per evitar, senyor president, que els turistes que volen venir a Espanya desestimïn l'opció de Barcelona per venir a fer turisme.

I vostè i només vostè, senyor president, és el màxim responsable de la seguretat a casa nostra. Vostè és el president de la Generalitat de Catalunya i per tant vostè presideix la Junta de Seguretat de Catalunya.

Jo li faig dues preguntes molt senzilles: primer, què pensa fer, i, segon, digui'ns a tots des de quan vostè, com a president de la Junta de Seguretat de Catalunya, no convoca...

El president

Senyor Sirera...

El Sr. Sirera i Bellés

...aquesta junta de seguretat.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor president... Senyor diputat, el que farem és el que estem fent. D'entrada, impulsar també, d'acord amb altres, mesures legals, com vostè sap, pel que fa referència a la reincidència, que necessiten, entre altres coses, un ampli acord en el marc de la revisió o modificació del Codi penal.

En segon lloc, col·laboració i cooperació amb l'ajuntament, que s'està fent. No em parli vostè de la Junta de Seguretat de Catalunya. La Junta de Seguretat de Barcelona –vostè ha parlat de la inseguretat a Barcelona– s'ha reunit relativament fa molt poc temps, per tractar entre altres coses d'això, de la col·laboració i la cooperació entre els cossos policials que operen a Barcelona, i de manera molt particular entre la Guàrdia Urbana i els Mossos d'Esquadra.

Increment de dotació. Hem tingut una prioritat, que era desplegar els Mossos al conjunt del país. Acabada aquesta prioritat, les noves dotacions, que sortiran de l'escola tot just, com vostè sap, dintre de molt poc, aniran a reforçar plantilles en determinats llocs, entre ells Barcelona.

Per cert, malgrat aquesta propaganda a la qual vostès contribueixen, a la qual la dreta contribueix, a la qual..., en fi, per ajudar a millorar la imatge de Barcelona, entre cometes, malgrat això, escolti, els turistes continuen venint a Barcelona més que mai, i vostè ho sap perfectament.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els fons de rescat dels peatges de les autopistes (tram. 317-00346/08)

...per formular la següent pregunta, l'honorable senyora Anna Simó, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

La Sra. Simó i Castelló

Gràcies, president. Catalunya pateix una discriminació històrica amb relació a la mobilitat pel sistema de peatges vigent: set de cada deu vies ràpides a Catalunya són de peatge, mentre que a la mitjana de l'Estat espanyol ho són dues de cada deu. Paguem més els usuaris i les

empreses per moure'ns per carretera aquí, doncs, que a la resta de l'Estat.

Catalunya ha estat molt solidària. Ens vam avançar amb xarxes privades d'autopistes, perquè tocava per a la nostra competitivitat, i hem contribuït en uns anys a la construcció de xarxes lliures de peatge a la resta de l'Estat; només cal dir que l'autopista més cara de tot l'Estat són els túnels del Garraf i que la més antiga és la C-32. La diferència, a més a més, no és que en uns llocs hi ha peatges i en d'altres no, sinó que l'Estat va decidir no invertir en els llocs on la iniciativa privada hi va ser present, i així ho reconeix el Pacte nacional per a les infraestructures quan diu que Catalunya sempre ha estat per sota de la mitjana de l'Estat en estoc d'infraestructures, excepte pel que fa a les autopistes.

La inversió de l'Estat en carreteres del 97 al 2007 a Catalunya és poc més del 9 per cent del total invertit a tot l'Estat, la meitat de la contribució del nostre PIB a l'Estat, i això vol dir menys de 390 euros per persona invertits a Catalunya, mentre que la mitjana a tot l'Estat gairebé arriba als mil euros per persona. Això implica greuges que el Govern de la Generalitat ha vist i que els darrers anys han fet que apostés per una política d'esforç d'homogeneïtzació i reducció selectiva de peatges per als usuaris habituals, descomptes al túnel del Cadí, a la C-32, de Castelldefels a Sitges, C-16, C-33 i, a partir del 2007, intensificació en d'altres peatges. Recentment s'han aprovat els descomptes a Vilassar, que es posaran en marxa aviat.

Però, mentrestant, a Madrid, en el cas de les autopistes radials d'accés, resulta que els bancs creditors de les concessionàries que no poden afrontar el crèdit que van demanar per construir aquestes autopistes exigeixen un acord amb el Ministeri de Foment perquè els compensi. Si les concessionàries no tenen més guanys, resulta que què ha de fer l'Estat?, quedar-s'ho, rescatar-ho?, mentre que per aprofundir aquesta política del Govern de la Generalitat necessitem un fons de rescat de peatges que no arriba.

Mentre no arriba aquest fons que està dormint el son dels justos en un projecte de llei, esmena darrera esmena, al Congrés dels Diputats, quines mesures està treballant el Govern per complir aquests objectius i compromisos de rescat per als usuaris habituals, independentment de la creació d'aquest tan esperat fons de rescat estatal?

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, els peatges, certament, són, com vostè sap també, un element de regulació de la mobilitat. Fa temps que establim mesures per bonificar peatges a residents, ja que convindrà amb mi que no seria lògic que aquestes bonificacions també beneficiessin aquells que utilitzen les autopistes de pagament de manera esporàdica, en el nostre cas molta gent de pas, com vostè sap, o...

A hores d'ara, aquestes bonificacions representen una aportació directa de la Generalitat d'uns 50 milions d'euros; la meitat vénen d'aportació de l'Estat. Sense anar més lluny, acabem de fer un acord per ampliar aquestes bonificacions, com vostè sap, al Maresme, bonificacions que ja són una realitat; a més a més, abans al túnel del Cadí, a les Fonts, a Mollet, a Alella, al tram Terrassa-Manresa o als túnels del Garraf.

I ara estem estudiant la implantació d'un sistema que permeti en determinats casos una bonificació també significativa, que podria arribar fins i tot al cost zero si es donen unes determinades circumstàncies. Estem parlant de condicions com l'alta ocupació dels vehicles, els vehicles més ecològics, els usuaris amb una reiteració de trajecte també, la distància recorreguda, o les hores vall també, unes bonificacions que s'aplicarien al conjunt d'autopistes catalanes.

Aquesta és una política que el Govern ja està en alguns casos, com vostè sap, aplicant i que, com li comentava, volem..., i aprofundirem en aquesta línia. Crec que és just que paguin menys els cotxes amb més d'un passatger, aquests que contaminen poc, o quan els conductors no tenen cap altra alternativa en el seu trajecte. I en aquest sentit, senyora diputada, estem treballant.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures dutes a terme en matèria d'infraestructures ferroviàries i transport públic (tram. 317-00348/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, president. Molt honorable president Montilla, ahir teníem oportunitat de veure en la portada del *Diari de Terrassa* una de les notícies que no pel fet de ser sovint que es plantegin..., és realment excepcional; diu: «Els túnels ja estan acabats.» I parla justament que els túnels que faran possible el perllongament de la línia dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya a Terrassa, doncs, ja puguin entrar..., o fan possible que l'obra entri en la seva fase final.

També sabíem ahir, president, que el conseller Nadal havia aprovat de manera definitiva el Pla director urbanístic de la línia orbital ferroviària, una línia que té un llarg recorregut en el planejament del país però que podrà ser una realitat i que té, a més a més, el compromís del Govern de l'Estat, en paraules del ministre del passat 25 de juny, per pagar el seu projecte i després negociar el seu finançament perquè sigui una realitat.

També aquests dies, senyor president, s'han complert els cent primers dies del traspàs de rodalies, un mandat

estatutari i una reclamació també de la ciutadania per millorar la qualitat i l'eficàcia d'un servei que atén més de 400.000 persones en la regió de Barcelona.

L'acció del Govern en matèria d'infraestructures és especialment rellevant, ha estat especialment rellevant, i ho és també pel que fa a les polítiques del transport públic. Des de l'any 2004 fins avui, en aquestes dues legislatures, els reptes han estat tres, que han estat fonamentalment: solucionar el dèficit crònic en matèria d'infraestructures, crear una xarxa veritable de transport públic que inverteixi la tendència de l'ús del cotxe privat i, sobretot, en aquesta política de foment del transport públic té una especial significació la batalla del tren; és l'hora ferroviària. Hi ha moltes i bones notícies de tot aquest període de gestió, que, senyor president, vénen a conformar una autèntica i veritable política en favor del transport públic i de la cohesió social.

Li volem preguntar quina és la seva valoració i quins són per vostè els elements destacats d'aquesta política i d'aquesta obra que caracteritza el Govern en aquests anys.

Gràcies, president.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, hi ha algunes dades que demostren, certament, l'aposta d'aquest Govern tant pel metro com pel transport públic. Aquest ha estat, d'alguna manera –i les dades ho demostren–, el Govern del transport públic, amb un nou tren cada mes i mig de mitjana, amb una nova línia de transport públic cada cinc dies de mitjana i una estació d'autobús millorada cada mes.

Hem fet una inversió històrica. Hem obert el metro a la nit els caps de setmana, com vostè sap, al començament del mandat, que compta amb més usuaris dels previstos inicialment. Ja tenim la línia 9 amb un tram en servei, que és el tram de Santa Coloma de Gramenet, i aquest diumenge n'inaugurarem un altre tram, que és el de Badalona. Hem fet l'ampliació de la línia 3 i a l'estiu tindrem les ampliacions de la línia 5 i la línia 2. La línia de Ferrocarrils de la Generalitat al Baix Llobregat funciona com a metro comarcal, amb freqüències de tren cada cinc minuts en hora punta. L'ampliació de la línia 4 permetrà connectar el Poblenou amb la futura estació de la Sagrera. Completarem la línia 9 fent que sigui la línia de metro soterrada més gran d'Europa; de fet, més del 75 per cent del túnel, diguem-ne, ja està fet. L'ampliació que s'està realitzant de la línia dels Ferrocarrils de la Generalitat a Terrassa i Sabadell, a què vostè feia referència, facilitarà la possibilitat de transbordaments entre els ferrocarrils també de la Generalitat i rodalies. I el transport públic també de la regió de Barcelona és, podríem dir, com vostè sap, també el més accessible d'Europa gràcies al Pla de millora de l'accessibilitat que s'està desenvolupant.

Per tant, treballem tots perquè millori el transport públic per a tots els ciutadans de Catalunya, implantant la inte-

gració tarifària a Tarragona, Girona, Lleida i el Bages, la qual cosa representa un estalvi que pot arribar fins al 70 per cent del preu del viatge en molts casos, i posant en marxa –esperem que pugui ser molt aviat– una xarxa de trens d'alta velocitat regionals que connecti en menys de dues hores les diferents capitals catalanes, com vostè sap. Aquest és un dels projectes una vegada que, evidentment, estigui la infraestructura, diguem-ne, completa, que encara no ho està.

En podria posar més exemples, però vull acabar dient que no podem oblidar que hem assumit unes competències en alguns casos que, si s'haguessin pogut assumir abans, doncs, evidentment –en el cas de rodalies, estic parlant–, sense cap mena de dubte avui ja hi hauria molta...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...millor qualitat.

Res més, moltes gràcies.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la crisi econòmica, la desocupació, la sentència relativa a l'Estatut i la supressió de la limitació de la velocitat de circulació a 80 km/h (tram. 317-00349/08)

...en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Oriol Pujol.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Gràcies, senyor president. Senyor president, sobre la política catalana planen dubtes, massa dubtes en temes molt importants, molt i molt importants: crisi econòmica, amb –a parer nostre– moltes decisions encara per prendre; un atur absolutament desorbitat –conegut de la setmana passada, més 600.000 persones a Catalunya– i, per part seva, encara a hores d'ara pràcticament ni una paraula, i tota la decisió del poble de Catalunya, l'Estatut, penjant del fil d'una sola persona, de la presidenta del Tribunal Constitucional.

En aquests temes i en d'altres, vostè, senyor president, gesticula, parla o bé calla, però no acaba de fer ben bé res. Deixi'm, però, parlar-li de temes que són genuïnament del tripartit, genuïnament de vostès, d'una decisió seva concretament, senyor president, que afecta negativament milers de ciutadans, que, a més a més, els molesta i no els resol cap problema. És una mesura, senyor president, que porta el segell del tripartit, el segell Montilla: és la limitació dels vuitanta quilòmetres per hora.

S'està fent evident, senyor president, aquests dies, que l'argument que la limitació contribuiria a la disminució

de la contaminació ambiental és errònia i no és certa. Des de Convergència i Unió, president –aquesta cosa sí, és fàcil, és seva, porta el seu segell–, li demanem que rectifiqui; que rectifiqui i que elimini la limitació dels vuitanta quilòmetres per hora.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, ha passat vostè de la macro a la micro, diguem-ne, eh? Vull dir, certament que el recurs de l'Estatut no és ni fet ahir, ni precisament responsabilitat d'aquest Govern. Si de cas miri cap a la seva esquerra i en veurà els responsables, aquests que en temps passat van ser col·laboradors de vostès.

Dit això, de la crisi econòmica, la crisi econòmica, escolti, si..., no hem parlat vegades de la crisi econòmica!, i desgraciadament encara en parlarem moltes més vegades. No ens atribueixi la responsabilitat de la crisi. Si de cas podrem discutir les mesures que estem desenvolupant, si són suficients o insuficients.

I respecte als vuitanta quilòmetres per hora, com vostè sap, en aquests moments s'està fent una avaluació, i en funció d'aquesta avaluació, dels estudis, que alguns d'ells s'han fet públics, el Govern avaluarà i prendrà decisions al respecte, si cal introduir-hi o no modificacions.

Malgrat tot, escolti, el que sí que està clar és que la limitació el que ha reduït són els accidents i el que ha millorat és la fluïdesa del trànsit (*remor de veus*), malgrat que siguin més discutibles, entre altres coses, les emissions a les quals vostè feia també referència.

El president

El senyor Pujol té la paraula.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Sí, senyor president. Ho tenia relativament fàcil, he passat de la macro a la micro, perquè en aquest terreny entenia que vostè podia respondre i podia haver dit tranquil·lament i fàcilment: «Sí, ho suprimirem.» Ho podia haver dit. I se m'ha refugiat altra vegada en falsos arguments.

Miri, senyor president –i ho sap tothom, tot el seu Govern ho sap–, les víctimes..., realment, menys accidents, sí, és veritat, a tot Espanya –a tot Espanya–, i no tenen el límit dels vuitanta quilòmetres per hora.

Potser, senyor president –i alguns arguments sí que no els ha dit vostè–, potser hi han altres arguments que fan que vostè mantingui aquesta decisió. Per exemple, la recaptació. Aquesta és una mesura recaptatòria –és una mesura recaptatòria. (*Remor de veus*.) O potser, senyor president, és que no pot. Potser, senyor president, no pot, no ho sé. Però el que veig segur –segur– és que no vol, perquè m'ho hauria pogut dir ara, i no m'ho ha dit. Per molt micro que sigui, m'ho hauria pogut dir ara, i no m'ho ha dit.

És un exemple més, senyor president, del Govern que presideix, un símptoma, per entendre'ns, de la manca de lideratge. Miri, senyor president, si Catalunya té un president que no és capaç d'eliminar una decisió errònia com la de la limitació, fa molt difícil pensar que mai pugui...

El president

Senyor Pujol...

El Sr. Pujol i Ferrusola

...empènyer mesures per corregir el drama de 600.000 persones que hi han a l'atur. (*Forta remor de veus.*)

El president

Senyor Pujol...

El Sr. Pujol i Ferrusola

Acabo, senyor president –acabo, senyor president.

El president

Senyor Pujol...

El Sr. Pujol i Ferrusola

Se li acaba la legislatura, senyor president. Se li acaba la legislatura, i tot fa pensar que no ha pres les regnes del càrrec que ocupa.

El president

Senyor Pujol... Gràcies. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, si no li he respost en el sentit que vostè pensava que igual ho podria fer, és precisament perquè..., entre perquè no ho sé, no?, escolti..., ni perquè..., precisament perquè estic convençut que la decisió que en el seu moment vàrem prendre té aspectes positius, que vostè igual no els valora, no, en això discrepem.

Vostè..., segurament, doncs, el reduir els accidents, doncs, igual no és una prioritat, no ho sé; per a nosaltres ho és. Millorar la fluïdesa del trànsit també ho és, i això és demostrable. Hi ha altres aspectes que són més discutibles, i per això no he descartat canvis. He dit que ho estem avaluant.

Però, escolti, vostè igual..., sí, és molt impacient, jo tinc molta paciència –molta paciència. Per tant, tranquil, que ja portarem propostes al respecte, amb les coses ben mesurades... (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), sense precipitacions i donant...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...arguments a les coses que fem, que no han de ser exclusivament per quedar bé...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...amb la parròquia o els mitjans.

El president

Gràcies.

Pregunta

al Govern sobre el manteniment de la limitació de velocitat a la xarxa viària d'accés a Barcelona (tram. 310-00409/08)

Per formular la següent pregunta, en aquest cas, al Govern, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. No deixa de ser un contrasentit que, tal com sentíem fa un moment, per part de la portaveu d'un grup parlamentari, la via ràpida més cara d'Espanya, els túnels del Garraf, acabin enllaçant amb la via ràpida més lenta de tot Espanya, que és la C-32, i l'autovia de Castelldefels de l'accés a Barcelona.

La setmana passada, el conseller de Medi Ambient i Habitatge, també el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa i el director del Servei Català de Trànsit apunten la possibilitat de flexibilitzar aquesta limitació de la velocitat variable a un màxim de vuitanta quilòmetres per hora en els accessos a Barcelona.

Ahir es van conèixer dades de la qualitat de l'aire, amb resultats força controvertits. Un dels indicadors, el diòxid de nitrogen, ha empitjorat, tot i que s'ha reduït no només la velocitat, sinó que, a més a més, s'ha reduït la quantitat de circulació degut a un fenomen que suposo que no els estranyarà i que se'n diu «crisi».

La velocitat variable, en definitiva, no ha contribuït a millorar ni els indicadors mediambientals ni els problemes de congestió en els accessos a Barcelona. Si creuen que sí només han de preguntar-los-ho a aquells que diàriament utilitzen aquestes vies.

La pregunta és si el Govern té una posició comuna respecte al que cal fer enfront de la velocitat variable i quina és aquesta posició.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Francesc Baltasar, conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, òbviament, clar que tenim una posició. En primer lloc, m'agradaria constatar que ahir, justament, el que vàrem donar van ser les dades generals de contaminació i les dades generals de millora de la qualitat de l'aire a tot Catalunya. I d'entrada, totes són favorables. És a dir, hi ha una millora mediambiental, de qualitat de l'aire a tot Catalunya. I és evident, també, que hi ha una zona especial que per mandat de la Unió Europea, en la qual no s'acomplien una sèrie de contaminants, que són les zones 1 i 2 de l'àrea metropolitana de Barcelona, en aquestes, evidentment, s'ha produït també una millora. Evidentment, millora espectacular en el que són partícules menors a deu micres –espectacular. I una millora, en aquest cas, que hauria, encara, d'incrementar-se, respecte del diòxid de nitrogen.

Però, dit això, hem de ser conscients que, justament, aquestes mesures tenen una component variada. És a dir, s'atribueix directament el diòxid de nitrogen al trànsit? Doncs, no senyor; resulta que el diòxid de nitrogen, en la seva composició global d'incidència, més del 60 per cent no són factors derivats del trànsit o del transport, sinó derivats dels usos industrials o d'altre tipus de qüestions.

Per tant, en aquest sentit, la proporció de què estem parlant és absolutament petita i irrellevant, i si alguna cosa ens motiva és a fer el que ha dit el president de la Generalitat de Catalunya, que és el següent: revisar i analitzar a fons el grau d'aplicació de cada una d'aquestes setanta-tres mesures i, a partir d'aquí, amb una avaluació a fons, feta, entre altres coses, per prestigiosos membres de l'acadèmia, en aquest cas, de la Universitat Politècnica, evidentment, en base a tot això poder analitzar si cal o no revisar algunes de les mesures que, en aquest cas, s'hagin posat en marxa. Aquest seria l'element de posició clara de tot el Govern de Catalunya.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, miri, el nostre grup parlamentari també té la intenció d'avaluar si aquelles setanta-tres mesures han tingut algun efecte o no. I, per tant, ja li anuncio que el nostre grup té la intenció de tornar-li a presentar les tres-centes cinquanta preguntes que, al respecte de les setanta-tres mesures, li vàrem presentar en el seu moment i que vostè es va despatxar amb dues línies en la seva resposta. Per tant, ja li anuncio que nosaltres també tenim aquest interès.

No obstant, estem parlant d'una mesura en concret, que és la limitació de la velocitat a vuitanta quilòmetres hora en els accessos a Barcelona, que ha estat una mesura contestada, sí, per l'oposició, conseller, però reconeixerà que també per part del Govern. Hi han hagut diferents membres del Govern que li han criticat aquesta mesura i li han demanat flexibilitat entorn a aquesta mesura.

I no sé si és anecdòtic, casualitat o no, el fet que aquesta mesura arribi quan queda poc temps per a les eleccions, i quan les enquestes li donen, al tripartit, un resultat que suposo que no és el que desitgen.

Per tant, també permeti'm que li anunciï, honorable conseller i membres del Govern, que si el Partit Popular...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...en el futur immediat –acabo de seguida, senyor president–, té la més mínima capacitat de governar o d'influir en el Govern, ens comprometem a suprimir aquesta mesura.

Gràcies, senyor president.

El president

Honorable conseller...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Miri, hi ha una cosa que segur que també el Govern té absolutament clara i és que no pretén jugar ni deixarà jugar amb la salut dels ciutadans. I quan estem parlant de temes de contaminació i estem parlant de qualitat de l'aire estem parlant de la salut dels ciutadans. I, en aquest cas, cal... (*veus de fons*) –em sap molt greu que no hi sigui la consellera de Salut–, però sabem perfectament com l'evolució d'aquests últims deu anys, tant en partícules com, evidentment, en NO_x , ha suposat una millora de la qualitat, en aquest cas, de les vies respiratòries dels ciutadans i ciutadanes de l'àrea metropolitana de Barcelona.

És a dir, millora en el tema d'accidents...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

...millora en el tema de salut, millora en el tema que no hi hagin, evidentment, el mateix tipus d'embussos que hi havien fins ara..., per tant, amb aquest tema...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

...electoralismes, cap ni un.

(*Remor de veus.*)

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre la situació de les finances de la Generalitat (tram. 310-00413/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, president. Conseller, quina valoració en fa de la gestió i de la situació actual de les finances de la Generalitat? I quines actuacions tenen previstes per millorar l'estat d'aquestes finances?

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Vostè em formula... –molt honorable senyor president, senyor diputat–, vostè em formula una pregunta en què hi cap tot: quina opinió li mereix al Govern la situació de les finances de la Generalitat?

És una pregunta retòrica que només admet una resposta: bona, una bona opinió.

El president

Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies. Dit així, conseller, està molt bé, l'única pega és que els números el desmenteixen de dalt a baix. El 2009, amb el nou finançament inclòs, el dèficit de caixa no financer ha pujat a 5.256 milions d'euros –és a dir, més del doble del previst– i un 68 per cent més respecte a l'any 2008, que ja va ser un any tràgic pel que fa al dèficit.

I com s'ha arribat fins aquí? Sobretot no s'enganyin més darrere l'expressió màgica del tripartit: «situació excepcional», «excepcional caiguda dels ingressos per la crisi». Els números demostren que no sols és això. Aquí el que ha passat és que a la baixada notable de molts ingressos se li ha sumat l'increment notable de la despesa no prevista. Aquí el que ha passat és que han tirat de beta massa temps, quan no podien ni devien, amb coses del tot prescindibles. Aquí el que ha passat és que no han parat d'engreixar l'Administració de manera desmesurada en llocs no necessaris. Aquí el que ha passat és que han preferit «apretar» al ciutadà que «apretar-se» el cinturó. Han viscut i gestionat al marge de la crisi, estirant molt més el braç que la mà niga. I aquí el que ha passat és que amb això d'anar cadascú a la seva, tan propi d'aquest Govern, ha estat impossible l'aplicació de mesures reals d'austeritat. Perquè si ningú mana o pot manar, ningú creu. I tot el referit a austeritat ha quedat en pura cosmètica.

Per tot això, i ja em dirà com són les coses, no?, el balanç final del Govern de la bona gestió, del megamagnífic acord de finançament, serà el següent, perquè és el que diuen els números hores d'ara: mai tant dèficit, mai tant endeutament, mai tant deute derivat. És a dir, mai una situació tant en negatiu i tan hipotecada de les finances de la Generalitat.

Per això creiem que cal, i urgeix, un gir radical a la gestió de les finances de la Generalitat. En parlem en propers debats, però ja li ho avancem: no els estem demanant que ens anunciïn més paquets de mesures, no; el que sí que els demanem és que passin d'una vegada de la «a» d'anuncis a la «a» d'accions i a la «a» d'austeritat.

No li demanem que apliqui no sé quin manual de no sé quin teòric de les finances públiques. No, no. El que sí que els demanem, novament, és una cosa més simple i planera, però, sens dubte, més efectiva: facin ni més ni menys que el que estan fent de fa molt i molt temps la majoria de famílies d'aquest país, que és «apretar-se» el cinturó, estar-se de coses i de capricis i gastar-se els diners en allò que realment és necessari; necessari, no per a vostès i els interessos dels seus partits, sinó necessaris per a la gent i per al país.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies, molt honorable senyor president. Miri, aquí el que ha passat és que nosaltres vam arribar al Govern i ens vam trobar amb un dèficit important, i el vam reduir –i el vam reduir– fins a, pràcticament, fer-lo desaparèixer: 200, 400 milions l'any 2004-2005. I va arribar la crisi.

I la crisi, com a tot arreu, va provocar una ensorrada espectacular dels ingressos, que va fer que hi hagués dèficit; un dèficit, d'altra banda, perfectament raonable: 2,4 per cent del PIB l'últim any del qual tenim dades liquidades, que és l'any 2008.

Dèficit que, l'any 2009..., miri, vostè, pel que es veu, té una informació que jo no tinc: no tenim la liquidació del dèficit del 2009, tenim la liquidació dels ingressos. I el que podem dir és que, gràcies al finançament, l'any 2009, com vam dir, hem tingut 2.000 milions més del que hauríem tingut. I a l'any 2010 en tindrem 2.400; i l'any 2013, que és l'últim, 3.687, com vam dir, com vam pactar, i com vostès van negar, negant la realitat.

Gràcies a aquests ingressos de més, el dèficit, l'any 2009, per tant, serà inferior al que hauria estat, i no serà el que vostè ha anunciat. Suposo que quedarà enregistrat i ho podrem comprovar quan arribi el moment. Serà bastant inferior al que vostè diu. Ho dic perquè no s'han de dedicar a intoxicar, a dir notícies falses, a crear alarmisme. I, malgrat això i tenir un dèficit perfectament raonable, evidentment molt inferior al que tenen la majoria dels estats, ens hem compromès a un pla de reconducció del dèficit, perquè Europa ens ho demana, que el portarà a l'1,1 per cent l'any 2013. Aquesta és exactament la situació.

Som solvents. Els mercats ens respecten. Els mercats compren el nostre deute. Naturalment, uns mercats en els quals en aquests moments hi ha tensions importants, els colloquem amb uns *spreads*, amb uns marges molt raonables, entorn de cent punts bàsics per sobre de l'Estat espanyol, que està a seixanta o noranta punts bàsics per sobre del deute alemany. Vostè sap, amb un euríbor que en aquests moments està mol baix, nosaltres ens estem col·locant amb unes condicions francament raonables, perquè els mercats saben que tenim una bona base econòmica, un bon finançament i una bona gestió. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) I això, malgrat els esforços...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...que vostès fan per deteriorar... –perdoni, senyor president, acabo en un moment–, per deteriorar la confiança dels mercats en la solvència d'aquesta institució que és la seva.

(*Aplaudiments d'un sector de l'hemicicle.*)

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre les accions dutes a terme per a evitar la retallada del Fons de suport a l'acolliment i la integració d'immigrants (tram. 310-00414/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. El Govern socialista de l'Estat ha retallat el Fons de suport a l'acollida i a la integració de la immigració, passant de 200 milions d'euros, l'any 2009, a 70 milions aquest any. Aquesta decisió del Govern és molt greu, irresponsable i inconsistent. Per a Catalunya significarà una retallada més en les polítiques socials, en les eines de reforç educatiu, en el suport als ajuntaments i consells comarcals per a programes d'acollida i integració –també en programes d'infància.

Com pensa, consellera, garantir aquestes polítiques tan bàsiques per al manteniment de la cohesió social? Com està defensant que es mantinguin aquests recursos per a Catalunya, que són tan necessaris?

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Carme Capdevila, consellera d'Acció Social i Ciutadania.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, aquest fons es va aconseguir, ara ja fa uns quants anys, gràcies a una iniciativa d'Esquerra Republicana, quan el senyor Joan Puigcercós era president del nostre grup parlamentari.

Aquest fons, és veritat, al llarg de tots aquests anys ens ha permès –ens ha permès–, sobretot, reforçar totes les polítiques educatives vinculades amb nens i nenes de la immigració, també a les persones adultes, com, per exemple, programes d'alfabetització; però, sobretot, ens ha permès consolidar, al llarg d'aquests anys, una transferència íntegra als ajuntaments de Catalunya, a aquells ajuntaments que tenen un índex elevat d'immigració, i, per tant, poder tirar endavant programes i mesures.

Coneixedors –coneixedors– d'aquesta retallada, d'aquesta fulminació del fons, senyor diputat, el Govern de la Generalitat no ha fet altra cosa que seguir treballant per a la seva recuperació.

El president

El senyor Cleries té la paraula.

El Sr. Cleries i González

Gràcies, president. M'imaginava, consellera, que contestava en nom del Govern i no d'un grup parlamentari. Vostè, consellera, no està defensant aquests recursos com caldria, i ho fa per no incomodar els seus socis de govern. Aquesta retallada prové del ministeri del senyor Corbacho, i vostè no vol incomodar els socialistes. No els hem sentit, ni a vostè ni al senyor Huguet, que li agrada parlar molt del tema, reclamar al senyor Montilla ni al Partit Socialista el compliment del Pacte nacional per a la immigració.

El pacte diu que s'incrementaran les dotacions pressupostàries i que cap persona pot quedar exclosa en l'accés dels serveis socials bàsics, entre molts altres temes. Doncs, què fan els vint-i-cinc diputats del Partit Socialista defensant aquest fons? On són? També s'ho pot aplicar vostè, consellera, per les retallades en política social que ve practicant. Respecti també el pacte.

La retallada d'aquest fons significa un retrocés més en les polítiques socials, retallada que afecta les persones més dèbils de la societat, que afecta els nouvinguts, però també el conjunt de la ciutadania, que es troba en situació de gran fragilitat social. Retallada social que una vegada més deixa sols els ajuntaments i els consells comarcals; vostès i el Govern de l'Estat no donen el suport que necessiten els ajuntaments. Com pensa aplicar la Llei d'acollida sense recursos? Retallada que fa trontollar la cohesió social, que pot afavorir conflictes i tensions; i vostè, consellera, prefereix que trontolli la cohesió de la nació abans que les cadires del Govern (*remor de veus*), per això no exigeix res als socialistes. Deu ser per tot això...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Cleries i González

...i altres coses que a vostès no els interessa que parlem d'immigració...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Cleries i González

Doncs, ho farem –senyor president, acabo–, per garantir l'ordre, per posar ordre i per fer un país de convivència i de qualitat humana.

Moltes gràcies.

(Persisteix la remor de veus.)

El president

L'honorable consellera té la paraula.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, permeti'm que discrepi de vostè, com no pot ser d'una altra manera, però, miri, tots els grups, pràcticament tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra, inclòs el Partit dels Socialistes –i vostè, que és molt aficionat a les hemeroteques, també ho pot comprovar–, el Partit Popular en aquest cas en les altres comunitats autònomes on té responsabilitats de govern, tots –tots– aquests grups, excepte Convergència i Unió, han denunciat aquesta retallada i han demanat la restitució dels fons! Senyor diputat, el seu grup a Madrid no ha presentat cap iniciativa a favor de la restitució d'aquest fons! *(forta remor de veus i alguns aplaudiments)*, i aquest fons...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

...afecta, aquest fons afecta, senyor diputat, molts ajuntaments que també estan governats per Convergència i Unió.

Què hem fet, senyor diputat, què hem fet? En primer lloc, evidentment, hem mantingut converses amb la secretària d'Estat, amb el ministre Corbacho, ahir. Ahir, a iniciativa d'un diputat d'Esquerra Republicana, que casualment és el meu partit..., li va dir el senyor Corbacho, li va dir que faria tot el possible per a la restitució del fons. A més a més –a més a més, senyor diputat– d'aquesta confirmació i aquesta resposta donada ahir en seu..., ens hem reunit amb la secretària d'Estat i a més a més hem presentat projectes, projectes...

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

...que puguin donar suport –acabo, senyor diputat–, que puguin donar suport... –ai, senyor president, perdó–...

El president

Acabi, acabi...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

...que puguin donar suport a aquells ajuntaments amb un índex més elevat d'immigració, projectes pilots en què demanem un finançament extraordinari.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula...

Pregunta

al Govern sobre les obres de perllongament dels Ferrocarrils de la Generalitat a Sabadell i a Terrassa (Vallès Occidental) (tram. 310-00412/08)

...per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

La Sra. Capdevila Tatché

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller Nadal, continuant amb aquella dita de «com al Vallès no hi ha res», amb què segur que s'identifiquen força diputats d'aquesta cambra, i també continuant amb aquella proximitat i connexió amb el territori d'aquest Govern, i també del conseller o dels seus consellers, i arran també de la seva visita aquests dies per la nostra comarca del Vallès Occidental..., des de la qual voldríem reconèixer el gran salt en inversions en execució en aquests moments i, per tant, el gran compromís del Govern en el desenvolupament de les seves infraestructures.

Però més enllà d'aquestes, específicament, avui voldria preguntar-li centrant-nos concretament en les dues cocapitals del Vallès Occidental, Sabadell i Terrassa, sobre les darreres novetats en una inversió que està transformant de manera transcendent les dues ciutats, amb la connexió de les dues capitals amb Barcelona, però no només, sinó també de la Catalunya central amb Barcelona a través de les interconnexions dels Ferrocarrils i de Renfe. Em refereixo, doncs, al perllongament de la línia dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya a Sabadell i Terrassa, que arribarà a donar un servei importantíssim, com deia, no només per aquesta interconnexió, sinó perquè el que fa també és relligar els barris d'aquestes dues ciutats i, per tant, exercir de metro tant a una cocapital com a l'altra, i amb el que això significa de transcendència per a la mobilitat d'aquestes persones i d'aquests barris de les nostres ciutats.

Per tant, voldria demanar-li, concretament, si ens pot posar al dia sobre l'estat de situació d'aquestes inversions, la seva execució i, sobretot, les darreres novetats respecte d'aquests projectes.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal, conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques
(Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, el Govern de la Generalitat de Catalunya està invertint a Terrassa 321 milions d'euros i a Sabadell 400 milions d'euros en el perllongament de les línies de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya. En tots dos casos, nou quilòmetres de túnel. En el cas de Terrassa, tres estacions noves; en el cas de Sabadell, quatre estacions noves i el soterrament de l'estació de Plaça d'Espanya.

En el cas de Terrassa, els túnels ja estan totalment excavats des de dilluns passat a les 9.35 del vespre, i, un cop excavats totalment els dos túnels, iniciem ja a Terrassa les obres d'instal·lacions i arquitectura de les estacions, per aconseguir que al llarg de l'any que ve circulin ja trens per les tres noves estacions de Can Roca, de Vallparadís i de la Rambla d'Ègara, per aconseguir ampliar aquest metro regional o comarcal, perquè arribi al cor mateix dels barris de la ciutat de Terrassa.

En el cas de Sabadell, les obres van una mica més endarrerides, perquè van començar un parell d'anys tard, i en aquest cas la tuneladora encara no ha començat a excavar, però tots els túnels que s'estan excavant, que són la meitat, entre pantalles, estan ja molt avançats, i en el cas de Sabadell el 2012 tindrem també trens fins al cor mateix de la ciutat, arribaran al barri de Can Oriac i passaran per les diferents estacions, retrospectivament, Plaça d'Espanya, Eix Macià, Plaça Major i la mateixa estació de Sabadell Estació, que són les estacions en què circularan trens de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya per tal de portar els passatgers no només en estacions d'inici, sinó circulant per tot l'interior de la ciutat. Està en estudi, en el cas de Sabadell, a més, el perllongament per Can Feu, per aconseguir una connexió amb Castellar del Vallès.

I en tots aquests casos les obres estan avançant a bon ritme, amb la màxima seguretat i, com vam tenir l'ocasió de comprovar amb altres diputats d'aquesta cambra, amb èxit evident a Terrassa.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre el paper del Pla de recerca i innovació en el canvi de model econòmic (tram. 310-00410/08)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Maria Àngels Cabasés.

La Sra. Cabasés Piqué

Gràcies, president. Conseller Huguet, la crisi actual ha evidenciat les debilitats estructurals del nostre patró de

creixement econòmic, i tots, agents econòmics i socials i especialistes, coincidim que a mitjà i a llarg termini cal enfortir les nostres capacitats educatives, científiques, innovadores i tecnològiques. Tot i que les preocupacions actuals més urgents, econòmiques, doncs, són l'elevada taxa d'atur, la caiguda de l'activitat econòmica i la restricció en la liquiditat, hem de treballar cap a la transició d'un nou model de creixement econòmic. Hom coincideix que la situació actual és la suma de factors exògens i endògens, però la presència i el pes dels primers no ens han de fer oblidar la rellevància dels segons, entre els quals destacaria els factors productius i les febleses de la nostra economia en capital humà i en capacitat tecnològica. Totes les anàlisis apunten que cal per a la nostra economia catalana una millora de la competitivitat i de la productivitat, per tal que la sortida de la crisi, doncs, sigui viable.

Dilluns, conseller, vostè va presentar el Pla de recerca i innovació 2010-2013, un pla que s'ha elaborat en el marc del Pacte nacional per a la recerca i la innovació, que va ser aprovat l'octubre del 2008, un pacte que marca direcció i un pla, doncs, que ha de permetre al país assentar les bases per anar cap a una economia més productiva, més diversificada i amb més capacitat de crear ocupació de qualitat, un pla en què l'Administració catalana reconeix clarament la importància de la inversió en recerca, desenvolupament i innovació. Dilluns, conseller, varem veure cares de satisfacció entre tots els que vam assistir, doncs, a la presentació que vostè va fer, i m'estic referint des dels rectors de les universitats catalanes, els investigadors, la major part d'investigadors dels centres de recerca d'excel·lència de Catalunya, i fins a la major part d'agents de la innovació i de la recerca més rellevants del nostre país.

Conseller, amb el poc temps de què disposa, ens agrairia que ens fes un tast de quines són les línies prioritàries d'aquest Pla de recerca i innovació i quins són els recursos que s'hi comprometen.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep Huguet, conseller d'Innovació, Universitats i Empresa.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa
(Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyora diputada. Efectivament, dilluns culminàvem un procés de participació i de diàleg que ha acabat amb la redacció i aprovació pel Govern del Pla de recerca i innovació, en el marc del pacte aprovat per consens, un ampli consens del país, fa més d'un any.

Aquest Pla de recerca i innovació, que va estar quatre anys, els primers quatre d'una sèrie de dotze-tretze, que marcarà el Pacte nacional per a la recerca, posa l'accent en la potenciació del talent, per un cantó, amb programes de captació i foment del talent, amb canvis en el model del doctorat, continuació del programa Icrea com a captació de talent internacional, per una banda.

En segon lloc, potenciació de la xarxa de centres d'excel·lència i recerca, garantint-ne, doncs, la continuïtat amb

contractes programa, orientant-los cap a la progressiva confluència, per millorar la seva massa crítica.

Passa també per millorar la transferència tecnològica. Això significa que els centres tecnològics fins ara amb poca presència a Catalunya han d'incrementar la seva presència; significa posar en marxa una unitat de valorització i transferència tecnològica que no havia existit fins ara.

El pla també preveu un element bastant nou, que és que tots els sectors públics han de liderar la recerca, és a dir, tots els departaments de la Generalitat i les administracions públiques han de ser conscients que la recerca ha de formar part, per un cantó, dels concursos públics, posant clàusules d'innovació, i per l'altre, de diners que s'inverteixin en programes competitius de recerca. Això és una novetat en el sistema.

Una altra novetat és que s'ha canviat, s'està canviat l'organigrama, hem passat de múltiples institucions, d'una sèrie d'institucions que tenien a veure amb recerca i innovació a un model dual. En aquests moments tenim un agència, Acció, que es cuida de la innovació, i una agència de recerca anomenada Talència, que ha fusionat totes les àrees vinculades a la recerca.

Al mateix temps, aprovàvem aquesta setmana passada la creació d'una fundació que agruparà tots els centres d'excel·lència i de recerca de Catalunya, així com fa uns mesos es va crear la xarxa Tècnio, que agrupa centenars d'organismes de tecnologia que hi ha a Catalunya, fins ara escampats i desorientats.

Per tant, tenim un model endreçat, i a més a més hi haurà uns focus. S'ha fet un profund estudi de en quins àmbits Catalunya excella i podia excel·lir en el futur, i aquests focus ens serviran per multiplicar la capacitat d'impacte d'aquesta recerca sobre l'economia. Es tracta de crear llocs de treball segurs, llocs de treball d'alta qualitat, i això ho aconseguim gràcies, ho aconseguirem gràcies al pacte que totes les forces polítiques, sindicats, patronals i universitats van signar, i aquest PRI, aquest Pla de recerca i innovació, és el primer desplegament per part del Govern d'aquest pacte, en la línia que vostè diu, de canvi de model econòmic.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre les actuacions previstes per a incentivar la producció del cotxe elèctric (tram. 310-00411/08)

...la formula la il·lustre senyor Mercè Civit, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya.

La Sra. Civit Illa

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, a Catalunya tenim un important sector industrial en l'àmbit de l'automoció i en les empreses de components, que ocupen uns 160.000 treballadors i treballadores, tan directes

com indirectes. Això significa el 29 per cent del total de l'ocupació d'aquest sector a nivell de l'Estat i el 7,5 del nostre PIB català, i, si parlem de la moto i la motocicleta, aquests percentatges s'incrementen.

L'actual crisi econòmica ha fet que moltes empreses hagin presentat expedients de regulació i reduïssin les seves plantilles acomiadant treballadors i treballadores. El cotxe elèctric, així com les furgonetes i les motocicletes, és una aposta de futur estratègica per diverses raons: primera, pel manteniment de l'ocupació industrial en el sector de l'automoció; segona, per preservar el medi ambient reduint les emissions de CO₂; tercera, per la reducció de la dependència de la nostra economia del petroli, i això vol dir entre altres coses treballar a Catalunya per fomentar les energies renovables en l'àmbit de l'electricitat, de la producció de l'electricitat.

Som conscients que aquesta és una aposta de futur i que la seva implantació serà gradual, però també és clar que ara hem de començar a treballar, hem d'invertir en recerca –algunes coses vostè ja ha comentat en la darrera pregunta–, i també buscant inversions, tant en el sector de la producció dels automòbils com en la producció de bateries, maquinària elèctrica, subministrament de materials lleugers, etcètera. És una oportunitat per al nostre sector industrial. Empreses auxiliars de l'automoció que estan en crisi podrien reorientar la seva activitat en aquesta direcció.

El Govern va actuar amb agilitat perquè empreses com SEAT, Nissan i altres fessin front a la crisi, palliant-la..., als efectes que podria haver tingut una gran retallada, molt més gran, de l'ocupació de la que ha pogut haver-hi. Per això d'alguna forma és parar el cop, i hem de pensar en el futur.

Som coneixedors que el Govern espanyol ha aprovat l'Estratègia integral per a l'impuls del cotxe elèctric.

És per això, senyor conseller, que el nostre grup parlamentari voldria saber quins projectes té el Govern en la producció del cotxe elèctric a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, efectivament el Govern de Catalunya està portant diverses línies per fer evolucionar el sector de l'automòbil cap al futur; el futur evidentment, més o menys llunyà o més o menys pròxim, serà el vehicle verd, el vehicle, diguem-ne, sense contaminació.

En aquesta direcció fa temps que estem treballant de la mà del clúster de fabricants d'auxiliars i de fabricants de components; també de la mà de l'associació de tècnics de l'automoció, presidida pel senyor Boronat. S'ha creat una comissió de cara, diguem-ne, a l'automòbil verd. I estem avaluant quines possibilitats hi ha, en base al tipus d'empresa que tenim aquí, de bastir, de donar components a aquest nou vehicle; d'identificar, doncs,

quines capacitats industrials, tecnològiques, científiques té Catalunya per avançar en aquesta direcció.

Aquesta agrupació, per tant, agrupa no només empresaris, sinó centres tecnològics, centres de recerca, que amb la suma de tots ells podem trobar algunes línies per avançar cap a la direcció del cotxe verd.

Som conscients que això no vindrà de cop, no ens enyanyem, eh? Possiblement serà una escalada, i la prova d'aquesta escalada és una notícia d'avui on Acció 10, Acció, de fet ha donat suport a un clúster de motocicleta elèctrica, liderat per l'empresa Rieju, a través d'un programa de nuclis tecnològics. L'electrificació del transport començarà per les motos urbanes, seguirà pel transport públic, en la mesura que els sectors públics marquin aquesta línia com una fita, i seguirà després pel segon cotxe, el cotxe aquest d'ús urbà, i es deixarà per al final el cotxe de llarga trajectòria, que és més complicat tècnicament. Aquesta és la trajectòria que sembla més raonable d'evolució de l'electrificació del transport públic, vinculant-ho a un període d'híbrids i també vinculant-ho amb l'hidrogen.

Per tant, tot el que sigui investigar en aquesta direcció ho estem fent. Donem suport amb diners concrets realitats com aquesta de la motocicleta; estem treballant amb gent de carrosseries, per al gran transport públic també, per avançar cap al transport verd, i, a més, a més, hi insisteixo, amb l'associació de tècnics del senyor Boronat treballem en el conjunt de components de cotxes normals, utilitaris, també per fer-los avançar en la línia del cotxe ecològic.

El president

El següent punt de l'ordre del dia...

Interpel·lació

al Govern sobre la crisi econòmica i la desocupació (tram. 300-00274/08)

...que és el vuitè, és la interpellació al Govern sobre la crisi econòmica i la desocupació, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya; té la paraula l'illustre senyor Josep Enric Millo.

(Pausa.)

El vicepresident segon

Endavant, senyor diputat.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera Serna, sortir de la crisi és un deure inexcusable, ho repeteixo, sortir de la crisi econòmica és un deure inexcusable, inexcusable per a tothom, però especialment per a aquells que governen, per a aquells que tenen la responsabilitat d'impulsar les polítiques econòmiques que ens han de portar precisament a sortir de la crisi econòmica.

Aquesta és, i no cap altra, la raó per la qual interpel·lem novament el Govern per parlar sobre els efectes de la

crisi econòmica en l'àmbit de l'ocupació. Jo entenc que al Govern no li agradi que insistim tant en aquesta matèria perquè fa tres anys que interpel·lem, Ple rere Ple, sobre la mateixa matèria i pot ser que al Govern això li cansi. Però és que el que ens cansa a tots els altres i el que cansa especialment els ciutadans de Catalunya és veure com la situació de l'ocupació a Catalunya no tan sols no millora, sinó que empitjora dia a dia.

Vostè deu recordar, senyora consellera, aquella portada de diari que jo vaig ensenyar en una interpellació ara fa dos anys, i li vaig ensenyar una portada que per nosaltres era en aquells moments escandalosa. Era una portada que venia a dir que a Catalunya hi havia ja 300.000 aturats. I era una portada realment escandalosa. Parlo del mes de maig del 2008, ara fa dos anys, aviat farà dos anys, eh? I en aquella interpellació vam fer referència al fet que veníem d'una situació d'atur només de 200.000 aturats l'any 2004 i de l'ordre de 160.000 l'any 2001. I ens semblava i em continua semblant que 300.000 aturats a Catalunya era molt i que era una situació ja d'emergència social que calia abordar.

Què ha passat des del 2008, maig del 2008, fins al dia d'avui? Doncs que el mateix diari treu una altra portada similar –similar–, però aquesta vegada passa dels 300.000 als 600.000. La mateixa portada, dos anys més tard, que fa dos anys era un escàndol, avui això ja no té nom, això no té qualificatiu. Aquesta és la tragèdia, aquest és el drama social que viuen en aquests moments 600.000 persones, que vol dir més d'1 milió de famílies, que tenen a prop, a dintre o molt a prop persones que pateixen la cruesa, la duresa de no tenir feina.

Doncs, bé, què ha passat durant aquest temps? Nosaltres no ens volem acostumar a aquestes xifres. Passa que a mesura que van passant els dies a aquestes xifres un sembla que s'hi acostuma i que no passa res, no? I la situació empitjora dia a dia.

Quina és, doncs, la responsabilitat del Govern, si efectivament vostè comparteix amb nosaltres que sortir de la crisi econòmica és un deure inexcusable, especialment per a aquells que governen? Doncs que el que hem conegut aquests dies ens posa altra vegada en alerta. Justament fa una setmana l'atur registrat ens anunciava que estàvem ja en 604.000 persones aturades a Catalunya, un increment interanual del 21,2 per cent, més de cent mil persones aturades més en un sol any, 105.686 concretament, i que l'augment català s'ha situat 5,6 punts percentuals per sobre de la xifra estatal. És a dir que Catalunya és capdavantera ja en l'increment de l'atur. Catalunya és la primera comunitat autònoma en increment de persones aturades respecte a la mitjana de l'Estat.

I ara hem conegut també, just aquesta setmana, l'enquesta d'opinió del Col·legi d'Economistes, per boca del seu degà, el senyor Joan B. Casas, segons la qual sembla que l'opinió dels experts és que difícilment recuperarem ocupació en termes nets durant els propers tres anys.

Bé, jo personalment, com a economista col·legiat, puc compartir parcialment aquesta enquesta, no?, però com a polític, com a diputat, no em resigno ni admeto, no puc fer-ho, que el Govern llenci la tovallola. I això és

el que jo penso que està fent el Govern, llençar la tovallola, perquè no veiem canvis substancials importants que ens facin pensar que hi ha un canvi d'orientació, un canvi de rumb, necessari absolutament per tirar endavant. I aquells que continuen fent el mateix, intentant aconseguir amb això resultats diferents, s'equivoquen, perquè fent el mateix no aconseguirem resultats diferents, aconseguirem més del mateix, és a dir, més aturats, més crisi econòmica. I en lloc d'apartar-nos de la crisi el que fan és endinsar-nos encara més en ella.

De valoracions n'hem vist de tota mena, i vostè ho deu veure cada dia. I, sense anar més lluny, les organitzacions sindicals, la Unió General de Treballadors, Comissions Obreres han fet comunicats aquests dies i han valorat aquestes dades amb molta preocupació. Al mateix temps que el Govern intenta fer creure que les coses milloren perquè el ritme de creixement comparat amb els anys anteriors sembla que ha disminuït una mica, el ritme de creixement de l'atur ha disminuït una mica però l'atur continua creixent. És clar, no és cap mèrit que el ritme de creixement de l'atur descendeixi una mica, no és cap mèrit, això, eh? Ja li vaig posar l'exemple una vegada; això és com la persona que s'està des-sagnant: clar, al començament es dessagna molt; quan ja no li queda sang, cada vegada es dessagna menys, no?, fins que es mor, clar, ja no li queda sang, no es pot dessagnar més, ja, no? Per tant, no és una bona argumentació la que fa el Govern quan diu que està creixent menys l'increment de l'atur, no?

I la gravetat de la situació, per tant, requereix una acció de xoc, una acció de xoc contundent del Govern i del Departament de Treball en aquest cas, que és la interpellació que li adreçem, per entendre i per lluitar, per afrontar aquesta situació d'emergència social, com ja ho qualificàvem fa dos anys. Amb aquella xifra de 300.000 aturats, qualificàvem la situació d'emergència social; doncs, avui encara més, amb el doble, 600.000 aturats. Fixi's, només des del 2004, casualment des que, en fi, el tripartit governa, no?, des del 2004 fins ara s'ha triplicat, el nombre d'aturats a Catalunya; estàvem en 200.000 el 2004 i estem en 600.000 l'any 2010. S'ha triplicat.

I això no s'hi val a dir que és conseqüència de la crisi internacional i que tothom està igual, no, perquè la resta no està igual, i la resta d'Europa no està igual, i li estem passant la mà per la cara ja també a la resta de l'Estat espanyol. Per tant, a Catalunya alguna cosa fem malament, que les coses van encara pitjor. I vostè, que és la responsable de la política laboral i ocupacional del Govern de Catalunya, es nega a acceptar i a emprendre una acció de xoc per lluitar contra l'atur i per crear, per tant, ocupació.

També hem vist aquests dies com, després del debat extraordinari que vàrem tenir aquí, al Parlament de Catalunya, sobre la crisi econòmica, doncs, l'única cosa, l'única ocurrència «important», entre cometes, que va tenir el Govern va ser emplaçar-nos a tots a la gran cimera. O sigui, el Parlament de Catalunya fa un debat extraordinari monogràfic sobre la crisi econòmica i com a conclusió ens convoca a tots a la gran cimera entre Govern, agents econòmics i socials i partits polítics.

Resultat: parlem de la fiscalitat, parlem de la necessitat dels crèdits a les empreses, de l'austeritat del Govern, del dèficit, de l'endeutament, com sempre, de la necessària reforma laboral, de la qual també ens agradaria saber què en pensa vostè, com a consellera. Ja sé que no és competència seva, però dic jo que la responsable en aquesta matèria del Govern de Catalunya alguna cosa hi deu tenir a dir i alguna idea pot prendre i alguna iniciativa podria inclús liderar a davant de l'Estat espanyol, no? Doncs, no. I tot queda en converses, i en desitjos, i en bones voluntats, i en papers i en documents, i en cap acord –en cap acord. Això sí: la foto, la televisió, la imatge, eh?, això sí; sembla que tots junts allà..., però finalment solucions, cap; resultats, zero.

I ara a més a més ens anuncien la pujada de l'IVA. I tampoc hem escoltat la consellera de Treball que ens digui què en pensa, d'això. Vostè creu que afavorirà la creació d'ocupació la pujada de l'IVA? També és una pregunta que ens agradaria que vostè ens contestés, no? Què en pensa, d'això, també, vostè, no?

I mentrestant el Govern, doncs, va fent; qui dies passa anys empeny. Els plans d'ocupació no es posen a terme com s'haurien de posar a terme; la intermediació continua sense funcionar, malgrat alguns intents molt tímids d'obrir-la, cosa que li demanem des de fa tres anys, però que no acaba de funcionar; les resolucions les fan tard i malament; els pagaments també; les ordres surten amb molta «premura» de temps però llavors s'incompleixen els terminis, és a dir, el Govern és el primer que incompleix els terminis de les resolucions que anuncia en aquest àmbit tan necessari. Els tres primers mesos de l'any 2010 pràcticament no s'ha mogut res, absolutament res.

Clar, tot això és molt negatiu; és molt negatiu perquè demostra que el Govern, que en una situació com aquesta hauria de ser el més diligent, hauria de ser el que fos més capdavanter a activar les solucions, no ho fa. I a sobre fa poc també coneixem que un dels programes que..., en fi, tothom que coneix el que són les polítiques actives d'ocupació sap que hi han programes –i aquí hi han consellers que han estat alcaldes i ho saben també..., saben que uns dels programes més importants són precisament els de les escoles taller, les cases d'oficis, eh?, els plans... Doncs, resulta que el Govern s'ho carrega –que el Govern s'ho carrega. I per què s'ho carrega? No ho sabem. Però s'ho ha carregat. I no sabem per què –no sabem per què. Fa pocs dies, segurament, deuen haver llegit articles de gent que es pregunta per què el Govern ha fet desaparèixer aquest pla important, no?

I a més a més vostès van signar fa poc un pla, un acord per a l'ocupació juvenil a Catalunya, amb un compromís de més de cinquanta-i-tants milions d'euros, precisament per fer aquest tipus d'accions de les escoles taller, les cases d'oficis, els tallers d'ocupació... Què se n'ha fet, d'això? On ha quedat, això? Bé, suposo que vostès una o altra resposta tindran, però deixaran realment més de quatre mil joves sense alternatives en aquesta matèria?, i faran fora més de 1.400 professionals especialitzats en això?

El departament, per tant, no està reaccionant. Vostè continua tenint un pressupost insuficient, ho sap, té un pressupost insuficient, però és que a més a més no fa la feina bé i no gestiona bé el que són les mateixes competències del Departament de Treball. I, per tant, nosaltres no tenim altre remei que insistir que vostè ha de liderar la sortida d'aquest forat. I ha de contestar aquestes preguntes, no pot continuar fent el mateix per obtenir els mateixos resultats. I ha de contestar, ha de dir què pensa fer amb tot això, si pensa resoldre aquests problemes, si els pensa resoldre o no. Perquè, si vostè és capaç de liderar aquesta sortida, ja ha tingut molt de temps per demostrar-ho i ja ens ho hauria pogut mostrar, això, no? Però és que, si no és capaç de liderar, no té altre remei que plegar, perquè ha d'intentar, el Govern, posar una persona al capdavant del departament que sigui capaç de tirar això endavant, en lloc de fer-nos cada vegada, doncs, aprofundir encara més en aquesta situació de crisi i de desocupació que tant afecta les famílies catalanes, no?

Per tant, aquesta és la interpellació, aquestes són les preguntes, i esperem amb molta atenció les seves respostes.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Per respondre aquesta interpellació i en nom del Govern, té la paraula l'honorable consellera de Treball, senyora Mar Serna.

La consellera de Treball (Sra. M. del Mar Serna Calvo)

Moltes gràcies, president. Senyors i senyores diputades... Senyor diputat, miri, el primer que li he de dir és que com a govern no em cansa donar les explicacions que calgui en aquest Parlament; les he donat, les estic donant i les donarem. I també com a govern i com consellera de Treball dir-li que no em resigno a aquesta situació. Però podem confondre la gent, podem explicar el que vulguem, podem fer xifres, jocs amb les xifres, podem fer moltes coses; però aquesta consellera el que vol és parlar des del rigor, des de la responsabilitat, des de no enganyar la ciutadania, sinó explicar quina és la situació i quina és la situació actualment.

Certament, tenim més de 600.000 persones a l'atur. Certament, som la comunitat autònoma que tenim més persones ocupades, certament –això sembla que se li obli da. Certament, estem un 17 per cent d'atur, certament; amb la crisi del 93-94 vam arribar a Catalunya a un 21 per cent. Certament, l'atur ha crescut a Catalunya en l'últim mes un terç del que va créixer el mateix mes de l'any anterior, del març de 2009. També a Catalunya s'ha incrementat l'afiliació en vuit mil persones més de les que s'han incrementat en l'atur, certament, i a més a més representa tres quartes parts de tot el creixement de tot Espanya. I, per últim –perquè si li agraden les xifres jo també n'hi diré–, la contractació s'ha incrementat a Catalunya en un 16 per cent. Tenim en el que portem d'any 25.000 contractes més respecte a l'any passat, 471.000 contractes s'han fet des de primer de gener a 31 de març.

Com sap vostè, la recuperació de l'economia i el mercat de treball no serà immediata, però sí que ho ha estat i ho serà la resposta d'aquest Govern, amb mesures ja en curs que el que fan és donar resposta a curt termini però també treballar a mitjà i llarg termini. Perquè, quan impulsem polítiques econòmiques i polítiques actives, aquest Govern mira cap al futur. I això és el que estem fent.

Vostè vol que nosaltres devaluem la moneda, canviem les lleis de l'IVA, canviem la regulació laboral..., i a la vegada està impugnant, eh?, l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que és el que ens dóna més autogovern. D'això se'n diu «coherència». I jo, senyor diputat, li demano tota la coherència del món, aquesta coherència que no mostra quan m'interpella, però malgrat això jo no em cansaré, com a govern i com a consellera de Treball, a explicar i donar totes les explicacions que calguin.

Estem donant eines a les persones aturades, perquè millorin la seva ocupabilitat en sectors de futur. Estem posant en marxa projectes d'accions destinades precisament a solucionar els problemes de la gent, de les persones en atur, i preparant aquestes persones per a les empreses i les ocupacions del demà.

La situació actual és difícil, no l'amaguem, però si defenssem, senyor diputat, una lectura completa de les dades que vostè aporta..., només així podrà veure més clarament el progrés que s'està fent en aquest Govern. I és que estem posant les bases per a un nou model, un model diferent; ja li ho he dit, segurament el model de creixement que nosaltres com a govern volem no té res a veure amb el seu, perquè volem construir un altre model, un nou model, més ajustat a les necessitats de l'economia, al mercat de treball i amb més garanties de futur. És urgent implantar mesures, i això és justament el que estem fent aquest Govern des de l'any 2008, amb més intensitat el 2009 i encara més, amb molta més, aquest any 2010.

El seu grup parlamentari acusa aquest Govern de tenir una política econòmica nul·la. No és veritat, vostès saben que això no és cert. Si vol, li recordo els tres que hem fet.

Acord estratègic del 2008, renovació. Em pot dir quines comunitats autònomes o quins països han acordat amb els seus agents socials i econòmics polítiques que van des de les infraestructures a la innovació, a la formació i a l'educació? Em pot dir algun cas d'això? Això és construir pel futur.

Des de l'abril de 2008 es van presentar quaranta-dues mesures –no cal que li ho recordi, perquè ja ho sap– i onze paquets de mesures destinades a ajudar les empreses, les famílies i les persones. I a més aquest Govern ho ha fet aplicant mesures d'austeritat en la despesa.

Miri, vol que li recordi com des de les Oficines de Treball, com des del Departament de Treball s'ha fet front a aquest increment espectacular de l'activitat? Vol que li ho recordi? Doncs, amb austeritat, eh?, aplicant el sentit comú, sense creixements de plantilles i amb austeritat. Segurament això és treballar i treballar pel futur.

En cap moment aquest Govern va deixar de ser conscient de la situació socioeconòmica del país i de les dificultats que estan tenint moltes empreses i persones treballadores. I a més a més ho fem amb noves competències, noves competències que a vostè tampoc li agraden i que són més importants en moments de crisi, des de la impugnació dels permisos, de les competències dels permisos de treball, perquè aquest Govern vol decidir quines persones necessita el nostre mercat de treball i quines poden venir. Donem els permisos de treball no des del tacticisme ni la demagògia, sinó des de la visió realista del nostre mercat de treball. Sí, sí, vostès ho han impugnat en l'Estatut d'autonomia de Catalunya, i alguna representant d'una comunitat autònoma del seu partit ha impugnat el decret de traspass de les competències en permisos inicials de treball al Govern de Catalunya.

I també incrementant competències en l'àmbit d'inspecció de treball, perquè, si en moments ordinaris és important la inspecció de treball, en moments com aquest encara ho és més. És més, des de l'1 de març tenim aquesta competència, malgrat que també el seu grup parlamentari ha impugnat el traspass de la competència en l'Estatut d'autonomia de la inspecció de treball a Catalunya. Per què? Perquè volem lluitar contra l'economia submergida i volem lluitar contra la competència deslleial que fan aquelles empreses que contracten persones sense donar-les d'alta a la seguretat social ni complir les seves obligacions fiscals i socials.

Miri, crec que cal recordar que aquest Govern fa polítiques, i les fa d'una forma diferent d'altres governs, amb consens, sumant esforços, sumant esforços amb empreses, organitzacions sindicals i el Govern, i canviant les actituds. Volem canviar i estem canviant les actituds de les persones treballadores davant del repte d'afrontar aquests canvis i adquirir les noves habilitats.

No cal que li recordi que els trenta compromisos que es van signar pel president de la Generalitat de Catalunya i els agents socials i econòmics el 21 de desembre de l'any passat fan referència a aquest canvi, a aquestes mesures que estem adoptant. Estem adoptant i el seu grup va donar suport en aquest Parlament a la modificació de la renda mínima, amb els plans d'ocupació, amb la renda de formació d'autònoms –ja en marxa–, els cent cinquanta orientadors que s'estan formant –ja estan contractats–, amb l'increment de recursos de formació –convocatòria publicada el mes de desembre... Digui'm quan s'ha convocat la convocatòria de formació algun any, en l'any anterior, digui-m'ho, perquè aquesta es va publicar el desembre. (*Remor de veus.*) Senyor diputat, no utilitzi arguments que no són reals, sigui coherent, i a més a més vostè, que coneix perfectament el món del treball i que coneix perfectament el Departament de Treball.

Incrementant també els recursos per a plans d'ocupació extraordinaris, recursos que estan en marxa, en sectors de futur, vinculats a la formació. I, miri, el que aquest Govern ha fet és una cosa que cap govern d'altres comunitats autònomes segurament ha fet: vincular la percepció d'una renda o d'una feina amb un compromís de les persones amb elles mateixes, amb una forma-

ció. Incrementant i ampliant els recursos gràcies al bon acord de finançament que hem tingut, a un bon acord de finançament. I preparant el futur de les persones i de les nostres empreses amb formació i experiència en sectors, ocupacions tradicionals, però també sectors de futur.

I vostè ha començat dient una cosa que m'estranya, perquè després no lliga amb el que diu. Vostè ha dit literalment: «Fent el mateix no aconseguirem res.» Comparteix absolutament el que vostè diu. No estem fent el mateix. I parlar d'escoles taller és no fer el mateix, parlar d'escoles taller és canviar una política activa de fa vint-i-cinc anys per una nova política destinada als joves, a incrementar la seva inserció laboral, que no només arribarà a 2.400 persones que han tingut la sort de treballar, el 75 per cent, i formar-se en el sector de la construcció, que vostè sap que té un excés de persones aturades. I també que volem triplicar les persones destinatàries de polítiques de joves amb polítiques de formació i treball en l'alternança.

Coincidim que fent el mateix no sortim de la crisi, perquè aquest Govern, aquest Govern i aquest Departament de Treball, estan liderant els canvis, els canvis que necessiten les empreses, que necessiten les persones que estan a l'atur i necessita el nostre país.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable consellera. Per al torn de rèplica, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. És una llàstima, consellera, que no aprofiti aquestes interpellacions per contestar les preguntes que li fem i per explicar quines són aquestes accions tan innovadores que diu que vénen a substituir aquelles altres que ja no són eficients. Perquè, clar, si vostè es carrega un programa i ens explica quina és l'alternativa a aquest programa, jo li ho puc entendre, i a més a més li ho hem demostrat, i vostè ho acaba de reconèixer aquí dalt. Nosaltres li hem donat suport a algunes de les mesures que vostè ens ha explicat. El problema no és que li donem suport, és la incapacitat que tenen vostès després de gestionar-les amb eficiència, aquestes mesures. Aquesta és la dificultat, no?

Vostè diu: «Escoti, les escoles taller són ja una mesura obsoleta.» Miri, aquí trobarà un diputat disposat absolutament al debat important de quines haurien de ser les polítiques actives del futur, perquè és cert que la majoria d'elles actualment són ja polítiques que vénen de més de vint anys endarrere i ja fan una mica de pudor, inclús, algunes d'elles, eh? Ara, quan una d'aquestes polítiques que serveix perquè atén molta gent es modifica o es canvia, o s'eradica, inclús, si s'entén que se n'ha de fer una de nova, el que s'ha de fer és substituir-la per una altra, no eliminar-la i deixar al carrer 1.400 professionals i més de 4.000 joves que podrien atendre-la.

Escolti, jo li vull llegir només algun fragment, com que és una carta pública la puc llegir... Escolti, els més de dos milers de joves que han passat per aquestes aules no només han fet temes de construcció –no li'n llegiré

la llista—, han fet molts altres temes, no?, i, a més a més, són persones que han aprofitat això per formar-se també com a persones, moltes d'elles provinents del fracàs escolar. Ara, què passa? Que el mateix autor que fa aquest article públic diu: «Amb la suspensió d'aquests programes sospitem que s'està dissenyant una política ocupacional d'aparador, sense perspectives, i es nega als nostres joves l'oportunitat d'aprendre una professió treballant per la seva ciutat o pel seu poble, i es deixa els ajuntaments sense un instrument valuós per a la millora de la qualitat de vida dels ciutadans», etcètera. Antoni Ruiz, director de l'escola taller de Girona—segurament el coneixeran— durant quinze anys, actualment codirector del servei municipal d'ocupació. Però això li ho diu tothom.

Si jo no estic en contra que es modifiquin... Perquè, efectivament, és que ho va dir Einstein, no ho he dit jo, això: és d'estar boig voler canviar les coses fent el mateix, això és estar boig, no? Ara, si canviem les coses, expliquem com les canviem, no ens les carreguem i deixem les coses empantanegades, cap per avall, i no fem res. Això és el que jo li estic criticant. I vostè no ha sortit aquí a explicar cap alternativa, no ha explicat cap alternativa.

I a més a més ve a presumir que ara resulta que sí que fan les resolucions o les convocatòries les fan amb temps suficient. Vol que li recordi com incompleixen vostès el que estan fent i, a més a més, com exigeixen als altres que compleixin, quan no poden?

Convocatòria anticipada de formació d'oferta el 2010, publicada per vostès el 31 de desembre del 2009. El termini per resoldre la convocatòria era de dos mesos a comptar des de la data límit per a la presentació de sol·licituds, que era el 31 de gener. Ha finalitzat el 31 de març sense que s'hagin resolt les resolucions. Per tant, teòricament estan totes denegades. Ja sé que no serà així, però aquest és l'incompliment que vostès fan.

Dos, convocatòria anticipada d'itineraris personals d'inserció 2010, publicada el 30 de desembre de 2009, sí, publicada amb molta antelació. El termini per resoldre les convocatòries és de dos mesos a comptar de la data límit de presentació de sol·licituds, que era el 29 de gener. I va finalitzar el 29 de març sense que s'hagués emès cap resolució; formalment, totes denegades, no? És el que diu la llei. I d'això és del que vostè ha vingut a presumir aquí dalt? Escolti, la felicito.

Ara, vostè sí que exigeix als altres, llavors, eh? Compensacions econòmiques a les empreses que acullen en pràctiques alumnes de formació d'oferta en situació d'atur es deneguen sistemàticament per presentació fora de termini, perquè la normativa estableix que les sol·licituds s'han de presentar durant la realització de les pràctiques, però això és impossible, senyora consellera, ja que l'import a sol·licitar depèn de les hores d'assistència dels alumnes, que no es coneix definitivament fins que acaben les pràctiques.

Vostès estan quedant fatal, malament amb les empreses, i a més a més els centres de formació queden malament també amb les empreses, perquè vostès els obliguen a fer les coses malament.

I, per acabar, un altre exemple, el programa Inicia, del qual vostè tan presumeix. Gran campanya de publicitat a la televisió, que tothom ho ha pogut veure, espectacular, als mitjans de comunicació, explicant el programa Inicia. Això deu costar alguns diners també, no?; deu costar alguns diners això? Quina ha estat la situació? Que la convocatòria per al 2010 es va publicar el 16 de març. I quan ha començat a fer-se aquesta campanya a la televisió? L'1 de gener. Hem estat tres mesos veient tots els anuncis a la televisió d'un programa que no existia; la convocatòria no estava publicada, la convocatòria es va publicar el 16 de març, i no està resolta i no es resoldrà fins al mes de juliol. És a dir que publiquen un programa que no existeix. I llavors surt aquí a presumir?

Però, vejam, jo li he fet una interpellació amb un to molt educat i molt correcte, donant-li l'oportunitat que sortís aquí a explicar-nos quines són les novetats, els nous programes, quines mesures, com ho farà perquè aquesta xifra de 600.000 aturats vagi avall. Vostès estan resignats. *(Pausa.)* Sí, sí, sí, s'han resignat. I vostè, jo li recordo que vostè és el Departament de Treball i té una direcció general d'ocupació, no una direcció general de l'atur; el seu no és el departament de l'atur, és el departament del treball, de l'ocupació, i s'han de posar les piles, perquè no estan resolent els problemes que tenim.

I no dic amb això que no tinguin pas bona voluntat, no, jo, a més a més, a vostè l'he respectat sempre i crec que la té, però no estan fent la feina, no la fan bé, i s'han de posar les piles.

Jo li demostro amb dades el que li estic dient. Vostè surt aquí i em dona dades. Però si em dona dades que ja les he donat jo abans! No n'ha desmentit cap de les que jo li he donat, no? Per tant...

Ara, vostè, si vol venir aquí a explicar coses que impugnem, escolti, res del que hem impugnat, res, impedeix que vostè faci la seva feina, res, perquè totes les lleis vigents són vigents, estiguin impugnades o no. Per tant, no vingui aquí a donar l'excusa que impugnem coses; impugnem allò que ens sembla que legalment hem d'impugnar, perquè es faci millor. Ara, a vostè això no li impedeix fer la feina.

No li queda marge, senyora consellera, no li'n queda: lideri la sortida d'aquesta situació o plegui.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. També per al torn de rèplica i en nom del Govern, té la paraula l'honorable consellera de Treball, senyora Mar Serna.

La consellera de Treball

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, sempre que acaba una interpellació, demana que plegui, demana... Segurament, vol incrementar les xifres de l'atur, perquè li va bé incrementar les xifres de l'atur, i vol que plegui. No es preocupi, eh?, que no plegaré i que no incrementaré les xifres de l'atur.

Vostè fa referència..., segurament els seus interessos representen... (*Veus de fons.*) O algú... Perquè només l'interessen les convocatòries, no les polítiques. Digui'm quines polítiques proposa, si només l'interessen les convocatòries. I si tant el preocupa, que sàpiga que fa ja setmanes que està resolta la de formació per als centres públics, que ho sàpiga; que la dels centres privats s'està notificant, si tant el preocupa, i quan vulgui jo li explico quan es fan les convocatòries, per a quan està notificat.

I la xarxa Inicia. La xarxa Inicia, miri, ha assessorat 35.000 persones; s'han creat 8.500 empreses l'any passat, que han donat ocupació a més de 13.000 persones. I a vostè el preocupa només la convocatòria, quan ha sortit, quan ha deixat de sortir. Mai a la vida s'havia fet tan ràpida.

I li parlaré del tema dels joves. Clar que fem una política per substituir-ne una altra, i més en temps de crisi, i més quan la dada de l'atur dels joves és el més important. Però sembla que vostè no escolta el president i no escolta el debat que va haver-hi aquí de política econòmica, el debat que va haver-hi respecte a la crisi, amb les propostes que hi va fer, eh? –i repassi el diari, repassi els vídeos–, en el qual feia referència a un programa destinat als joves, per a sis mil joves, que vinculava formació i pràctiques a les empreses –aquest és el programa, eh?, aquest és el programa–, i a més a més tot un seguit de mesures, no són plans d'ocupació, destinades, dins de l'Acord de mesures per a l'ocupació juvenil, que quan vulgui li explico, perquè ja hem explicat a tots els signants de l'Acord de mesures per a l'ocupació juvenil quin és el pla de treball per al 2010 en aquest àmbit: mesures específiques d'emprenedoria per als joves, mesures específiques d'orientació per als joves, mesures específiques de formació en alternança per als joves. Aquesta és fer una política, però és fer una política canviant les coses, adaptant-nos al present.

Però vostè creu que podem continuar formant joves en el sector de la construcció? Vostè ho creu? Vostè creu que podem fer polítiques de les quals només siguin beneficiàries un 10 per cent de dones? Aquesta és la política que vostè vol? Doncs, no, aquesta no és la política d'aquest Govern; aquest Govern vol que els joves es puguin inserir en el mercat de treball i es puguin inserir abans, donant-los els instruments, la formació, l'acompanyament, el suport i posant-hi recursos. No es preocupi, senyor diputat, posant-hi els recursos, gràcies a l'acord de finançament i gràcies als pressupostos que té el Govern de la Generalitat de Catalunya aquest any. Mai s'havien incrementat tant les polítiques d'ocupació.

I recordi la seva època, faci memòria. Quant s'incrementaven les polítiques d'ocupació, si el Departament de Treball era el més pobre –el més pobre–? Doncs, miri, aquest Govern incrementa les polítiques d'ocupació especialment per a aquelles persones que estan en situació més difícil, els joves, amb un atur més elevat, però que es puguin inserir en el mercat de treball, amb polítiques més eficaces i a la vegada més eficients. I quan vulgui li explicaré específicament tot el pla de treball respecte a les joves.

Senyor diputat, el repte que tenim davant és donar la resposta, la resposta que té el mercat de treball, dins dels instruments que tenim. I aquest Govern està liderant

–està liderant– la sortida de la crisi d'una forma diferent segurament de la que li agradaria a vostè, amb consens, amb mesures, anant allà on tenen més dificultats, a les persones que tenen més dificultats. I res m'agradaria més que el seu grup parlamentari pogués donar suport a totes les mesures i fer propostes, propostes que vagin en la nova via, propostes que formin les nostres persones en atur en allò que vostè sap, en noves ocupacions, en noves habilitats que necessiten, perquè el mercat de treball necessitarà persones cada cop més formades, no en allò que ofereixen les empreses de formació, sinó en allò que necessiten les empreses que donen ocupació.

Aquest és el repte i aquest és el repte que estem assolint, amb tota l'eficiència, la rapidesa, la flexibilitat i els recursos. I aquest Govern..., si vostè té alguna proposta per millorar, més enllà de les convocatòries i de les dates de les convocatòries, aquesta consellera –i aquest Govern– estarà encantada de poder considerar i poder avançar en el camí de l'acord i del consens, que és el que hem fet i continuarem fent.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable consellera. (*El Sr. Millo i Rocher demana per parlar.*) Sí, senyor Millo?

El Sr. Millo i Rocher

Perdó, per una contradicció, molt breu, si és possible...

El vicepresident segon

Estem en una interpellació. De tota manera, li dono quinze segons.

El Sr. Millo i Rocher

Moltes gràcies per la seva amabilitat. Jo li he presentat ja més cent cinquanta mesures per escrit, que no n'he tingut cap resposta; sí, la resposta ha estat el silenci.

I vostè ha dit que quan vulgui m'explicarà els plans. No sé si li poden donar més temps perquè ens els expliqui, perquè la interpellació era perquè els expliqués i no els ha explicat. En qualsevol cas, estic a la seva disposició per escoltar-la.

(*Remor de veus.*)

El vicepresident segon

Bé, el novè punt de l'ordre del dia...

Interpel·lació

al Govern sobre la legislació estatal relativa als ports d'interès general (tram. 300-00276/08)

...és la interpellació al Govern sobre la legislació estatal relativa als ports d'interès general.

Aquesta interpellació ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i per a la seva exposició té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorables consellers, estava content perquè em pensava que es quedaria aquí el conseller Saura, en la mesura que ell és el responsable, el titular del Departament de Relacions Institucionals, que té com una de les funcions, doncs, tot allò que fa referència a l'autogovern de Catalunya. I aquesta és una interpel·lació que, tot i que abastarà de forma molt, molt, molt concreta tota la legislació estatal en matèria de ports, és una interpel·lació que fa referència a l'autogovern de Catalunya i a l'autogovern des de perspectives diferents.

Avui es reuneix el Tribunal Constitucional, ahir també ho va fer, per debatre sobre una eventual sentència que validi o no, no l'Estatut de Catalunya, sinó la voluntat expressada sobiranament pel poble de Catalunya.

Però, més enllà d'allò que pugui decidir el Tribunal Constitucional, hi ha un àmbit molt potent d'elements competencials sobre els quals la Generalitat de Catalunya hi pot avançar o hi pot retrocedir.

Des d'aquesta perspectiva, en el Congrés dels Diputats, més enllà del que es pugui plantejar en l'Estatut, fins i tot més enllà de les pròpies competències que ens són reconegudes amb l'Estatut, tenim tres opcions, els diversos grups parlamentaris, i en aquestes tres opcions també hi participa activament o no el Govern de Catalunya, que és avançar en l'autogovern de Catalunya, impedir que governs espanyols laminin l'autogovern de Catalunya o ser còmplices d'aquesta laminació de l'autogovern de Catalunya. Aquests són els tres possibles escenaris.

Mirem, en aquesta legislatura, quin és el balanç que té el seu Govern, que té el Govern tripartit, en relació amb el desplegament de l'autogovern en matèria d'infraestructures.

Fixi's bé, senyor conseller. Renfe: fan un traspàs, una transferència amputada, una transferència parcial. No aprofiten la força que tenen els seus vint-i-cinc, si em permet, vint-i-nou diputats, a Madrid, i accepten una transferència amb no tots els instruments, una transferència de trens sense vies.

En matèria d'aeroports, hem quedat absolutament encallats, hem quedat absolutament aturats. Quantes vegades en aquest Parlament hem aprovat resolucions demanant que se'ns traspassin els tres aeroports —el de Sabadell, el de Girona i el de Reus— i poder participar d'una forma activa i amb majoria determinant a l'aeroport de Barcelona? Res.

Però en matèria de ports, i entro en l'objecte d'aquesta interpel·lació, no és que no hàgim avançat, no és que hàgim avançat de manera limitada, no és que hàgim aturat les pretensions laminadores de l'autogovern per part del Govern espanyol, no, no, és que vostès, en la seva condició de membres del Partit dels Socialistes de Catalunya i, per tant, del PSOE, vostès estan participant activament en una llei, que és la revisió de la Llei de ports, que entra i esberla les competències que Catalunya i les autoritats portuàries tenien en matèria de gestió, que, per cert, són competències, són progressos

que es van assolir l'any 1998. Convergència i Unió condiciona l'aleshores Govern del Partit Popular i aconseguix que Catalunya tingui més capacitat de decisió en matèria de ports i que es creïn unes autoritats portuàries a Tarragona i a Barcelona amb una gestió professionalitzada i vinculada als entorns econòmics.

I ara apareix una nova llei, patrocinada, primer, per la ministra Magdalena Álvarez i, ara, pel pretesament amic José Blanco, que el que fa és retrocedir en tot allò que havíem aconseguit guanyar. Ho torno a repetir, amb la complicitat activa del Partit dels Socialistes de Catalunya, amb la complicitat activa del senyor Corbacho i la senyora Chacón, amb la complicitat activa dels vint-i-cinc diputats del PSC a Madrid, amb la seva complicitat activa.

Quins són els objectius d'aquesta llei? Centralitzar la gestió dels ports, disminuir l'autonomia de les autoritats portuàries, perpetrant una autèntica involució competencial i una invasió de les competències de les diverses comunitats autònomes i concretament de la Generalitat de Catalunya.

Aquest és l'element bàsic d'aquesta llei, que torna a donar protagonisme a aquell ens creat pel ministre Borrell, que era Puertos del Estado, que recupera aquelles competències que havia perdut l'any 1998.

Però l'element cabdal, i per això porto tot aquest patracol aquí, és que qui fa el pacte és el PP i el PSOE. Això són exactament 419 esmenes que han estat presentades conjuntament, signades conjuntament pel Partit Socialista, PSOE, amb els diputats del PSC, i pel Partit Popular; 419 esmenes.

Què plantegen aquestes esmenes? Doncs, bàsicament, allò que els deia: retrocedir en diversos àmbits.

Se'n recorden que nosaltres, en matèria aeroportuària, demanàvem aquesta majoria determinant; demanàvem, diguem-ne, que els representants... Sí, sí, el Parlament de Catalunya demana una majoria determinant en l'òrgan de gestió de l'aeroport de Barcelona. Doncs, ara, en matèria de ports, ho fan exactament al revés: s'incorpora un dret a veto per part del representant de Puertos del Estado, que pot vetar decisions estratègiques decisives que puguin adoptar les autoritats portuàries.

La llei està plena de cites de previ informe de Puertos del Estado. Puertos del Estado decidirà. L'aprovació correspondrà a Puertos del Estado. Puertos del Estado aprovarà definitivament les decisions estratègiques. Puertos del Estado és qui aprova les noves inversions i obliga que tota la programació de les autoritats portuàries quedin en el pla d'empresa i en el pla director d'infraestructures.

L'aprovació dels plans directors del Port de Barcelona i del Port de Tarragona ja no els aprovarem des d'aquí. Sap qui els aprovarà, senyor conseller? El seu amic, José Blanco. Qui accepta tot això? Ho accepten, ho consoliden, aquesta nova LOAPA portuària, el PP i el PSOE. És el seu model, però és un model negatiu per a Catalunya. Més poder de Puertos del Estado amb una major capacitat de decisió dels seus representants, però, a més a més, hi ha un altre element que és extraordinà-

riament greu: s'incorpora un nou recurs de Puertos del Estado que permet revisar un bon nombre d'acords dels consells d'administració de les autoritats portuàries, fins a l'extrem que Puertos del Estado pot revisar, d'ofici, els actes administratius dictats pels òrgans de Govern de les autoritats portuàries, i també en pot suspendre l'execució.

Per tant, escolti, el senyor Burgasé i el senyor Valls, de cara al futur, què faran? Què faran? Simplement seran un elements tutelats pel Govern espanyol. Però, a més a més, d'aquesta retallada de les competències, amb una complicitat, perquè això són esmenes que ja tenen una majoria contundent, en el Congrés dels Diputats. Aquesta és la diferència, senyor conseller. Nosaltres, l'any 98 vam condicionar el Govern del Partit Popular per aconseguir més poder per a Catalunya. Vostès, avui, el Partit dels Socialistes de Catalunya pacta amb el PP per laminar, per anar en contra de les competències que Catalunya ja tenia assumides. Aquesta és la diferència bàsica i cabdal.

A partir d'aquí, senyor conseller, vostè el que ens ha d'explicar és com volen reorientar aquesta situació, quin és el capteniment del Govern de Catalunya. Vostès en són uns espectadors. Vostès, quina participació han tingut en tot aquest procés, que, si no són capaços d'impedir-ho, doncs, és un procés, diguem-ne, que es pot acabar consolidant de manera molt negativa.

Però, més enllà, nosaltres el que volem explicar és que Catalunya tingui més poder en matèria de gestió de ports. És bo per a l'economia catalana. Hem demostrat, des de l'any 98, que els ports de Barcelona i de Tarragona han crescut d'una manera molt potent. Si som capaços de prendre les decisions des de Catalunya mateix, avancem. Si ens les imposen des de fora, quedem encallats, retrocedim.

Acabo amb un altre element que va més enllà de la qüestió competencial, però que també consolida aquesta llei de ports. Un nou sistema de tarifes que castiga l'economia productiva, que atorga una alta bonificació a les terminals portuàries que, diguem-ne, incorporin majors percentatges de contenidors en trànsit –València–; però que, en canvi, castiga aquells ports que facin una aposta per convertir en puntals per a l'exportació, Barcelona. Aquesta és la diferència.

Per tant, el que ens agradaria, senyor conseller, al llarg d'aquesta interpellació, és poder aconseguir un acord. Els atensem la mà perquè puguin corregir, perquè puguin tornar un altre cop al rengle de l'autogovern de Catalunya, perquè puguem, plegats, des d'aquest Parlament de Catalunya, els diversos grups parlamentaris, demanar al Govern espanyol que no cometin aquest error de burocratitzar més la gestió de ports, de recentralitzar i, sobretot, d'impedir que aquests grans motors de l'economia catalana que són el Port de Barcelona i el Port de Tarragona quedin encallats.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat, per respondre a aquesta interpellació i, en nom del Govern, té la paraula l'honorable

conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Senyores diputades, senyors diputats, tinc la impressió, senyor Rull, que, si li fes cas; si acceptés, de bon grat i de bona fe, el gest que vostè diu que ens fa d'atansar-nos la mà, sé que dins de la seva mà hi ha brases i em cremaria. (*Rialles.*)

Vostè intenta parar-nos una trampa, no només això, un parany. No només això, sinó que ens porta en seu parlamentària de Catalunya la frustració, el fracàs, la incapacitat dels diputats i senadors –o diputades i senadores– de Convergència i Unió que han estat en negociació amb els grups parlamentaris que han signat aquestes esmenes i que en algun moment s'han arribat a posar d'acord –amb d'altres, no–, i que, a més a més, *soto voce* van dient: «Ah, de fet, com que no ens acaba d'agradar un pacte PP-PSOE, doncs ja que ens el doneu pràcticament fet, jugarem a la contra, però en el fons estem bastant d'acord amb aquesta llei.»

Per tant, no em traslladi aquí allò que en l'altre àmbit forma part d'unes converses que estan a mig camí i que, a més a més, parlen d'una llei que ha conclòs el seu termini per a la presentació d'esmenes el 4 de març i que encara no té ni tan solament la ponència nomenada.

Estem parlant d'una llei que no és llei, d'un projecte de llei –francament dolent, és cert– que ara s'intenta esmenar, en part, amb aquestes 419 esmenes que han subscrit el PSOE i el PP. Miri, a mi no em fa feliç això. Li asseguro que, per si mateix, veure, de Catalunya estant, pensat en l'autogovern de Catalunya, una modificació d'una llei que el que intenta és corregir els defectes d'un projecte de llei anterior per la via massiva de presentació d'esmenes, no em fa especialment feliç.

Ara, analitzant cas per cas, no hi ha cap esmena excepte potser una, anomenada en llenguatge parlamentari «esmena fantasma», que podria acabar afavorint en matèria tarifària alguns ports de la costa llewantina meridional o d'Andalusia; no n'hi ha cap que sustenti cap retrocés dels acords que han fet que els ports de Barcelona i de Tarragona es puguin gestionar amb la màxima autonomia. No deixa de ser curiós, bastant curiós, que el fil argumental inicial de la seva intervenció ens situï en l'entorn del debat del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut, del marc estatutari de l'autogovern, de les dimissions en matèria d'autogovern que podria estar fent el Govern de Catalunya acceptant determinats tractes, retallades, laminacions o retrocessos, i que el paradigma en què ens hauríem d'emmirallar per dir que el camí recorregut ha estat el correcte sigui, nogensmenys, el Pacte del Majestic.

Que, pel que fa a les qüestions que concerneixen l'autogovern en sentit estricte –les capacitats del Govern de Catalunya, la plena autonomia dels ports de Tarragona i de Barcelona, la capacitat de prendre decisions– es mantenen intactes. No hi ha cap retall. I, si hi fossin –i, si hi fossin–, el Govern de Catalunya alçaria la veu o presentaria els recursos pertinents en l'àmbit que pertorquí quan pertorquí –quan pertorquí. Però, ni pel que fa a

la composició del Consell d'Administració, ni pel que fa a l'autoritat del president de l'autoritat portuària, ni pel que fa a l'autonomia de les autoritats portuàries i del seu president amb relació tant al Govern de la comunitat autònoma com al Govern de l'Estat, com a Puertos del Estado, ni pel que fa a la capacitat de flexibilització de tarifes, que ara la llei sí que atorgaria, no hi ha absolutament res –res–, senyor Rull, que pugui fer pensar que amb aquesta llei, a dia d'avui –vigilantment atents sobre què pot passar quan sigui llei, però, fins ara...–, es pugui minvar un mil·límetre de l'autonomia de les autoritats portuàries de Tarragona i de Barcelona.

Vostè ha comès un error, crec –ho crec jo, sincerament–, greu, que és no adreçar-se, d'entrada, a les dues autoritats portuàries per preguntar si temien que perdrien un mil·límetre d'autonomia amb aquesta llei. Jo hi he parlat a fons bastant: quan s'estava gestant el primer projecte de llei, quan vam dir que aquell projecte de llei no era admissible per al Govern de Catalunya i quan vam començar a saber que hi havien alguns elements que es podien corregir o matisar per assegurar que no hi hauria cap –cap, cap– retrocés en matèria de capacitat –de capacitat– de gestió autònoma dels ports de Tarragona i de Barcelona, fins al punt que..., a vostè potser sí, i no deixaria de ser preocupant –a vostè potser sí, i no deixaria de ser preocupant–, però, a nosaltres no, no ens fa cap por la possibilitat d'interposició de recurs davant del Ministeri de Foment contra acords del Consell d'Administració o actuacions del president de l'autoritat portuària. Perquè si el que queda clar és que aquests recursos tenen clàusula de reciprocitat, de control i reciprocitat i, a més, només es poden presentar en cas que algunes decisions de les autoritats portuàries siguin contràries al pla d'empresa o que incorrin en qualsevol altra infracció de llei..., com que no vull pas pensar que vostè fos partidari d'emparar infraccions de les lleis, doncs, ha d'entendre que la possibilitat d'un recurs matisat a la recíproca per un informe que és preceptiu d'un o altre, segons qui el formulí..., com que també es reconeix que el Govern de la Generalitat també el pot presentar, cosa que ens dóna l'opció que, en el cas d'alguna decisió de l'autoritat portuària, que hem nomenat nosaltres conjuntament amb l'Estat, contravingui algun dels principis del pla d'empresa, també el Govern de la Generalitat pot recórrer algunes actuacions de l'autoritat portuària en benefici, i com a salvaguarda, d'alguna de les qüestions importants que es dirigeixen en la gestió de l'exportació i de la importació del trànsit de mercaderies o de passatgers en els ports d'interès general que hi ha a Catalunya.

L'informe previ de l'Administració no recurrent és un element central, i, per altra banda, senyor Rull –i amb això acabo–, excepte aquesta esmena fantasma, a dia d'avui, que jo sàpiga, no existent, pel que fa a les bonificacions del trànsit del *transhipment* –excepte aquesta–, no hi ha cap esmena, pel que fa a qüestions tarifàries, que minvi la competitivitat dels ports, i, en canvi, els dóna marge de maniobra per ser competitius i per guanyar capacitat de captar trànsit jugant amb la política tarifària de cada port. És a dir, els presidents dels ports de Tarragona i de Barcelona diuen: «Amb aquesta llei hi guanyem. Guanyarem trànsit. Guanyarem trànsit, no

de contenidors buits, de contenidors plens, i tindrem més autonomia per decidir quin és l'àmbit de negoci dels nostres ports.»

I una altra qüestió en què vostès han jugat d'una manera preocupant, però que naturalment té moltes arestes i que obligarà a tothom a filar molt prim, amb una negociació de caràcter sobretot sindical, que són totes les implicacions que la llei té pel que fa a l'estiba. I, pel que fa a totes les esmenes que afecten l'estiba, hi ha un aspecte positiu, que és que alguna vegada s'haurà d'intervenir en una qüestió que durant molt i molt i molt de temps ha tingut un entorn diguem-ne que corporatiu, i, per altra banda, és també molt evident que qualsevol alteració del sistema de l'estiba, si es fa desencertadament, desestabilitza els ports.

Per tant, probablement, en alguna de les actuacions o intervencions que han tingut vostès, en una llei encara en tràmit, hi ha elements de desestabilització interessada i hi ha alguna perversió pel que fa al contingut de la llei, que els porta a, un cop constatat que de moment no poden pactar-la..., hi ha coses que diuen que no els agraden en públic i mantenen que els agraden bastant en privat.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Honorable conseller, portem a l'entorn de pràcticament sis anys, sis anys en els quals, doncs, ens ha tocat, des de la meua posició de portaveu d'infraestructures, i vostè des de la seva condició de conseller de Política Territorial, tenir diversos debats. Vostè no deixa de sorprendre'm; és a dir, té una capacitat per generar un univers fictici en base a pretesos arguments que no estan gens fonamentats, amb cap element objectiu, que és absolutament fascinant. (*Rialles i remor de veus.*) Escolti, conseller, jo crec que a l'antologia parlamentària, jo crec que la seva intervenció, que acaba de fer, amb relació a la reciprocitat d'aquest recurs..., que de fet l'Estat ens pot posar un recurs a les decisions que fins ara no estan sotmeses a recurs; però compte!, nosaltres també podem posar un recurs, perquè, si l'autoritat portuària fes alguna cosa que és il·legal, nosaltres tindríem opció de recurs. És l'argument més surrealista, em sembla, que s'ha sentit en aquest Parlament de Catalunya.

Senyor conseller, abans d'aquesta llei, i abans de les esmenes que vostès han presentat amb el PP, existia aquest recurs, sí o no? Les autoritats portuàries, tenien un marge major d'autonomia, sí o no? Els seus acords eren susceptibles de ser revisats per Puertos del Estado, sí o no? I no cal que ens expliqui principis, pretesos principis de reciprocitat. No s'imagini, no faci una faula d'arguments absolutament vaporosos. Sí o no, senyor conseller; aquest és l'element clau. Hi haurà més capacitat de decisió des de Catalunya, sí o no?

I són qüestions inapel·lables, escolti. Quatre-cents dinou esmenes que, entre d'altres coses, deixen en mans

de Puertos del Estado l'aprovació de les noves inversions, ja que s'obliga a incorporar aquestes obres en els plans que aprova l'entitat: pla d'empresa, pla director d'infraestructures; és veritat o no és veritat, senyor conseller? És veritat. Es concreta l'aprovació del pla director de cada port per part del Ministeri de Foment, cosa que no passava fins ara, a proposta de Puertos del Estado, sí o no? Sí. S'atribueix a Puertos del Estado la facultat de coordinar la política de contractació temporal i de la contractació fixa en el conjunt del sistema portuari i la distribució de la seva oferta anual d'ocupació? Sí, és que és això!

Tots són un seguit d'elements que abans no hi eren i ara hi són. I estem parlant no d'un tema estatutari, sinó extraestatutari, perquè això es va pactar en el seu moment, l'any 98, i l'Estatut de Catalunya en aquest tema no hi entra. És la capacitat dels diversos governs d'influir més o menys a Madrid, és bàsicament això.

Però, més enllà d'aquest argument surrealista del doble recurs i que de fet nosaltres els podrem condicionar, al darrere també hi ha, jo crec, dues expressions terribles de la seva concepció de govern. Primer, que el president de l'autoritat portuària que ha estat proposat pel Govern de la Generalitat de Catalunya hagi d'estar sotmès a un pretès recurs per part de la Generalitat de Catalunya per poder, diguem-ne, orientar les seves actuacions és una manca d'autoritat gravíssima de vostè com a conseller de Política Territorial. I segon, aquesta vocació intervencionista: escolti, si vostè nomena un consell d'administració, vostè ha de tenir..., li ha de donar marge suficient perquè puguin prendre les seves decisions. Aquesta era la força del model que es va pactar l'any 98 i que vostès no l'han modificat.

Senyor conseller, el dilema és molt senzill: vostès utilitzen la seva força per incrementar l'autogovern de Catalunya o vostès són còmplices d'una nova retallada del nostre autogovern. Això és similar a la LOAPA que es va voler plantejar en un determinat moment. Ens està passant en matèria aeroportuària, ens està passant en matèria portuària, accepten un traspàs amputat en matèria de ferrocarril... Aquest és el problema. Li torno a plantejar aquell dilema: o vostès condicionen en benefici de Catalunya o vostès pacten amb el PSOE i el PP per laminar les competències de Catalunya. Vostè ha de decidir a quina banda es posa, en una o l'altra.

Però, en qualsevol cas, d'aquí a quinze dies tindrem l'oportunitat que aquest Parlament, novament, pugui tancar files defensant l'autogovern de Catalunya i fent una cosa més important, que és un intangible i que se'n parlarà el cap de setmana del 25 d'abril, que és la dignitat nacional d'aquest poble, també la dignitat nacional d'aquest poble. I en aquest cas concret la dignitat i la capacitat de crear riquesa, progrés i benestar van sempre aparellades. Aquesta és la lliçó històrica que hi ha hagut molta gent en aquest país que ens ha donat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. També per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, comencem per les faules. Senyor Rull, la guineu, quan no les pot haver, diu que són verdes. El faulista aquí és vostè, i qui ha inventat ficcions, qui ha situat les coses en un terreny que recorre sense solució de continuïtat del pacte del Majestic a les consultes del 25 d'abril pensant que hi ha un fil roig que ens porta d'un lloc a l'altre, i no és veritat, és vostè. Déu nos en guard, que el futur de l'autogovern de Catalunya hagués de seguir el fil conductor que ens marca la política subjacent al pacte del Majestic, senyor Rull. De manera que estigui atent, escolti bé, segueixi les matisacions que fan els seus mateixos dirigents en aquestes qüestions tan transcendents, i vostè mateix, apliqui's la falla; no seré jo qui li hauré de donar, eh?, la moral final respecte a la conclusió de la falla.

Però bé, hi ha increment de capacitat de decisió de les autoritats portuàries? Sí –sí!–, i a vostè li han explicat una pel·lícula que no és exacta. Hi ha alguna esmena que, pel que fa a la capacitat tarifària, podria incidir negativament en els comptes de resultats dels ports de Tarragona i de Barcelona? Li he dit que sí i que combatrem estrictament aquelles esmenes –concretament aquella, si hi fos– que marquen un punt d'inflexió en la possibilitat que els ports de Barcelona i Tarragona continuïn guanyant quota de mercat en el conjunt dels ports de l'Estat i el conjunt dels ports de la Mediterrània.

No hi ha res terrible en el que jo he dit sobre els presidents. Els presidents els proposa el Govern de Catalunya i els nomenem conjuntament el Govern de l'Estat i el Govern de Catalunya. I cap president, cap, de cap empresa o de cap autoritat o de cap consorci, no està exempt de la vigilància, del control, de la supervisió de la seva pròpia comunitat autònoma o d'altres administracions, inclosa la de justícia. De tal manera, senyor Rull, que recordi *qui* va nomenar el president d'una empresa ferroviària de la Generalitat i qui el va destituir, i per què. I, amb relació a això, no hi ha ni un gram, ni una sola paraula, que afecti per res la integritat de l'autogovern de Catalunya. Ni un. Per tant, també els presidents de les autoritats portuàries poden ésser sotmesos a la vigilància de qui els ha nomenat. Només faltaria –només faltaria.

I acabo. Senyor Rull, jo crec que vostè ha comès un error. Crec, sincerament..., vostè creu el contrari. Jo crec que vostè ha fet una falla, vostè creu que jo he fet una falla. Però vostè ens porta aquí, aquí, estranyament, perquè a més a més encara la llei no ha començat el seu recorregut, ens porta aquí estranyament la polèmica que han substanciat nogensmenys que a *El Vigia* el senyor Simancas i el senyor Pere Macias. Doncs, miri, senyor Rull, en matèria de ports i de *vigia*, «vigila, esperit, vigila, / no perdis mai el teu nord, / no et deixis dur a la tranquil·la / aigua mansa de cap port».

El vicepresident segon

Passem al desè punt de l'ordre del dia.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política d'inversions en conservació i millora de les infraestructures elèctriques (tram. 302-00226/08)

És la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política d'inversions en conservació i millora de les infraestructures elèctriques. Aquesta moció ha estat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per a la seva exposició té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en el Ple anterior, aquest grup parlamentari, el del Partit Popular de Catalunya, interpellava el Govern, en la persona de l'honorable conseller Castells, sobre la principal conseqüència que vàrem patir a tot Catalunya, però especialment a Girona, durant quinze dies més de 200.000 persones que es van quedar sense llum, com a conseqüència dels efectes de la tempesta de vent i neu que es va patir en data 8 de març d'aquest any.

I vàrem fer una interpellació al conseller en què just en la primera frase de la interpellació jo li vaig explicar que no veníem aquí a demanar responsabilitats a les companyies elèctriques, que això ja té el seu camí i el mateix Govern, doncs, ja ha obert expedient, les companyies ja reben les peticions d'indemnització, ja es comprometen a fer el que han de fer, i en tot cas el Govern s'ha de preocupar que les companyies realment compleixin amb la seva obligació. No, no vam venir per això a fer la interpellació, vam venir a fer la interpellació perquè teníem interès a saber si el Govern havia assumit la seva responsabilitat com a govern en el compliment de les seves obligacions, les que la llei, les competències i les obligacions que la llei li dona a l'hora de controlar, supervisar, donar instruccions a les companyies elèctriques –perquè la llei li dona aquestes competències al Govern–, durant els anys anteriors als fets del dia 8 de març.

Per què? Perquè tots convenim que, efectivament, la situació en què es va trobar Catalunya, però especialment les comarques de Girona, té una relació molt directa amb una situació insuficient quant a la xarxa elèctrica, tant la de transport com la de distribució en aquelles comarques.

El conseller Castells va contestar la interpellació comptant aquest criteri que, efectivament, una cosa és la responsabilitat de la companyia i que ja el seu expedient en el seu moment ens donarà llum sobre aquest fet i, per tant, doncs, aquesta no era la matèria de la interpellació, i alhora també, doncs, entenent que, efectivament, el Govern té una responsabilitat que la llei li dona –la hi dona l'Estatut d'autonomia i la hi dona la llei catalana i també la llei estatal– pel que fa al seguiment, al control, a la inspecció, a les sancions, si s'escau, però també al fet de donar instruccions a les companyies perquè compleixin amb els plans que han establert.

Bé, la sorpresa va ser que, en lloc de tenir, rebre molta informació en aquella interpellació, se'ns va instar a esperar-nos a la compareixença que tindrem ben aviat a la Comissió d'Economia, per conèixer amb més detall aquesta situació.

En qualsevol cas, nosaltres el que fem avui és presentar una moció que ens sembla que és molt raonable i que difícilment podrien deixar de compartir, perquè una part de la moció va precisament adreçada al fet que el Govern garanteixi que es compleixin els plans que estan previstos i establerts perquè les instal·lacions i les xarxes i les estacions i les centrals de generació siguin les que han de ser, i, a la vegada, també és una moció que té com a finalitat que quedi clar aquí, la resposta d'aquest Parlament quedi clara a una pregunta que jo vaig fer en aquella interpellació i que no va ser del tot contestada, tot i que després en el passadís sí que se'm va contestar personalment. I és que jo demanava quina era la posició del Govern amb relació a la línia de molt alta tensió, que, efectivament, no és la responsable que ens quedéssim sense llum durant quinze dies –això no ho ha dit aquest diputat–, però sí que tots convenim que és una línia necessària, que és una millora del transport necessària, l'energia elèctrica a tot Catalunya però en aquelles comarques especialment, i que per tant, doncs, s'ha de portar a terme amb els plans previstos, no?

Jo demanava –i poder al conseller això li va molestar una mica– si la posició coneguda del conseller, màxim responsable de política energètica de Catalunya, si la posició seva de suport que aquesta línia es faci, i es faci en els terminis que cal, i es faci correctament, ben feta, si aquesta és una posició compartida pel Govern o no, perquè, clar, és un govern, doncs, on hi han diferents opinions amb relació a aquestes matèries.

Per sortir d'aquest dubte, perquè sembla que sí que és cert que el Govern recolza la construcció d'aquesta línia –de fet, ja s'està fent, ja hi han una part de les obres endegades, hi han alguns trams que estan més alents–, bé, doncs, perquè sortim de dubtes i que ningú en tingui cap dubte, la moció pretén en un primer punt que el Parlament manifesti la necessitat d'executar aquesta obra, que hi hagi un posicionament, en fi, solemne del Parlament que efectivament això és necessari, eh?

En segon lloc, que a més a més s'insti el Govern de l'Estat i l'empresa Red Eléctrica Española que accelerin l'execució de les obres, que accelerin, perquè s'està endarrerint, i no ens tornem a trobar en una situació com la que hem viscut aquests dies recents.

I finalment, una tercera part, en què el que demanem és exactament que es compleixi la llei i que els plans aprovats i els plans de l'energia i els plans del Govern, etcètera, l'execució de noves subestacions, es facin, que es facin, i a més a més que es faci una auditoria de com es troba en aquests moments la xarxa elèctrica de la província de Girona després de les nevades i quines són les reparacions que s'estan fent i si aquestes que tenen caràcter provisional tindran caràcter definitiu o no i amb quin calendari.

Per tant, jo penso que és una moció molt raonable, que, en principi, doncs, el Govern no hauria de tenir cap

inconvenient que s'aprovés, que el Parlament l'aprovés, i per tant que els grups parlamentaris, tant els de l'oposició com els que donen suport al Govern també la poguessin aprovar.

Aquesta és la finalitat de la moció i per això la sotmetem a la seva consideració.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Han presentat esmenes els grups parlamentaris de Convergència i Unió i els grups que donen suport al Govern.

En primer terme, té la paraula l'honorable diputat senyor Antoni Fernández Teixidó, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Fernández Teixidó

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller..., vostè feia, senyor Millo, aquí al faristol un petit resum del que havia estat la seva intervenció i en part també manifestava una mica la sorpresa de com finalment es va desenvolupar el debat. Jo ara no en faré cap mena de comentari, si vostè m'ho permet; ho deixaré per a la meua moció, que justament a continuació la substanciem, exactament a continuació d'aquesta, i aleshores mirarem d'explicar-nos exactament en quin moment ens trobem, no?

Però jo crec que la seva moció aporta, des del nostre punt de vista, un valor que és sincerament el mateix valor que tracta de portar la nostra, que és que, sigui quina sigui la valoració final que el Govern faci i siguin quines siguin les explicacions que el Govern ens doni en la compareixença el proper dia 11, hi han coses a fer i que es poden fer amb caràcter immediat. I són coses, senyores i senyors diputats, molt raonables, les coses que aquí..., el que es demana.

Ja entenc que pot haver-hi un punt polèmic, en què vostè precisament ha burxat, des del punt de vista de la MAT, però si fem una consideració més, diguem-ne, abstencionista respecte a aquest punt, la resta de les qüestions jo crec que formen part del que la majoria de grups parlamentaris estem disposats a acceptar. Més enllà. Com ara sentirem als grups que donen suport al Govern, la proposta alternativa que es planteja, de moció, que aquí, doncs, aquesta és la qüestió, és una moció de substitució, va bastant en la línia, senyor diputat, del que vostè ens ha plantejat, no? I té el valor que si, doncs, la votem, progressem i podem començar a treballar amb caràcter immediat.

Dit això, a nosaltres ens ha semblat important, senyor Millo, afegir un parell de comentaris, un parell de punts a la seva moció que ens semblava que tocaven dues qüestions cabdals des del punt de vista de la manera com ha de procedir el Govern.

La primera té a veure exactament amb aquesta petició, que és una petició que portarà molt de temps, que portarà molt d'esforç per tractar de convèncer les autoritats espanyoles que un reglament del 68 en matèria del que estem tractant, en matèria elèctrica i energètica en

general, és complicadíssim que tingui vigència. I ens costarà molt de temps, en una competència que és de l'Estat, convèncer les autoritats espanyoles que aquest reglament ha de ser modificat. I haurem de fer-ho des d'aquí, haurem de tancar un acord i donar suport al Govern, per tant l'àmbit governamental, això difícilment ho farem en l'àmbit parlamentari, sinó en l'àmbit governamental, això s'haurà de fer. I voldríem que al Govern tripartit, al Govern del país li constés la nostra voluntat de donar suport. I crec que en la seva moció, si vostè és tan amable de recollir aquest aspecte, doncs, l'enfortim, com una de les qüestions que el Govern ha de treballar durant els propers mesos per tenir una resolució correcta d'alguns elements que han conformat aquesta crisi.

I la segona esmena que proposem, doncs, jo crec que és una esmena que tenim ben..., pel que hem pogut llegir i pel que hem pogut..., encara no coneixem l'opinió del conseller, res ens ha dit, naturalment està en el seu dret, només faltaria, de no dir-nos res, però ens consta..., està en el seu dret, és clar, però ens consta que s'han produït reunions entre el president de la Generalitat, el conseller Castells i Endesa, on jo crec que la reunió, pel que he pogut llegir als diaris, ha anat bé, en el sentit de les indemnitzacions. Jo, no cal ni dir-ho, me n'alegro molt per la gent que ha de rebre aquestes indemnitzacions, com no pot ser d'una altra manera.

Però em semblava que és un punt important, que, si és veritat el que hem llegit a la premsa, i segurament el conseller Castells ens n'informarà amb amplitud quan toqui, quan ell ho cregui convenient, si vostè fos tan amable d'incloure aquest punt com un punt que podem tancar l'acord de tots els grups parlamentaris, perquè les indemnitzacions hi siguin presents, doncs, em fa pensar que al Govern de Catalunya això li ve bé, que hi hagi un acord de tots els grups parlamentaris demanant que les companyies facin front a les indemnitzacions. O jo tinc una percepció diferent de vostès del que és governar o al Govern li ve bé que tota la cambra hi doni suport, demanant que aquestes indemnitzacions es materialitzin.

Per això m'ha semblat..., la recollim, no cal ni que li ho digui, diputat Millo, recollim les dues iniciatives en la nostra moció. Però ens ha semblat que sent perfectament presentable la moció que avui adreça vostè a aquesta cambra, si vostè fos tan amable d'incloure aquests dos punts, guanyaríem en contundència i tots els grups parlamentaris ajudaríem el Govern a progressar, a progressar en un punt que és fonamental, eh? Molta gent ha patit, molta gent ha patit i segueix patint les conseqüències d'aquella nevada. I, home, que vegin aquests dirigents dels diversos grups parlamentaris que es posen d'acord sobre qüestions que són essencials i que ho fan amb generositat, jo crec que és una bona iniciativa.

I en el tràmit parlamentari en què ens trobem serà vostè, diputat Millo, el primer que haurà de demostrar generositat acceptant les esmenes que li presentem.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable diputat. En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula ara l'illustre diputat senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Senyor president, honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats, tenim al davant una moció que ens presenta el Partit Popular; després podem debatre la que ha presentat Convergència i Unió, que és matissadament diferent en alguns aspectes, i els grups que donem suport al Govern hem presentat tant a l'una com a l'altra la mateixa esmena de substitució, que, escoltant la intervenció del senyor Millo i la del senyor Fernández Teixidó, jo crec que van en la línia justament del que ells ens estaven plantejant, eh? És cert que hi ha algun tema que no..., que en l'esmena de substitució no el toquem, eh?

El meu grup parlamentari coincideix que tenim una insuficiència a la xarxa de transport i a la xarxa de distribució. Per nosaltres, tot i que entenem que són dues qüestions associades, són diferents respecte a les conseqüències de la nevada. El que ens va caure va ser la xarxa de distribució de mitjana i baixa tensió, eh?; en això jo crec que tots coincidirem. A la xarxa de subministrament d'alta tensió va caure un conductor que va estar arranjat al cap de..., jo crec en menys de vint-i-quatre hores.

I, per tant, del que estem parlant és d'una altra qüestió: què és el que va passar, per què es va produir i què és el que cal fer i què ha fet l'Administració, el Govern de la Generalitat respecte a les xarxes de distribució del país.

Fa ben poc, i a conseqüència també d'un altre incident que vam tenir en el país, aquesta cambra va aprovar una llei, que molts de vostès, a més a més, en van ser ponents, la Llei de garantia i qualitat del subministrament elèctric, en què jo crec que tots som conscients –jo crec que aquí ara no es tracta de posar en qüestió el que vam aprovar, no?–, que la responsabilitat del manteniment, de la inspecció de la xarxa correspon justament a les empreses, la transportista per un costat, i, pel que fa referència a les de baixa i mitjana tensió, a les de distribució, i que en tot cas el Govern el que ha de fer és controlar aquestes inspeccions que les companyies estan obligades a fer, que és justament el que el Govern ha fet i el que el conseller els va explicar en la interpellació. Durant tres anys s'han d'avaluar els seixanta mil punts que tenim a Catalunya, cada any en toquen uns vint mil, i el Govern el que fa a més a més és auditar, controlar, avaluar aquestes inspeccions que se li presenten, presentant a les companyies de distribució aquells temes que cal abordar i arranjat, i invertir, en el cas que sigui necessari.

Això és el que està fent el Govern. El Govern també el que està fent és preparar un nou reglament, que veurà la llum aquest proper trimestre, perquè la llei ha nascut encara sense reglament i per tant el que hem de fer és adequar el que vam acordar a un reglament que faci més operativa aquesta llei.

Entenim també que el que cal és garantir als afectats per les conseqüències del tall de subministrament elèctric a conseqüència de la nevada que cobraran compensacions, que tindran compensacions. Aquesta setmana s'ha anunciat que això aniria en aquesta línia.

I, per tant, en funció d'aquestes qüestions, hem presentat aquestes esmenes. I volgudament no hem volgut parlar de la línia de molt alta tensió, perquè entenem que no va ser una de les conseqüències..., o els problemes de no tenir aquest línia encara operativa no van ser el motiu que una bona part de les comarques gironines es quedessin sense subministrament elèctric.

A més a més, vostès saben que aquesta és una línia que fa molts anys que se'n parla; no només en aquesta etapa de govern, sinó que això ja ve d'antuvi, i que és justament ara que aquesta línia de molt alta tensió que ha subministrar i garantir i redundar subministrament a les comarques gironines s'està construint en aquest moment: ja fins a Bescanó, en exposició pública fins a Santa Llogaia. El Govern ja ha manifestat el que havia de manifestar davant de l'Administració competent i que ha de construir aquesta línia d'alta tensió, que és l'Administració central de l'Estat, eh?

Per tant, nosaltres entenem, en aquest esperit de les intervencions que se han produït, tant la del senyor Millo com la del senyor Fernández Teixidó..., que jo crec que seria donar un pas important el fet de donar a aquestes esmenes que els grups que donem suport al Govern hem presentat a les dues mocions.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, illustre diputat. Per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustríssim diputat senyor Alfons Quera.

El Sr. Quera i Carré

Bé, moltes gràcies, senyor president. Des del nostre grup parlamentari volem fer un reconeixement públic de la tasca feta pels diferents ajuntaments afectats per la nevada del passat 8 de març.

Bé, abans d'entrar en el contingut del primer punt de la moció del senyor Millo, voldríem parlar del que entenem, des del nostre grup parlamentari, de quines han sigut les circumstàncies, per dir-ho d'alguna manera, que ens han abocat, ens van abocar, en aquest cas, a aquesta situació el passat 8 de març. Intentaré fer una explicació ràpida, però entenc, doncs, que a vegades també s'ha de fer una mirada enrere per valorar el que s'ha fet malament de cara a prendre en el futur les decisions d'una manera més correcta.

Vull recordar que la privatització del sector elèctric, duta a terme durant el Govern del senyor Aznar, va deixar en mans de les companyies multinacionals la prestació d'uns serveis que entenem que són estratègics per al país. El Govern de José María Aznar va permetre que es privatitzés el sector sense garantia que les empreses prioritzessin el servei públic. Es van privatitzar els beneficis, però, entenem, no les obligacions.

Entrant en el primer punt de la moció que avui plante-gen, el Grup Parlamentari del Partit Popular, que fa referència a la línia de molta alta tensió, entenem, des del nostre grup parlamentari, que cal separar el debat sobre el model energètic que volem per al nostre país de qüestions com ara la nevada del passat mes de març. Barrejar qüestions de llarg abast com fan avui amb aquesta moció, més estratègiques, com ara puguin ser les qüestions relacionades amb el transport elèctric, amb les de curt termini, inversió en manteniment de la xarxa de distribució, porta a una anàlisi equivocada a l'hora de buscar les causes que expliquen el que va succeir a les meves comarques ara fa un mes.

Per nosaltres, i gran part de la gent, doncs, que va patir les conseqüències del que va succeir..., ho tenen molt clar: el que va fallar, el que varen fallar van ser les línies de distribució locals, controlades, en aquest cas, per Endesa.

Bé. Nosaltres entenem que relacionar la MAT amb l'apagada de més d'una setmana falta a la veritat, no? No dic que avui vostè ho hagi fet, però sí que, en el passat, algú ho ha intentat relacionar. Primer, perquè la MAT ja està en marxa. S'ha dit, per part del grup parlamentari que m'ha precedit; i, segon, perquè no és creïble que la construcció de la MAT hagués evitat que caiguessin trenta-tres torres d'alta tensió, entre altres coses.

En la seva moció, senyor Millo, trobo a faltar..., tot i que avui el senyor Fernández Teixidó, amb l'esmena que li ha presentat, ve a corregir una qüestió que entenem que és important, que és la que fa referència a les indemnitzacions als perjudicats per l'apagada del passat mes de març. Podem discrepar de la gestió de la nevada que ha fet el Govern. Això es va dir i repetir moltes vegades a la comissió on van comparèixer el conseller Nadal i el conseller Saura, per part dels grups parlamentaris que donen suport al Govern, i reclamar més diligència i una gestió de més proximitat, però hem de demanar responsabilitats a les elèctriques, que ja es farà en el seu moment, segons el que digui l'expedient informatiu, que han d'indemnitzar els perjudicats. El manifest dels alcaldes, dels cent cinquanta alcaldes i alcaldesses, anaven també en aquest sentit.

En la seva moció, ho he dit, hi torno a insistir, com, per exemple, també en les compareixences de la setmana passada per part del seu grup parlamentari, si m'ho permet, he trobat una certa condescendència –certa, eh?– amb les elèctriques. Vostè avui ha dit: «No venim aquí a demanar responsabilitats a les elèctriques.» Bé. Avui no ho ha fet vostè però sí que va haver-hi un intent de fer-ho en les compareixences del divendres passat, en voler culpabilitzar al Govern de tot el que va passar a les comarques de Girona.

Avui no estariem parlant de la nevada si Endesa hagués restablert el subministrament elèctric en un marge raonable de temps. És tan senzill com això.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustríssim diputat. També per fixar posició, i en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalu-

nya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, conseller, en resposta a la moció presentada pel grup del Partit Popular de Catalunya... Bé, a la darrera sessió plenària, el senyor Millo, preocupat per les conseqüències de la nevada del passat 8 de març a les comarques gironines, va interpel·lar el senyor Castells, el conseller responsable en matèria d'energia, amb relació a la política del Govern d'inversions, manteniment i millora de les infraestructures elèctriques a les comarques, en concret, en especial, a les comarques gironines.

Un pot pensar que la seva màxima preocupació era comprovar si el Govern va realitzar totes les actuacions que calien abans de l'episodi pròpiament de les nevades, per evitar o minimitzar els seus efectes. Nosaltres entenem que hauria estat una lloable intenció, lògica, per altra banda, en un grup de l'oposició que ha de realitzar, doncs, les seves tasques de control a l'acció del Govern.

Un pot pensar, també, que la màxima preocupació que movia el senyor Millo era conèixer l'opinió del Govern per plantejar propostes que tinguessin en compte circumstàncies..., les circumstàncies meteorològiques poc habituals, com les que varen tenir lloc el 8 de març, per aconseguir que en properes ocasions, doncs, no es tornessin a repetir les conseqüències que varen haver de suportar els veïns de les comarques gironines. Hauria estat també, en aquest cas, una lloable intenció lògica, també, en un grup de l'oposició que ha de posar sobre la taula alternatives factibles per ser creïble com alternativa de govern. Però, lluny d'això, el representant del Grup Parlamentari del Partit Popular, va acabar arribant, això sí, després de donar moltes voltes, i després de marejar la perdiu –si se'm permet l'expressió–, al tema que en realitat era la seva màxima preocupació, que no és altre que la MAT. I avui, la seva moció, senyor Millo, ens ho corrobora, ens ho confirma.

Quina és la resposta que hem de donar als gironins? Quines solucions planteja el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya per evitar que ens tornem a trobar en una situació com la viscuda? La MAT. Vostè diu: «Jo no ho he dit.» En tot cas, el seu grup parlamentari diu les coses sense dir-les, però les diu igualment. I la seva moció ens ho corrobora i ens ho confirma. *A las pruebas me remito*: moció, punt 1, MAT; punt 2, per esvair qualsevol dubte, MAT; darrera proposta, i amb boca petita, eh?, perquè no sigui dit, home! (*veus de fons*), no, no..., al final del punt 3: «Avaluem, també, la situació i establim millores en la xarxa elèctrica de Girona.» (*Veus de fons.*) Sí, sí..., ho acaba dient, però ja li ha costat, eh? Aquesta proposta la planteja pràcticament després de la signatura, quasi –quasi– amb la postdata. (*Veus de fons.*) Li ha costat, al final de tot, eh?, però l'última de les solucions que planteja.

Davant d'això, el nostre grup li hem de dir que no hi estem d'acord. No estem d'acord amb vostès, a barrejar temes que res tenen a veure. Si és que vostè ho ha

dit, ho va dir el dia de la interpellació i ho ha tornat a dir avui. No, no, això no és el motiu de la situació amb què ens vam trobar; però, llavors, a l'hora de presentar la solució, MAT; segona proposta, tornem-hi. Jo crec que amb això l'únic que fan és alimentar un foc que potser els interessa d'alimentar. I nosaltres li haig de dir que no hi estem d'acord, i entenem que la construcció de la MAT, precisament, no és la solució als problemes que hem viscut.

Nosaltres interpretem que si vostès actuen d'aquesta manera ho fan, doncs, prioritzant la defensa d'uns evidents i clars interessos econòmics i no pas els interessos de la majoria de veïns i veïnes de les comarques de Girona. I pensem que ho fan d'una manera desencertada. Perquè, miri, per nosaltres és el mateix que un podria fer davant d'un problema en la xarxa de camins veïnals o carreteres locals i comarcals. Solució? Fer una autopista. O el mateix que podria fer una persona que pensa: «Escolti'm, tinc un problema de precarietat a la xarxa ferroviària de rodalies i regionals.» Solució? Un tren d'alta velocitat. Doncs, vostè ens està plantejant el mateix. I això, permeti'm que li ho digui, també, no és que nosaltres tinguem por –ho podem fer quan vulguin, de parlar del model energètic que voldríem per a les comarques gironines–, però no s'hi val d'aprofitar que el Pisuerga passa per Valladolid, no s'hi val aprofitar que unes nevades han tirat unes torres elèctriques per treure el tema de la MAT.

Nosaltres, consegüentment, amb aquests raonaments els presentem un seguit d'esmenes que intenten centrar l'objectiu, quin ha estat el problema, quines han estat les conseqüències, com ho podem solucionar. I, en aquest sentit, les quatre esmenes que proposem el que pretenen, doncs, és això: centrar el problema i centrar la solució.

Res més, i moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. També, per fixar posició, i en nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, yo creo que la moción que presenta el Grupo Popular es un mixto, una mezcla de temas, pero conectadas, porque no es la moción de la MAT ni es solo la moción de la nevada. Es una moción para mejorar las infraestructuras eléctricas en la provincia de Girona. Y creo que para ello es necesario hablar de los dos temas, pues, de la línea de media y baja tensión pero también de la línea de alta tensión. Excluir uno o el otro cuando se habla de infraestructuras eléctricas creo que claramente es limitativo.

Que se ha de hacer la MAT..., no lo dicen los grupos de este lado de la cámara, lo dice el propio *conseller* en la interpellación que se le realizó, no sé si por el señor Teixidó o el señor Millo, él concluye: «S'ha de fer la MAT? Sí. Sóc partidari que es faci la MAT? Sí.» Es

decir, el *conseller* Castells es partidario de que se haga la MAT.

Además, el Plan de energía 2006-2015, que se aprobó en su momento por los grupos que dan apoyo ahora al Gobierno, cuando todavía no se habían peleado en este tema, ya decía que se había de hacer la MAT. Le voy a leer un párrafo: «Plan de energía 2006-2015.» Hay una portada –aprobado en octubre de 2005– que dice –por todos los socios de gobierno– que «es necesaria una nueva interconexión con Francia, de forma inmediata, tanto por el control de las tensiones, como des del punto de vista de la capacidad térmica de la líneas.» Es decir, en aquellos momentos, en este plan figura la necesidad de hacer la MAT.

El informe Monti lo deja clarísimo. Y una de las razones por las que se ha de hacer la MAT, además de asegurar el establecimiento y la necesidad de asegurar la estabilidad de su red..., es decir, hemos de recordar que es un tema de estrategia, de una importancia estratégica la construcción de la MAT, uno de los puntos claves dice literalmente, el señor Monti: «La necesidad de sacar a la región de Girona de su aislamiento eléctrico, que expone esta zona, más que cualquier otra de España, al riesgo de cortes de corriente graves.»

Es decir, no estamos planteando en estos momentos –y ya le anuncio el voto favorable de mi grupo a la moción, si se mantiene en los términos que se plantea– que la MAT sea la solución al problema de las caídas de las torres de media y baja tensión en la provincia de Girona. No, no, este no es el problema. Lo que pasa es que en las infraestructuras de la provincia de Girona y, es más, en la interconexión de Francia con el resto de la península Ibérica, pues –debemos recordar que este proyecto es un proyecto europeo que alcanza hasta Portugal–, es imprescindible la construcción de esta..., de la línea de alta tensión. Por lo tanto, primer aspecto claro. Somos partidarios de la construcción y es imprescindible que así sea, y es más: y así también lo ha formulado algún miembro del Gobierno –no sé si todos, pero desde luego algún miembro del Gobierno.

No es cierto que no se aborden otros temas por parte de la moción. Es verdad que se..., en el orden cronológico están en el punto 3. Yo no sé si lo ha hecho por orden de tensión, es decir, alta, primero, y media y baja después; pero bueno, en todo caso, es el punto tercero el que en estos momentos se ha de valorar. Y clarísimamente establece unas medidas que ningún gobierno en su sano juicio puede decir que no, que es: «Impulsar la construcción de nuevas centrales de generación eléctrica previstas tanto en el Plan de energía 2006-2015 y en el Pla de govern 2007-2010», en cumplimiento de lo que establecen los planes aprobados por el propio Gobierno.

Segundo apartado: «Acelerar la ejecución de las nuevas subestaciones y líneas eléctricas de transporte previsto en la planificación de la *xarxa elèctrica de transport* 2007-2008...», y «acelerar...» Evidentemente, dadas las circunstancias en que se encuentran en estos momentos las infraestructuras en esa provincia, es necesario acelerarlo, este plan. «Y llevar a término una auditoria del estado de la red», porque es evidente que el estado de la red ha sido muy afectado. Basta con mirar las imágenes

de televisión y comprobar el estado en que se encuentran determinadas líneas y determinadas torres para comprobar que es imprescindible una auditoría. Y esa auditoría es competencia del Gobierno. Por lo tanto, no entiendo y no puedo entender que exista ninguna razón para no votar, desde luego, al punto 3 de una manera claramente afirmativa.

Y tampoco entiendo, a la vista de lo que dice el informe Monti, a la vista de la posición del Gobierno y a la vista de lo que dice el propio Plan de energía que apoyaron, entre otros, Esquerra Republicana e Iniciativa y el Partido Socialista..., para apoyar la línea de muy alta tensión.

No sé cuál es su compromiso actualmente, pero desde luego el compromiso que ustedes adoptaron en el Plan de energía era muy claro: construir la línea de muy alta tensión.

Muchas gracias, señor presidente.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, torna a tenir la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Enric Millo, en nom del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Començaré manifestant la nostra posició amb relació a les esmenes que ha presentat el Grup de Convergència i Unió. El diputat Fernández Teixedó em demanava molt amablement que fos generós i acceptés les dues esmenes: una que fa referència, concretament, a impulsar en l'àmbit estatal el desenvolupament del reglament, etcètera, que vostè ha explicat molt correctament, i l'altra anava enfocada al tema de les indemnitzacions, que nosaltres ja hem presentat anteriorment en propostes de resolució –per cert, el senyor Postigo no s'ho ha de haver llegit. L'endemà de les nevades, jo personalment entrava al Registre d'aquest Parlament ja propostes de resolució demanant aquest tipus de qüestió, que després no vàrem incloure aquí.

En tot cas, vostè demana generositat..., li he de dir que no, no és generositat. Quan les propostes són raonables i raonades i aporten una millora, el que s'exigeix és sentit comú. I com que vostè i jo som diputats amb sentit comú, evidentment, acceptarem les seves esmenes.

És diferent la generositat que requeriria l'esmena del tripartit, no?, perquè aquesta és una esmena que jo l'entenc perfectament com una esmena d'addició. És a dir, si vostè plantejés addicionalment a la nostra proposta de resolució unes qüestions amb les quals podem estar perfectament d'acord –també la resta de diputats que han intervingut s'hi han referit–, doncs, jo no hi tindria cap inconvenient –cap inconvenient. El que passa, que vostè la planteja no com una esmena d'addició, sinó de substitució. Vostè diu: «Partit Popular, treguin, o sigui, llencin la seva proposta, i la substitueixin per aquesta.» I això és el que no li podem acceptar.

Nosaltres inclús entendríem que vostè digués: «Doncs, miri, no li votaré el punt 1 i el punt 2» –ara m'hi referiré, després, per què vostès no votaran el punt 1 i el punt 2;

ja sé que no els agradarà el que els diré, però, és clar, cadascú aquí deu tenir la llibertat de dir el que pensa, no? Però, en canvi, podrien votar perfectament el punt 3, els tres apartats del punt 3, l'a, el b i el c –senyor Postigo, novament, que no es dedica massa a llegir, només ha llegit el punt c, l'apartat c del punt 3, però hi ha l'a, el b i el c–, vostès el podrien votar, i nosaltres podríem acceptar també que s'hi incorporés tota la seva esmena. Si no és així, nosaltres, òbviament, no renunciarem al contingut complet de la nostra proposta de moció, no?

Clar, el diputat d'Esquerra Republicana s'ha manifestat aquí com un diputat antiprivatitzacions i ha fet història. Bé, fem història tots: el mateix president Maragall ja li va recordar al ministre Montilla d'Indústria que la xarxa elèctrica de Girona era insuficient i que s'havia de millorar, no li va fer cas el ministre llavors, i l'actual president Montilla tampoc li va fer cas al director general d'Indústria l'any 2008, quan li va recordar públicament que calia fer-ho, i ara estem com estem. Per això ens preocupa tant què ha fet el Govern durant aquests anys, i per això ho hem demanat, eh?

El que passa, que, clar, senyor Postigo, a vostè li agradaria molt –i és una cosa, doncs, en fi, bastant típica del seu grup parlamentari– que aquí només es defensessin les coses amb les quals vostè vostè està d'acord, no?, i que no vinguéssim a defensar coses que vostè no comparteix. Però és que la democràcia té això, no?, que cadascú defensa el que considera que ha de defensar, i ho fa democràticament.

Però no és que sigui una opinió nostra: la necessitat de la línia de molt alta tensió és una qüestió en aquests moments, ja, inqüestionable, i, per tant, el que volem és que el Parlament es manifesti en aquest sentit. El drama que patim, el drama és que el Govern de Catalunya viu una contradicció interna tremenda, on el màxim responsable de la política energètica de Catalunya defensa la construcció de la línia de molt alta tensió, necessària, absolutament necessària per a Catalunya i les comarques de Girona, i en canvi hi ha membres del Govern que no la defensen i que aquí s'hi acaben de pronunciar en contra. Bé, aquesta és la gran dificultat, aquest és el gran inconvenient...

El vicepresident segon

Senyor diputat, si us plau...

El Sr. Millo i Rocher

...i la gran contradicció que viu el nostre Govern, lamentablement. I d'això també se'n paguen les conseqüències, perquè això alenteix les obres necessàries que nosaltres volem accelerar a través d'aquesta moció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Pausa llarga.)

El president

Doncs, posem a votació aquesta moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 60 vots a favor i 69 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el tall de subministrament elèctric a les comarques de Girona a conseqüència de la nevada del 8 de març de 2010 (tram. 302-00227/08)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre el tall de subministrament elèctric a les comarques de Girona a conseqüència de la nevada del 8 de març. Té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

(Pausa.)

Senyor diputat... Senyor diputat, si us plau...

El Sr. Fernández Teixidó

Senyor president, senyors i senyors diputats –moció, acte II–, anem a substanciar la nostra proposta respecte a la problemàtica energètica que es deriva de la nevada d'aquests dies a Girona, no? Jo crec que ens podem posar d'acord, senyors i senyors diputats, pel que després direm, no ara, sinó quan expliquem si acceptem o no l'esmena que vostès ens proposen..., no ho diré ara, ho direm després, però ens podem posar d'acord que Convergència i Unió va realitzar respecte a aquesta qüestió una interpellació en estat pur, una interpellació que pretenia conèixer del conseller Castells una valoració detallada dels elements que ens semblaven a nosaltres pertinents respecte al Govern i com va actuar el Govern durant la nevada. Això anava acompanyat d'un parell d'interpellacions més, una realitzada pel diputat Crespo, una altra realitzada per la diputada Ribera, amb la voluntat de tenir una visió de conjunt, però era una interpellació absolutament pura, perquè vostès ens expliquessin..., que venia condicionada per una altra qüestió.

El conseller Castells, corresponent a les peticions que havien fet els grups parlamentaris, Convergència i Unió i el Partit Popular –no sé si també Ciutadans, no ho recordo–, que comparegués el conseller Castells en comissió, va avançar que ell compareixeria. De fet, aquesta compareixença es farà esperar, perquè, que jo sàpiga, tant el conseller Nadal com el conseller Saura ja han comparegut, nosaltres haurem d'esperar que el conseller Castells ens doni explicacions fins l'11 de maig. Hi està en el seu dret; nosaltres esperarem pacientment a veure què ens diu el conseller Castells quan vingui a la comissió.

Però de què vam parlar? Vam parlar de revisions, de política de reposició, de l'aplicació de la Llei de garantia del subministrament elèctric, del manteniment bàsic de la xarxa i de les indemnitzacions. Ho dic per prevenir qualsevol tipus d'intervenció posterior. No varem parlar ni un moment de la MAT, ni un esment. Ni un esment malgrat que hem inclòs un punt, com ara explicaré, a la resolució, i veuran per què l'hem inclòs, no?

De manera que nosaltres estarem molt a l'expectativa del que el conseller Castells ens vulgui dir en comissió. Suposo que ell haurà quiratat un conjunt d'informació, i ja ho discutirem en comissió quan ho hàgim de discutir.

Mentrestant, amb el mateix esperit, senyor Millo, a què jo feia referència en la seva moció, presentem un conjunt d'iniciatives que entenem que el Govern no pot posposar. O sigui, no carreguem els mobles ni les crítiques sobre el Govern, que quedi clar; és a dir, ni hem expressat ni una opinió sobre el Govern en aquesta qüestió, no el fem responsable de res més. Però nosaltres presentem un conjunt d'iniciatives que van en la següent línia.

Hem d'ajudar a insistir que s'ha de modificar el reglament que afecta la xarxa, per al seu manteniment, més enllà de les alçades de cinc-cents metres, sí o no? Sí, fem-ho. I no només fem-ho: que el Govern se senti suportat, acompanyat pel conjunt de grups parlamentaris.

Dos, hem de demanar que finalment el Govern espanyol compleixi amb els seus compromisos, en la mesura del possible, amb les companyies elèctriques, perquè aleshores les companyies elèctriques compliran amb els seus compromisos amb Catalunya, amb el pla i en la línia que vam decidir en aquesta cambra respecte a l'aplicació de la garantia del subministrament elèctric? Crec que sí, que vostès se sentin acompanyats, que el Parlament els acompanyi perquè vostès insisteixin en aquesta línia de treball.

És raonable que els demanem que en la mesura del possible vostès facin tot allò que és necessari, començant pel seu reglament, per aplicar la Llei de garantia del subministrament elèctric? Sí.

Cap de les iniciatives fins ara plantejades canviaran ni que vingués el conseller Castells i ens expliqués una missa inexplicable; no canviarien, li diríem el mateix. I vostès això crec que ho acceptarien. Ens dirien: «D'acord, presentem les modificacions que cal al reglament –u–; d'acord, anem a pressionar en la línia que aquestes inversions es puguin realitzar, anem a aplicar la Llei de garantia del subministrament elèctric.» I dues qüestions importants: «Anem a posar les bases, més enllà dels grups electrògens, perquè a l'estiu no tinguem un problema a la Costa Brava i a l'Empordà, que ens temem que el podem tenir. I anem a posar aquestes bases. I no cal que esperem que el conseller Castells comparegui, sinó que posem les bases perquè això s'arregli.»

I finalment un punt molt important que ja he dit quan tenia l'oportunitat de comentar la moció del diputat Millo, que ens sembla molt important, que són les indemnitzacions, i que van en línia del que ens sembla haver llegit als diaris. És veritat que no coneixem cap consideració per part del Govern, però sembla que s'han reunit el president Montilla, el conseller Castells, Endesa, i hi ha un acord general per pagar les indemnitzacions en la mateixa línia de la darrera vegada. Ja ens va bé.

I com que...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

...volem –acabo, president– creure que el Govern hauria de tenir interès que el Parlament donés suport a tot

aquest tipus d'iniciatives i se sentís acompanyat, per això hem presentat totes aquestes iniciatives.

I una última qüestió, senyor president...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

Vol que la presenti després?

El president

Quasi que... Bé, és que, de fet, després pot posicionar-se sobre les esmenes, però és que es passa un minut, ja.

El Sr. Fernández Teixidó

Doncs, passaré només deu segons per dir el següent. Per què hem col·locat el punt setè, senyor president, en aquesta moció? Jo li prego, diputat Postigo, per si vostè intervé, que el llegeixi molt atentament. Diem: «Enllestim definitivament la MAT, fem-ho en la línia en què s'està treballant i fem-ho amb el soterrament que sigui necessari i possible sense afectar el medi ambient.» No sé si vostè això ho pot votar...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

...però no li tocarà més remei que acceptar-ho. Dit per nosaltres o fet pel seu Govern: el que vostè vulgui.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el senyor Josep Enric Millo per defensar les esmenes pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Penso que no serà necessari que exhaurixi tot el temps, perquè, com ja ha titulat el mateix autor de la moció..., en fi, elèctriques II, segon capítol no?, n'hem estat parlant a bastament en el debat anterior.

De fet, en la moció que vostè presenta, que el Grup de Convergència i Unió presenta, hi han dos punts que d'una o altra manera han estat ja assumits..., almenys el contingut, l'esperit de la proposta ha estat assumit en la nostra moció, en el moment en què hem acceptat l'esmena que el seu grup ha presentat a la nostra. Per tant, doncs, total, plena coincidència.

I la resta de punts de la moció, doncs, també estan carregats de sentit comú i són elements necessaris en aquest debat que estem substanciant en aquest punt de l'ordre del dia. Per tant, compten tots ells, en fi, amb el nostre vot favorable, no?

M'agrada molt que vostè hagi començat dient que no parlava de la MAT, però que finalment ens hagi des-

tapat el punt 7, on parla de la MAT. Està molt bé. I a més a més és molt interessant que vostè afeixi un argument que pot fer tombar la balança i que finalment tinguem un govern unit davant de la MAT, perquè vostè afegeix aquí un matís que en el meu punt no hi era i aquest matís potser fa possible que Iniciativa per Catalunya Verds votin favorablement en aquest punt, i per tant tindríem finalment la unitat del Govern que necessitem per tal d'enllestir definitivament, com diu vostè, la línia de molt alta tensió amb el mínim d'impacte ambiental possible i soterrant els trams que siguin necessaris. Escolti, totalment d'acord. Nosaltres també donarem suport a aquest punt, perquè penso que no es contradiu amb la manera com nosaltres hem expressat la necessitat que es faci la MAT, per al bé de Catalunya, per al bé de les comarques de Girona, com tothom ha reconegut en el món mundial, excepte Iniciativa per Catalunya Verds, que, pel que sembla, viu en un altre món, no?

La nostra esmena té dos punts molt concrets, la que presentem a la seva moció, per complementar-la també, perquè vostè ho concentra més en aspectes a reclamar, a exigir al Govern espanyol, i en canvi nosaltres en la nostra moció poder carregàvem més les tintes en aquelles coses que al nostre entendre s'han d'exigir al Govern de Catalunya, que també té competències, perquè, si no, pot semblar, doncs, que hi ha aquesta tendència a pensar que Govern de Catalunya no té responsabilitats en tot això, no?

Efectivament, com abans s'ha vist, nosaltres tenim interès que es doni compliment al Pla d'energia 2006-2015 i al Pla de govern 2007-2010 pel que respecta a la construcció de les noves centrals de generació elèctrica a les comarques de Girona, perquè això sí que és necessari, i volem que es faci amb celeritat. Per tant, també demanem que s'acceleri l'execució de les noves subestacions i línies elèctriques de transport previstes en aquests plans en aquella zona.

A mi m'agradaria, ens agradaria que el seu grup parlamentari, que vostè, diputat, pogués acceptar aquests dos elements, que almenys la nostra voluntat és que vinguin a complementar la seva moció. Amb el mateix esperit constructiu que vostè abans presentava les seves, jo també li demano..., no sé si demanar-li generositat o sentit comú, però en qualsevol cas li demanaria que tingués l'amabilitat d'acceptar-les, perquè així, doncs, nosaltres poguéssim donar també el nostre vot favorable a tota la moció.

Res més.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per presentar l'esmena presentada per aquest grup més els altres grups que donen suport al Govern, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Capítol II. Deixi'm tornar un moment al capítol I, tot i que en capítol II també parlem de la línia de molt alta tensió. A mi em sorprèn que un diputat de les comarques gironines pugi amb l'alegria que ha pujat aquí a manifestar que el Govern està inactiu en el tema de la construcció de la línia de molt alta tensió. Vostè hauria de saber que aquesta línia s'està construint i que les torres s'estan fent, fins a Bescanó –vostè ho sap perfectament–, i que en el tram de Bescanó a Santa Llogaia qui té la responsabilitat de tirar endavant aquesta línia, que no és el Govern de la Generalitat, sinó que és el Govern central, eh?, ha tret a exposició pública un seguit de propostes i el Govern de la Generalitat ha presentat les preceptives alegacions. En quin sentit? Doncs, en el sentit que es minimitzi el màxim possible l'impacte sobre el medi, sobre les persones, i que es compactin les línies elèctriques que tenim sobre el territori. Per tant, no vingui aquí a explicar-me –em perdonarà l'expressió– sopars de duro, perquè vostè, que és un diputat territorial, hauria de saber que aquesta línia s'està fent.

Dit això, les esmenes que han presentat els grups que donen suport al Govern van justament en aquesta línia, no?, de tirar endavant un conjunt d'iniciatives que no és que no es puguin posposar, que jo hi estaria d'acord, és que algunes ja s'estan fent. I, per tant, nosaltres entenem que el text que els proposem s'adequa més a la realitat.

Se'ns demana que instem el Govern perquè insti el Govern de l'Estat que modifiqui el reglament a què s'ha fet referència, o que fa referència a les condicions tècniques i garanties de seguretat de les línies elèctriques. Doncs, aquest reglament que vostès demanen que es derogui ha estat modificat –ha estat modificat– el 20 de març, justament, d'enguany.

Nosaltres el que li diem és: és cert que en la modificació d'aquest reglament hi ha una cosa que no s'ha tingut en compte i que ens n'hem adonat ara que ha passat això de les comarques gironines, justament que aquelles incidències motivades pel gel en les zones situades a menys de cinc-cents metres provoquen problemes a les línies elèctriques, i això no s'ha contemplat en la modificació del real decret. I els demanem que donin suport al Govern en aquesta iniciativa que ja vol tirar endavant.

Probablement discreparíem respecte a si les inversions, les inversions previstes per a les infraestructures elèctriques, la part de retribució, són suficients o no. Nosaltres entenem que sí, eh? Aquest ja va ser un debat que vam mantenir a bastament quan vam fer la discussió de la Llei de garantia i qualitat del subministrament elèctric.

Malgrat això, el Govern analitza, com no podia ser d'altra manera, els plans d'inversió de les empreses distribuïdores i que aquestes incorporin actuacions necessàries per garantir la qualitat del subministrament elèctric al nostre país, a Catalunya, eh? Podríem entendre que segurament per la distribució o per les polítiques corporatives, doncs, aquí hi ha un dèficit d'inversió, que jo no sé si ha estat la causa o no del que va passar el dia 8 de març a algunes comarques gironines. Això ho acabarà

definint l'expedient informatiu que el Govern ha encarregat i que el conseller, en la seva compareixença, si és que està acabat, explicarà; o no, o en tot cas avançarà el que cregui que pot avançar.

Hi han altres qüestions que ja les hi he respost, que és tot el que fa referència a la intensificació del desenvolupament del Pla d'actuació en matèria d'instal·lacions elèctriques que deriva de la llei que vam aprovar ara fa tot just un any i mig, dos anys, eh? El Govern està desenvolupant les previsions que contemplava la llei. Hi torno a insistir: la responsabilitat de la inspecció de la xarxa i de les instal·lacions és de les companyies, que tenen l'obligació d'encarregar una inspecció cada tres anys dels seixanta mil punts i presentar al Govern el resultat d'aquestes, que, en el cas que ho consideri oportú, doncs, fa les avaluacions també necessàries.

Per tant, nosaltres entenem que les esmenes que els hem presentat, tant a la primera, que no ha estat acceptada, com a la segona moció, la de Convergència, van precisament en la línia que el diputat Fernández Teixidó li reclamava al Govern.

L'encoratgem a donar suport a aquestes esmenes per ajudar el Govern en la línia que vostè manifestava.

Gràcies, president, diputades, diputats...

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula el senyor Alfons Quera.

El Sr. Quera i Carré

Moltes gràcies, senyor president. Bé, vejam, senyor Teixidó, senyor diputat, en el primer punt sap que –bé, ho ha esmentat també ara fa un moment el grup parlamentari que m'ha precedit– hem presentat una esmena els grups parlamentaris que donem suport al Govern. I dir-li també que des del nostre grup parlamentari defensem la necessitat de demanar al Govern de l'Estat les modificacions reglamentàries que afecten les línies elèctriques per tal de millorar la seguretat i els factors de disseny i les línies i torres en les cotes baixes en cas de factors meteorològics adversos com els que van passar, sigui o bé neu o bé vent. I és en aquest sentit, doncs, que hem presentat l'esmena.

En el segon punt..., també rebutjarem també aquest segon punt. Entenem que en tot el que vostè aquí ha presentat es queda un pèl curt. Entenem des del nostre grup parlamentari, i així actuarem a Madrid, en conseqüència, de presentar l'acció legislativa que correspongui de cara a modificar el Decret 222/2008, de 15 de febrer, pel qual s'estableix el règim retributiu de l'activitat de distribució d'energia elèctrica, vinculant les retribucions de la distribució a l'aplicació de les noves infraestructures de distribució. Aquest aspecte per nosaltres és molt important i en la seva moció, doncs, no ho ha vinculat prou; així almenys ho entenem. El sistema retributiu vigent prima el sistema productiu de l'energia elèctrica i no resol adequadament el règim retributiu de l'activitat de distribució d'energia. La distribució és el parent pobre, entenem, enfront de la producció elèctrica.

Al tercer i quart punts, vostè parla aquí de revisar la xarxa elèctrica i fer compliment de la Llei de garantia i qualitat del subministrament elèctric. Aquí nosaltres hem presentat l'esmena on, doncs, parlem de la necessitat d'intensificar el compliment d'aquesta llei.

El punt cinquè: vetllar pel restabliment del subministrament. Bé, hem passat Setmana Santa, s'ha superat el primer obstacle important que teníem. I també li hem presentat una esmena; el grup parlamentari que m'ha precedit ha fet l'explicació del contingut d'aquesta esmena i per què la presentàvem.

Sisè punt: assegurar que els afectats rebin les indemnitzacions econòmiques corresponents. Bé, l'esmena que hem presentat parla de mitjançar. I també s'ha dit que ara fa dos dies des del Govern s'han mantingut diverses reunions amb la companyia Endesa de cara, doncs, a aconseguir això que avui planteja, i que entenem que el que ha de fer el Govern és mitjançar. I ho fa a través d'un organisme com és l'Agència Catalana de Consum, bàsicament. Per això parlem de mitjançar.

El setè punt, i últim, el tema de la MAT. M'ha sorprès que vostès en el seu moment en van bandera, de la necessitat de soterrar el tram de Bescanó a Santa Llogaia i el ramal que en diem de Riudarenes. Aquests darrers temps he observat que ja no parlen de soterrar la totalitat del traçat sinó de, i ho llegeixo textualment, «soterrar els trams que siguin necessaris». Home, és una diferència important, eh?, entenem nosaltres. I, bé, no sé què hi diran els seus alcaldes, eh?, a un plantejament d'aquest tipus.

Aquest punt el votarem en contra, com hem fet, doncs, amb el punt que feia referència a la MAT del Partit Popular. Entenem que introduir, hi insisteixo, el debat de la MAT amb la nevada del 8 de març no té raó de ser, així de clar.

Bé, moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa té la paraula el senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies novament, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Bé, ara que estan tots dos juntets permetin-me tots dos que els faci una prèvia. Insisteixen que em llegeixi atentament les seves mocions, i segurament aquest humil diputat potser del que peca és d'això, de llegir excessivament o massa vegades les seves mocions, fins al punt d'intentar veure allò que entre línies volen dir, eh? A part que (*remor de veus*), no..., conec de les seves inofensives mocions, i per tant me les llegeixo a consciència; no en tinguin cap mena de dubte.

Bé, interpellació de la darrera sessió plenària del senyor Teixidó, consegüent moció, amb set punts, set, com diria ell mateix, que ens planteja avui a debat.

Són conegudes també quines són les nostres esmenes, substitutòries en aquest cas, i segurament amb mol-

ta més raó que abans, en la moció que ens ocupava, del Partit Popular de Catalunya. Substitutòries. Intentaré explicar-los els motius pels quals pensem que en aquestes esmenes allò que plantejem i posem a votació d'aquest hemicicle és més encertat que no la proposta que ens fa des del grup parlamentari, perquè en la immensa majoria hi coincidim, en la immensa majoria de la seva moció hi coincidim.

El primer punt. Bé, a nosaltres ens consta que des del departament es vol proposar la modificació de les especificacions reglamentàries contingudes en el Reial decret 223/2008 perquè es tinguin en compte sobrecàrregues motivades pel gel.

Però més enllà de si és aquest reial decret el que al departament ens fa il·lusió o el que vostè diu, el redactat que nosaltres li plantejem és més genèric en allò que potser no podem concretar tant, si és tal reglament o tal altre, i parlem de normativa, en general, i intenta concretar en allò que sí tenim certesa, amb relació al fenomen meteorològic i quines són, exactament, les qüestions meteorològiques que volem que es tinguin en compte i en quin territori. Perquè això va passar en un determinat territori, eh?, per sota de la cota dels cinc-cents metres. Doncs, bé, això sí que pensem que ho podem posar.

D'aquesta manera, potser, també els permetria corregir la votació que ahir van fer en el Congrés dels Diputats, a una proposició no de llei, presentada pel Grup d'Iniciativa, a què vostès van votar en contra, entre d'altres grups, que plantejava una modificació de la legislació, i, en concret de la Llei 54/2007, molt més àmplia i que permetia posar solució o intentar evitar les conseqüències que van patir a Girona.

El segon punt. Nosaltres li rebutgem, i no compartim el que quasi –quasi–, des del nostre punt de vista, s'ha convertit en una obsessió per part del seu grup, que és defensar, d'una manera reiterada, el tema de la retribució de les companyies elèctriques. Jo crec que no cal. Bé. En tot cas, vostès trien les seves prioritats i les seves actuacions cap allà on han d'anar. Nosaltres pensem que no cal. Ja ens van demostrar amb les esmenes que es van presentar al Projecte de llei en matèria de garantia i qualitat que aquest, per a vostès, és un tema prioritari: la revisió de les retribucions de les companyies elèctriques, el dret de les companyies elèctriques a la retribució econòmica, etcètera. Bé. Jo crec que les companyies elèctriques saben defensar perfectament els seus interessos, però que són lliures de fer-ho, si volen.

Punts tres i quatre. Deixant de banda la referència que hem fet a la retribució, que em sembla que ja ha quedat prou clar, no podem estar d'acord amb vostès en les seves afirmacions, atès que, si ho féssim, hom podria creure que el Govern no fa res per fer complir la Llei de garantia, quan és tot el contrari, i la nostra esmena, precisament, busca això, eh?, li planteja que constatem aquest fet: que el Govern està portant a la pràctica aquesta llei.

El cinquè punt. Jo crec que és inofensiva i que l'únic que pretén és situar-la en el temps. Vostè es refereix a Setmana Santa, quan Setmana Santa ja ha passat.

I Setmana Santa –i Setmana Santa. I, per tant, demanem que rectifiqui aquest aspecte.

I el punt sisè. Vostè ha tingut responsabilitats al Govern. Li agradaria que, com a Govern, vostè assegurés als ciutadans que cobraran aquestes reclamacions? Jo crec que és millor parlar de «mitjançar», de «procurar que», de «vetllar», i, per tant, el que intentem és rebair aquest redactat.

I, per últim, la cirereta: el tema de la MAT. Vostè és un gat vell. Vostè és perfectament coneixedor de la urticària que produeix en el territori i en els seus alcaldes, en alcaldes de Convergència i Unió; i, per tant, no és un tema partidista, treure el tema de la MAT com a solució a tots els problemes que ha tingut Girona com a conseqüència de les nevades. És això el que ens molesta. Si ja ho sabem que la MAT s'està fent. Si no es tracta de parlar de si el Govern està més o menys unit en el tema de la MAT. Es tracta que és inacceptable que, aprofitant aquest fet, es tregui una vegada més aquest tema per interès partidista –ara, sí–, per intentar visualitzar que hi ha una desunió en el Govern en un tema que està perfectament recollit en el Pacte nacional d'infraestructures.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Postigo i Garcia

No sé si, ara, de la manera que ho he dit, se m'ha entès més bé. (*Veus de fons.*) Moltes gràcies, doncs.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Ilustres diputados y diputadas, hay un tema, realmente, crucial en la moción que presenta el Grupo de Convergència i Unió y en la enmienda primera de los grupos que dan apoyo al Gobierno, que es el tema de la reforma del decreto del año 68 para mejorar las condiciones de seguridad ante esos factores meteorológicos. Porque creo que esto es la clave. La clave, primero, para determinar si ha habido fuerza mayor o no, la clave para determinar las responsabilidades de las eléctricas en estas materias, y todo ello, por lo que dice la propia Ley de calidad.

El artículo 15 de la ley establece que las empresas titulares de instalaciones de transporte y distribución de energía eléctrica aéreas y soterradas están obligadas a elaborar y a aplicar un plan de mantenimiento, de conformidad con el procedimiento establecido por reglamento –por reglamento. Y esta es la madre del cordero. ¿El plan de actuación, el plan mantenimiento que tienen que tener las empresas es correcto o no?

A la vista de lo que..., en lo que hace referencia a la sobrecarga de hielo, a la vista de lo que dice el reglamento, en estos momentos y el reglamento es el decreto del año 68, que se solicita, ahora, con buen criterio, la modificación..., puesto que no preveía, aquel decreto,

el hecho de que, en las zonas inferiores a quinientos metros de altitud, se establecieran previsiones para sobrecargas de hielo. Y, de hecho, una de las razones fundamentales por las que, al parecer, han caído las líneas y las torres ha sido, fundamentalmente, esa, y la sobrecarga de hielo que ha originado la caída de las mismas. Y habrá que determinar, en el famoso expediente informativo que estamos esperando –pero, no sabe usted, *conseller*, cómo esperamos este expediente informativo–, el resultado. Realmente, veremos si esa –si esa– fue, realmente, la causa fundamental de la caída de las torres y las circunstancias que atravesó la provincia de Gerona en esos momentos, y si eso exonera o no, en la medida en que no tenían que tener mantenimiento, conforme al reglamento y en esa materia, en lo que hace referencia a la sobrecarga de hielo, i si eso exonera o no a las compañías. Yo creo que éste es el punto clave y no es de extrañar, los acostumbrados a leer entre líneas, que tanto el punto 1 de las enmiendas del Gobierno como el punto 1 de la propuesta de resolución de Convergència i Unió sea ese.

En lo que hace referencia al resto de la moción, el punto 2, ya anuncio nuestra abstención, porque este diputado no lo tiene claro, pero, en cuanto a lo que hace referencia a los otros puntos, relacionados con la revisión de la red eléctrica y a hacer cumplir la ley –también no deja de ser extraño que, en una moción, se diga que se tenga que hacer cumplir la ley, puesto que eso ya se supone en la acción de Gobierno–, pero sí que me interesa hacer referencia al último punto: a la diferencia entre asegurar y mediar en el tema de las indemnizaciones.

Pues, no se puede asegurar, entre otras razones, porque todos ustedes votaron en contra de una enmienda que formuló este diputado a la Ley de calidad de garantía del suministro eléctrico, en la que se pretendía que se asegurara de oficio el pago de las indemnizaciones a los consumidores y usuarios, cuando se vean afectados por incidencias en la red eléctrica. Ustedes, a eso, dijeron que no; que no querían asegurar las indemnizaciones de oficio por parte de las compañías eléctricas. Probablemente, les pareció excesivo asegurar de oficio y tienen que hacerlo mediante petición, es decir, principio de rogación, solamente podrán solicitarse en los supuestos en que se pida.

El Gobierno, por lo tanto, no puede asegurar, porque la ley no se lo ampara y no se lo ampara porque ustedes no quisieron que..., también el Grupo de Convergència i Unió, es decir que..., con lo cual, efectivamente, me parece excesivo el término «asegurar», porque es imposible, legalmente, es imposible; «mediar» me gusta más, aún cuando, realmente, lo considero insuficiente.

Por lo tanto, invitaría a que, por una razón técnica, al menos, aceptara el punto 4 de la enmienda que presenta el Gobierno, puesto que, realmente, conforme a la ley, es mucho más correcta que la que ustedes proponen.

En todo caso, les invito a...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

...intentar reformar la Ley de calidad y garantías del suministro eléctrico y velar por los derechos de los consumidores, y, sino, en el Código de consumo de Cataluña, tenemos también una oportunidad de presentar una enmienda transaccional de todos los grupos para asegurar ese derecho, el derecho a la indemnización por parte de los usuarios en esta materia. Estamos abiertos, desde luego, a todo tipo de sugerencias.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Senyor Fernández Teixidó, es pot posicionar sobre les esmenes.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, una consideració de caràcter general i unes precisions concretes. Errades. El que proposem va en la línia del que vostès plantegen. Quera, en la majoria de coses que diem, coincidim. Postigo, diu: «Escolti'm, ja hi ha molt acord amb les coses que vostès plantegen.»

Pregunta misteriosa: «Si això és així, per què vostès no es dediquen, quan vostès han fet...» –i jo, a més, crec que el diputat Quera ha fet, inclús, punt per punt, com si això fos possible, agafar algunes de les nostres esmenes i transaccionar-les. No, diputat, vostès no han fet això. No fan això. En Quera creu que ho fan. I ell ha tingut la paciència, i diu «aquí faríem això, allà faríem allò, allà faríem el de més enllà», amb la bona voluntat, diputat Quera, que el caracteritza. Però és que no han presentat aquestes esmenes per fer això que vostè pretén fer, i que li hauríem acceptat. No em digui que sí, perquè és que no.

El que han presentat, vostès, és una esmena de substitució al nostre text, no per mesures concretes a les nostres propostes, sinó un global: «Fora el que és seu, aquí, ve el que és nostre.» Per això, no li puc acceptar, diputat Quera, això que vostè fa tan ben intencionat. Ens agradaria més, prova de l'àcid: el que vostès ens diuen en el punt 1 sobre el tema del reglament, a mi em sembla bé. Ens ho plantegen com un punt 1 i nosaltres modifiquem el nostre punt 1. El punt de la mediació famosa, el que vostès diuen, a mi em sembla bé, malgrat que crec que el conseller Castells vull creure que està maldant davant de les companyies per assegurar políticament les indemnitzacions. És clar que sí, no per mitjançar –per mitjançar–, no. És el que ha estat allà reunit amb Endesa, vull creure..., no devaluï el seu paper. Vull creure que vol assegurar les indemnitzacions amb la companyia Endesa.

Si vostès ens fessin aquest tipus de plantejament, evidentment, acceptaríem el punt 1, acceptaríem el punt 6, acceptaríem les esmenes que ens ha plantejat el senyor Millo, que li ho acceptem, faltaria més... (*remor de veus*), i tindríem... Que li acceptem... Evidentment, perquè són raonables. I tindríem... (*Remor de veus.*) Atenció –atenció, atenció. I tindríem una discrepància en el punt setè, l'única.

Però, fixi's si ens podríem posar d'acord amb coses, però la fatal arrogància dels grups que donen suport

al Govern –fatal arrogància–: «Això no val, aquí ve la nostra proposta.» (*Veus de fons.*) Sí, és així, vostès funcionen d'aquesta manera. En lloc de dir: «Hi han set punts, en compartim cinc, en modifiquem dos i no votem el setè...» No, «fora el que és seu, que posem el que és nostre». I, així, creu el Govern que guanya. I l'únic que volem dir al Govern és: «Tenim l'oportunitat de posar el Parlament al costat del Govern a defensar el que ha de fer.» I vostès creuen que això es tradueix amb una derrota, que Déu els perdoni.

(*Rialles.*)

El president

Senyor Fernández Teixidó...

El Sr. Fernández Teixidó

Acabo, senyor president... Vostès creuen que, si pactem el punt 1, pactem el punt 5, retirem el punt 3 i el punt 7 ens el voten en contra, el Govern es derrota. I com es derrota el Govern és, quan hi ha una bona moció com la que hem presentat, amb els matisos que vostès hi volen incorporar, els plantegen, els acceptem i tenim una proposta de tots els grups parlamentaris per donar suport al Govern i per resoldre els problemes. Per això es necessiten dues coses: generositat i visió política, i no en tenen, ni l'una ni l'altra.

(*Alguns aplaudiments. Remor de veus. Pausa llarga.*)

El president

Posem a votació, doncs, aquesta moció.

(*El Sr. Domingo i Domingo demana per parlar.*) Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

Sí, senyor president; he demanat votació separada del punt 2.

El president

Votem, doncs, en primer lloc el punt número 2.

Comença la votació.

S'ha rebutjat per 55 vots a favor, 69 vots en contra i 3 abstencions.

I votem la resta de la moció.

Comença la votació.

S'ha rebutjat per 58 vots a favor i 69 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació econòmica general (tram. 302-00228/08)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la situació econòmica general, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'il·lustríssim senyor Xavier Crespo.

El Sr. Crespo i Llobet

Honorable president, senyores i senyors diputats, bé, aquesta moció ve amb relació a la interpellació feta amb relació a l'economia catalana i després de l'episodi de les nevades. És una moció que està relacionada amb el turisme i l'economia, què significa el turisme en l'economia catalana. Realment la seva aportació al PIB tots ho sabem que és superior al 12 per cent. Creiem que en un moment de crisi el turisme és un dels sectors més importants i que es pot adaptar més ràpidament i que pot crear més llocs de treball i que ens pot ajudar a sortir abans d'aquesta crisi econòmica.

I per això nosaltres en aquesta moció demanem, a través de vuit punts, el suport dels grups parlamentaris. Es tracta de vuit punts que fan referència a una sol·licitud que li vam fer al mateix conseller que liderés la defensa d'un IVA superreduït per al sector turístic del 4 per cent, que instés a través del Parlament l'Estat espanyol a aquest IVA superreduït.

També fem referència a la insuficient promoció turística que s'està fent des de Catalunya, i que creiem que s'hauria de fer d'una manera molt més important, sobretot a través del Patronat de Turisme de Girona, que realment són les comarques gironines..., i en aquest cas la Costa Brava s'ha vist molt afectada per les nevades, i creiem que el seu lideratge demanant recursos econòmics o exigint per al Patronat de Turisme de Girona a aquestes elèctriques perquè donessin resposta a aquell lucre cessant i a aquell intangible que realment no pagaran ni les assegurances ni pagaran les administracions, i en canvi restituirien el perjudici que puguin haver creat a la marca Costa Brava. Creiem que seria una bona manera..., que, tal com va dir el mateix conseller, la recolzaria.

També fem referència a la promoció d'un tema molt important per nosaltres que és la mateixa web de l'Agència Catalana de Turisme, en aquest cas. Aquesta web, aquest portal..., n'hem anat parlant des de l'any 2007. Vostès en van començar a parlar –i a pressupostar– des de l'any 2005; estem al 2010. D'aquesta web, tot el que se'n sap és una versió beta que s'ha posat a disposició dels futurs socis d'algun dels productes perquè la revisin.

Però en realitat portem cinc anys d'aquesta web com a producte promocional o com a eina de promoció turística de Catalunya, eina moderna, d'actualitat, i que el mateix Govern i la conselleria hi van posar tots els esforços, i posant-la com a prioritària respecte a altres línies de promoció, doncs, són cinc anys que portem sense tenir web. Potser acabarà la legislatura, que queden pocs mesos, i l'hauran acabat encara amb la web que havia creat el Govern anterior als dos tripartits.

Un altre dia ja en parlarem, d'una qüestió que crec que és molt important, i en vam fer referència a l'última comissió. Són 5 milions que es van pressupostar per a tot aquest canvi tecnològic. En aquest moment..., vostès, en resposta escrita, el 2009, on deia també que finalitzaria i estaria operativa el 31 de març del 2009, doncs, ens van respondre que porten gastats 3 milions i mig; d'aquests 3 milions i mig, els divideixen uns 700.000 per al portal

i la resta en eines que el fan possible –la base de dades, etcètera. Nosaltres creiem que, en un moment delicat econòmicament com aquest, fonamentalment hauria d'estar funcionant.

Però, per altra banda, els recursos que es destinen, 5 milions d'euros, a aquest tema..., solament ho podem comparar: al Pla de desenvolupament turístic, l'aportació que fa el Govern al sector privat és de 4 milions i mig; la web, 5, i no funciona.

Crec que és un tema que vostès haurien de revisar i amb celeritat posar-lo a disposició del sector turístic, perquè, independentment dels diners, que creiem que són molts i es van comprometre a explicar-nos com se'ls han gastat, creiem que seria una eina molt necessària.

Línia de crèdits. Haurien de posar a disposició de l'empresariat una línia de crèdits a través de l'Institut Català de Finances, cosa que encara no veiem, i que seria molt necessari. Però perquè els empresaris demanessin aquests crèdits, doncs, haurien de tenir confiança. Després, en la mateixa demanàvem la millora del finançament dels municipis turístics, etcètera.

Jo els diria que..., perquè no han fet cap esmena...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Crespo i Llobet

...i crec que la tendència –ja acabo, senyor president–, crec que la tendència, doncs, és a no votar aquesta moció. De tot el que els he dit no ens contestin que ja ho estan fent, perquè realment el portal sí que l'estan fent, porten cinc anys; de la resta n'estan fent ben poc.

Crec que seria un bon recolzament a l'economia catalana votar a favor de gestionar l'IVA superreduït del 4 per cent, instar el Govern, i finalitzar aquesta web, fonamentalment.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula per posicionar el seu grup i els grups que donen suport al Govern l'illustre senyor Alfons Quera. (*Veus de fons.*) Sí, sí; en nom dels tres grups que donen suport al Govern, el senyor Alfons Quera.

El Sr. Quera i Carré

Bé, moltes gràcies, senyor president. Bé, em pertoca fer el posicionament d'aquesta moció, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que fa referència al món del turisme.

Bé, senyor Crespo, li faré un posicionament punt per punt. El primer punt és ben cert, és important; fa referència a l'increment de l'IVA. Vostès aquí la proposta que fan és que s'apliqui el que se'n diu un tipus superreduït del 4 per cent; actualment és el 7 per cent. I bé, li hem de dir el següent, senyor Crespo. És cert que l'impacte de l'increment que hi haurà del 7 al 8 per cent serà reduït en xifres relatives, però el sector perdrà

competitivitat a l'augmentar els costos davant del fet que molts dels preus ja estaven pactats amb els «touroperadors».

Bé, així li ho va explicar també el conseller –n'ha fet esment avui diverses vegades– a l'última Comissió de Treball. En l'última Comissió de Treball, també, el conseller del departament li va parlar de la necessitat –espero que en prenguin nota, segur que ho faran– de fer pressió tots els grups parlamentaris catalans per tal d'evitar la pujada de l'IVA.

Ara bé, la proposta que fan vostès del superreduït de l'IVA, del 4 per cent, entenem que pot entrar en col·lisió amb el que marca la normativa europea, ja que només és aplicable a alguns productes i serveis de primera necessitat, tot i que el sector del turisme és un sector estratègic per al nostre país.

Segon punt. Vostès, en el segon punt, parlen de la necessitat de posar a disposició del sector turístic una línia de crèdits. Bé, li tornaré a repetir el que li va explicar el conseller Huguet, del Departament d'Innovació, Universitats i Empresa: a través de la direcció de Turisme es disposarà d'una línia de crèdit de 10 milions d'euros, i que van destinats als establiments d'allotjament turístic. La feina s'està fent, en aquest punt, senyor Crespo.

El punt que fa referència al finançament dels municipis, que és el sisè de la moció que han presentat, dir-li que també el votarem en contra. Bé, actualment la problemàtica de la manca de finançament dels municipis està abordada per un grup de treball, on participen les diferents entitats municipalistes i també diferents departaments de la Generalitat. És el que jo puc dir. S'està fent la feina en aquest sentit. Elaborar una llei de finances locals vol el seu temps.

El punt que fa referència a la insuficient promoció turística i al desenvolupament de manera efectiva..., bé, no estic d'acord amb el que ha dit vostè avui aquí, senyor Crespo. L'Agència Catalana de Turisme està impulsant una acció promocional intensiva superior a la impulsada durant l'any 2009, gràcies a l'oportunitat de poder comptar també amb una disponibilitat pressupostària superior a la de l'exercici anterior, derivada d'una major dotació de recursos per part del Govern i també de les aportacions econòmiques dels nous socis de l'Agència Catalana de Turisme.

La posada en funcionament de la pàgina web. Vejam, dir-li que els diferents portals turístics de Catalunya seran accessibles en obert durant el Saló Internacional del Turisme de Catalunya.

Bé, el conseller del departament li va explicar les incidències que varen tenir amb una de les empreses adjudicatàries i a més a més el senyor De Delàs es va oferir a passar-li tota la informació en aquest punt, amb els problemes que hi va haver a l'hora de licitar els diferents contractes per dur a terme aquesta pàgina web.

Bé, se m'està acabant el temps. En la qüestió de les reclamacions dels perjudicats, dir-li que des del passat 15 de març s'ha treballat conjuntament amb la cambra de comerç i el senyor Enric Aloy de cara a vehicular conjuntament totes les reclamacions.

Qüestió última, vuitè punt: ajudes als municipis afectats. Bé, s'ha anunciat ara fa ja quinze dies que el Govern donarà ajudes valorades en 21 milions d'euros: 6 milions d'euros van a la prevenció d'incendis forestals a les zones malmeses per la nevada; 6 milions i mig –importantíssima, aquesta acció–, per als plans d'ocupació...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Quera i Carré

...per a la neteja de boscos i la recuperació, destinada als diferents ajuntaments afectats per la nevada del 8 de març, i 8 milions d'euros als titulars de terrenys forestals; també 1 milió i mig d'euros van destinats a les diferents despeses corrents que varen tenir els ajuntaments amb motiu de la nevada del 8 de març.

Bé, entenem, senyor Crespo...

El president

Senyor diputat, hauria d'anar acabant...

El Sr. Quera i Carré

...que el departament està fent la feina.

I bé, dir-los, doncs, que votarem en contra del conjunt (*veus de fons*) –d'acord; no el veia, senyor Crespo– de la moció.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

L'excel·lentíssim senyor Rafel Luna, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula.

El Sr. Luna i Vivas

Senyor president, senyores i senyors diputats, en primer lloc, aquesta moció que es presenta és subsegüent a la interpellació que es va fer, en primer lloc, al conseller Huguet..., perquè era molt genèrica i parlava de política general i tampoc se sabia molt concretament a qui era, no?, però després vam poder esgrimir que..., realment, doncs, se tractava de turisme.

Nosaltres, en el que són els punts 2, 7 i 8, no hi tenim res a dir; té a veure amb les nevades que van ocórrer a Girona i molt concretament amb l'afectació que han tingut a la Costa Brava. Per tant, penso que són lògics i normals.

En el que fa referència a la primera, al que se demana, que és reduir, doncs, al 4 per cent el que és l'IVA, miri, a nosaltres..., hi votarem a favor, però ens sorprèn moltíssim l'oportunisme que vostès tenen. Nosaltres, al Senat, vam presentar aquesta esmena, la mateixa. Al Senat vam presentar una esmena i demanar la superreducció del 4 per cent per a turisme. I sobtadament, vostès, que al començament hi estaven d'acord, a última hora, vostès se van abstindre en aquesta votació, al·legant que realment, doncs, havien fet el que era el

pacte d'Estat de la crisi, no?, i això és el que a vostès els va motivar perquè vostès presentessin una abstenció. Avui celebrem realment que ho presentin aquí al Parlament de Catalunya, vull dir, presentar el que vostès van votar o en què se van abstenir al Senat en aquest aspecte.

Tinguem en compte que l'IVA és el 7 per cent, el que avui està suportant el sector turístic, i que a partir del mes de juliol pujarà un punt més, que serà el 8 per cent. Nosaltres, ja li ho dic, la votarem, i celebrem realment que vostès hagin aportat una cosa que nosaltres ja vam ficar al Senat damunt de la taula per a poder-ho votar, i vostès, ja li ho dic, per qüestions –o així ho van justificar– del pacte d'estat de la crisi van fer una abstenció.

Referent al punt 3, del portal de la web, escoltin, això sembla ja el portal de Betlem de cada any, el mateix, no? Estem parlant de 5 milions d'euros; passats a pessetes són 830 milions de pessetes, que encara –cinc anys– no s'han ficat en marxa i que s'han gasta ja vora de 3 i escaig, vora de 4 milions d'euros. Escolti'm, jo suposo que això és un verdader escàndol, però escàndol, no té un altre nom –no té un altre nom. Per tant, jo penso que aquesta proposta que porta la moció és que es doni al més aviat possible i es fiqui en marxa... És que, escolti'm, cinc anys, ja, i amb una quantitat desorbitant per a fer una pàgina web en aquest sentit.

Pel que fa a la quarta, al que és el punt quart, que parla realment del cost principal del funcionament de l'Agència Catalana de Turisme, nosaltres ja vam presentar una moció; a la moció subsegüent a una interpellació que vam fer ja ho vam demanar. Inclús vam dir una cosa: que davant de la crisi fes un esforç, el Govern de la Generalitat, d'aportar, doncs, la part econòmica perquè l'Agència Catalana de Turisme se fiqués al més aviat possible... Se van votar tots els punts de la moció per unanimitat en aquest Parlament, menys l'últim. I menys l'últim perquè ens va dir més o menys, si no ho recordo..., el conseller Huguet, que muntaria un patronat, que a través d'aquest patronat d'empreses o sectors que no estiguessin molt o indirectament involucrats en el turisme hi poguessin ser..., me vull referir possiblement a empreses que no tenen una connotació directa amb el turisme però sí per una altra part, com podria ser aquell famós anunci que se va fer a la televisió d'una marca de cervesa –m'hi vull referir. Però és que ni el patronat s'ha fet ni l'Agència Catalana de Turisme està tirant endavant.

Per tant, penso que és de sentit comú dir-li: «Escolti'm, vostès tenen molts projectes, però vostès el que han d'anar és tirant tot això endavant», i més –i torno a enrerer una mica– en el tema de la web, quan ja se porten quasi 4 milions d'euros gastats.

Pel que fa a una línia de crèdits, doncs, bé, nosaltres..., el que sí que penso que queda bastant clar en el tema de la moció, del punt que vostès presenten, el punt 5, és que hi hagi una agilitat perquè això es pugui portar...

I, com el temps se m'acaba, l'última també..., nosaltres estem d'acord amb la falta i mancança financera als municipis. Miri, jo penso que és important aquí –i possiblement se podria haver fet una esmena, però no l'hem

fet perquè nosaltres tenim previst una interpellació al respecte– que es faci ja un cens de municipis turístics a Catalunya, saber quins són els municipis turístics de Catalunya, precisament pel que vostè diu: perquè hi ha municipis que tenen una població censada que no té res a veure realment, després, amb les despeses que el municipi té amb el turisme o la població que els pot arribar.

Per tant, nosaltres la votarem en contra, però nosaltres ja advertim..., no advertim, anunciem que presentarem a la pròxima interpellació i moció subsegüent el que és un registre de municipis turístics, per a saber realment en aquest aspecte que hi hagi l'agilitat suficient perquè puguin tindre, doncs, aquest finançament que els pugui fer possible poder tirar la seua activitat turística, i no els costos que són relatius...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Luna i Vivas

...més a una població que no al cens.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera, en nom del Grup Mixt.

La Sra. De Rivera i Pla

Gràcies, president. Señores diputados, respecto a la moción presentada por el Grupo de Convergencia y Unión sobre la situación económica en general, y por lo que respecta a la afectación del sector de la Costa Brava, nosotros ya anunciamos que en el punto primero, y respecto a la aplicación del IVA del 4 por ciento super-reducido, nos abstendremos y pediremos la votación separada, porque entendemos que no es..., entendemos que sería bueno, pero entendemos también que es una decisión que se debe tomar a nivel estatal, porque, si no, haríamos un *sudoku* de difícil solución.

La promoción turística, evidentemente, imprescindible; imprescindible que se haga un impulso de campañas de promoción de cada uno de los sectores catalanes.

El portal web, pues..., como todos los diputados que me han precedido en el uso de la palabra y que se han sorprendido y alarmado, porque verdaderamente, a estas alturas, hablar de una web que todavía no funciona, cuyo coste son 3.700.000 euros, que –yo lo he calculado por encima– serían 600 millones de pesetas, de las antiguas pesetas, pues sorprende. O sea, a cualquier director general de cualquier empresa, desde luego, vamos, se le solicitaría directamente la dimisión ante esta ineficacia.

Lo mismo para la Agencia Catalana de Turismo. Es evidente y tiene mucha lógica lo que se propone en la moción –desde luego, va a contar con nuestro apoyo en todos los puntos–, porque es importante desarrollar de una manera efectiva la Agencia Catalana de Turismo. Es imprescindible para potenciar la promoción turística

ca y promocionar la..., hacer esta promoción turística conjuntamente entre los sectores públicos y privados.

Encontramos importante también, y creemos que se debe hacer un esfuerzo en este sentido, la concesión de créditos para el sector. Evidentemente, como ha indicado el diputado señor Crespo, se necesita..., y por eso es importante que se aborden estas medidas y entendamos que es importante que se apruebe esta moción. ¿Por qué? Pues, porque para que un empresario pida créditos es evidente que tiene que tener confianza en el futuro y confianza en que será ayudado de entrada por la Administración, que es la única que puede poner el dinero, porque hoy día, desde luego, el sector privado no lo tiene. Y es evidente que, si no hay un apoyo del ICF para que estas empresas inviertan, evidentemente, en la mejora de sus instalaciones –pero tienen que tener esa confianza de que van a tener el respaldo de todos, de todas las administraciones implicadas–, no podrán hacerlo. Por lo tanto, nos parece importante este punto, y de una manera remarcable.

En relación con el lucro cesante y con los daños y perjuicios intangibles ocasionados a la marca Costa Brava, pues, nos parece también importante que el Govern, el *conseller* –además, así lo prometió–, por decirlo de una manera..., se comprometa, por no decir otra palabra. Nos parece importante y esperamos que así lo haga. Es, desde luego, de primer nivel, la marca Costa Brava y, por tanto, necesitamos que en estos momentos en que se ha sentido muy perjudicada por estas nevadas y que ha estado tantos días que se ha visto en la prensa internacional..., entendemos que estará afectada negativamente y se precisa ayuda para que se resarzan estos perjuicios.

Respecto a la financiación de municipios, nosotros estamos de acuerdo y daremos apoyo..., porque entendemos que, efectivamente, hay un aumento de población en determinados momentos que hace que los municipios..., además tienen mala financiación, y hace preciso el apoyo.

Y desde luego, en cuanto a ayudas para los afectados por la nevada, es evidente que no se puede pedir otra cosa, desde luego, desde el sentido común y desde la solidaridad.

Muchas gracias.

(Pausa llarga.)

El president

S'ha demanat votació separada del punt número 1. Per tant, procedirem a votar en primer lloc el punt número 1 d'aquesta moció.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 54 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Que ha estat rebutjada per 57 vots a favor i 68 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació viscuda a Catalunya a conseqüència de la nevada del 8 de març de 2010 (tram. 302-00229/08)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la situació viscuda a Catalunya a conseqüència de la nevada del 8 de març. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Elena Ribera.

(Pausa.)

El vicepresident primer

Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies, senyor president. Bé, ens trobem amb l'última moció d'aquest plenari per a tancar d'una manera entenem que eficient el capítol de les nevades i de les recomanacions al Govern respecte de quines coses caldrien millorar.

Fins aquí, de la interpellació que vam fer, de la compareixença que vam tenir, hem vist i podem concloure que l'excepcionalitat no va tenir una resposta adequada; que no va haver-hi ni planificació, ni resposta, ni comunicació, com va quedar demostrat amb la manca de presència del conseller, del director general; que no es van reconèixer els errors suficientment. I aquí hem de fer una diferenciació, perquè van comparèixer el conseller Saura i el conseller Nadal, i mentre que el conseller Saura no va reconèixer els errors, el conseller Nadal sí que va dir que no hi havia hagut prou comunicació. Amb això veiem un bri d'esperança que es pugui rectificar a partir del moment que es comencen a reconèixer errors. Bé, després no cal estranyar-se, i això aniria per al senyor Herrera, quan diu que fem sempre del senyor Saura l'ase dels cops. Però és que primer hem de reconèixer que ens hem equivocat per després poder rectificar.

La nostra moció té tres punts. El primer recull el manifest signat pels alcaldes dels municipis gironins afectats, pel qual demanaven que el que va passar no tornés a passar. I aquesta va ser una pregunta que vam deixar damunt de la taula el dia de les compareixences i que va quedar sense resposta. Està el Govern preparat, ens pot donar la resposta que no tornarà a passar? No se'ns va contestar, perquè es va considerar –i deien això els alcaldes– que aquesta experiència era evitable i es van queixar per les dificultats, i demanaven tota una sèrie de recursos econòmics per poder pal·liar aquests danys.

En la nostra moció demanem la identificació i l'avaluació dels danys i l'informe de tot el que va passar per poder rectificar. Però aquesta no és una moció nova, ja els ho vam dir el dia de la compareixença, és la mateixa que quan va ocórrer allò de les ventades; però, com que ja se'ns va votar que no però després al darrere no es va fer res, ens veiem obligats a tornar-la a presentar. Demanem que es prenguin tota una sèrie de mesures que van relacionades. Són mesures preventives, mesures

que haurien d'anar amb la bona implantació, en la línia de la bona implantació del Neucat, de millorar la coordinació, la comunicació. Les millores que diuen, des del Govern, que s'han introduït o que es volen introduir, doncs, ben vingudes quan es facin, però de moment no les hem vistes. Hem vist un decret del Govern que vol ajudar els municipis amb diners. Bé. Respecte d'aquest decret els tornem a dir que es tornen a equivocar amb la resposta, que és tardana i equivocada, perquè les mesures han de ser preventives i no reactives. I, quant als diners, els municipis ja alerten que les condicions que es posen, que les quantitats impliquen que no s'arribarà a rescabalar de la totalitat dels danys.

En concret, per exemple, a la Jonquera es diu que amb la quantitat no arribaran a poder pagar ni els entrepans que es van servir. Doncs, nosaltres el que els proposaríem –i, en tot cas, ja ho presentarem més cap endavant, a la vista del que hagin cobrat els municipis després que hagin cobrat de l'Estat, de les asseguradores i de la Generalitat– és que tornin a fer una segona convocatòria.

En aquest mateix decret, hi anirà també el tema de cobrir les despeses en els boscos. I aquí ens agrada de donar-li la raó, al senyor Puigcercós, que coincideix amb el senyor Espadaler, quan diu que manca una planificació forestal. També estem dintre del que haurien de ser les polítiques preventives. Hauríem de tenir inversions estratègiques. Aquests diners que contínuament estem posant són malmesos, perquè ens tornarem a trobar amb episodis que necessitem una altra vegada tornar a subvenir de la mateixa manera.

El que no es pot fer és agafar, prendre decisions a cop de ventada o a cop de nevada. Netejarem els boscos amb aquesta quantitat? És un perill, no podem minimitzar, com deia el senyor Baltasar, que aquesta nevada seria anecdòtica si no hagués sigut pel col·lapse de les elèctriques. Doncs, no és tan anecdòtica quan ens trobem amb els resultats que ens hem trobat; quan ens trobem..., passeges pel territori i veus els boscos en la situació que estan, que ens fan témer el pitjor per a l'estiu.

Necessitem, per tant, que es prenguin seriosament tot el tema de les mesures preventives, que donin recolzament als alcaldes i que es voti a favor tot el que és aquesta moció. Perquè el senyor Bosch ens va dir que era moció molt suau, i, per tant, s'entén que és de fàcil compliment i de fàcil assumptió per part del Govern.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Han presentat esmenes els grups que donen suport al Govern. I, en primer terme, té la paraula, per defensar-la, el senyor Jaume Bosch, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Bé. Hem fet un debat sobre el tema de les nevades. Hem fet tres mocions avui. Hi va haver les interpellacions. Hi ha hagut les compareixences el 8 d'abril, tant del conseller Saura com del conseller Na-

dal, i hi haurà la compareixença del conseller Castells, crec que és l'11 de maig.

El meu grup i els grups que donem suport al Govern votarem que no perquè, entre altres coses, aquesta moció conté la reprovació del conseller Saura. Avui la diputada de Convergència i Unió pràcticament no hi ha fet esment, però l'hem de votar. I es demana la reprovació del conseller i, en canvi, no s'exigeixen responsabilitats a les elèctriques.

Jo el que li vaig dir, senyora Ribera, de suau, era que vostès eren suaus amb les elèctriques i molt durs, excessivament, amb el Govern. I, a més a més, no escolten, perquè vostè ha tornat a repetir avui, aquí, que no hi era el conseller, no hi era el director general de protecció civil, i ja li van explicar que sí que hi eren i què van fer.

En tot cas, miri, els patiments, les molèsties, les pèrdues econòmiques de molta gent, especialment de les comarques gironines, exigeixen que aquest Parlament elabori propostes amb rigor i no en base a interessos partidistes o a interessos electorals. Per això, precisament perquè ho volem fer amb rigor, nosaltres votarem que sí al punt primer, perquè dóna suport al manifest dels alcaldes i alcaldesses dels municipis de les comarques gironines. I els grups que donem suport al Govern hem proposat afegir una esmena per tal, també, de donar suport a la declaració posterior de la Federació de Municipis de Catalunya i de l'Associació Catalana de Municipis; manifest, declaració que conté, fonamentalment, reivindicacions enfront del paper de les companyies elèctriques.

Perquè tots dos manifestos situen les coses en el seu lloc. Afirmen de forma contundent que l'efecte més negatiu de la nevada fou la falta de subministrament elèctric. Ho afirma de forma clara el manifest dels municipis gironins, quan diu: «La manca de subministrament elèctric ha estat el principal problema viscut, i n'ha comportat d'altres.» I la declaració de la Federació i l'Associació de Municipis demana a les companyies elèctriques l'assumpció de responsabilitats i demana a la Generalitat que actuï de forma contundent en la protecció i defensa dels interessos dels ciutadans i ciutadanes. I afegeix que les empreses privades gestores de serveis públics no poden gaudir de situacions de poder que deixen indefensos els veïns i veïnes de Catalunya.

Aquest és el principal problema i aquesta és la principal reivindicació dels ajuntaments, i avui el que voldríem és que el Parlament hi donés suport. Llàstima que ahir, al Congrés dels Diputats, no s'acceptés la proposició no de llei de Joan Herrera, d'Iniciativa, en què es plantejava la reforma de la Llei del sector elèctric perquè la Generalitat disposés de més instruments per sancionar i controlar les empreses elèctriques.

És cert que les declaracions municipalistes també demanen un aspecte molt concret que afecta el Departament d'Interior, que és la revisió dels protocols d'emergència per fer-los més àgils. El conseller Saura es va comprometre, s'hi ha compromès, a fer-ho, tant pel que fa a la millora de la informació i de la comunicació, revisant el contingut dels avisos als municipis, intensificant l'ex-

tensió de la xarxa pública Rescat, continuant amb les subvencions als ajuntaments per fer plans de protecció civil i modificant el pla Neucat, que és de l'any 2001.

Dins d'aquests instruments, cal recordar també l'aprovació, fa pocs dies, per part del Govern, del pla contra allaus. Però a mi m'agrada especialment fer esment d'un punt de la declaració de la Federació i l'Associació de Municipis, perquè, a més de plantejar peticions al Govern fixa un model de protecció civil que diu que s'ha de coordinar a nivell autonòmic i que, alhora, ha de comptar amb el territori, recordant que els municipis han de tenir els seus plans locals de protecció civil. I és bo que les entitats municipalistes ho recordin, perquè no pot ser que municipis de més de vint mil habitants, com algun de quaranta mil habitants de la Costa Brava, no disposin de pla local contra nevades.

La solució, doncs, està en el compromís conjunt, l'esforç conjunt, basat en els deures respectius de Generalitat i ajuntaments. Per això votarem el punt primer, esperem també que afegint-hi l'esmena que hem proposat, i per això demanem votació separada d'aquest punt primer, al qual esperem que s'hi pugui afegir l'esmena que han presentat els grups que donen suport al Govern.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. També, per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Honorable conseller, diputades, diputats, la pregunta que vam formular la setmana passada, quan van comparèixer el conseller Saura i el conseller Nadal..., que jo..., aquestes matisacions respecte al que va dir un i el que va dir l'altre jo no les sé apreciar. M'he llegit les intervencions, tant del conseller Saura com del conseller Nadal, i diguem que això que s'ha afirmat, que un va reconèixer unes coses i un altre no..., escolti, torni a llegir bé les dues compareixences.

Jo crec que la pregunta que ens hem de formular és: varen funcionar raonablement bé els protocols d'emergència davant de la nevada? Escolti, doncs sí. Abans, efecte de prevenció, durant la nevada, i després de l'efecte meteorològic, van funcionar. Es poden millorar coses? Escolti, també –també, ho van reconèixer tots dos consellers en les pròpies compareixences.

Jo crec que va haver-hi una reacció ràpida i eficaç, malgrat l'excepcionalitat de la nevada. I això de l'excepcionalitat no ho dic jo, ho diu el Servei Meteorològic de Catalunya, que li aconsello que també es llegeixi les coses que diuen els organismes oficials i que ens fiem dels tècnics. Els serveis públics bàsics funcionaven al cap de vint-i-quatre hores. Si no hagués fallat el sistema de subministrament elèctric a Girona, i a l'alt Maresme, si aquest sistema no hagués caigut, avui no estaríem parlant dels efectes que ha tingut la nevada sobre parts del territori. Ja sabem que quan neva com

va nevar es produeixen incomoditats en les ciutadanes i els ciutadans.

Episodis de nevades, en els darrers anys, no ho diu aquest diputat, ho diu aquest document del Servei Meteorològic Nacional, que jo he llegit amb atenció, i n'hem tingut diversos, el 14 i el 15 de desembre del 2001, l'1 de març de l'any 93, el 27 i el 28 de gener de l'any 2006 i el 30 de gener de l'any 1986. L'episodi de nevada de l'any 86, el tipus de neu que va caure és de característiques similars al que es va produir el 8 de març.

Jo he fet l'exercici de saber què va passar l'any 86. Aquí tinc una visita del president Pujol a les comarques d'Osona, amb els alcaldes d'Osona –feia deu dies que encara no tenien subministrament elèctric–, i a la sala de plens de l'Ajuntament de Torelló, llums de càmping gas... Què recomanava el Govern d'aleshores, als ciutadans i ciutadanes del país? Paciència. No ho dic jo, eh?, ho diu la informació que recull –que recull– les informacions de la premsa d'aquest país.

Escolti, el que ha fet Govern ha estat actuar amb rapidesa. Hem extret, també, les conseqüències d'aquelles coses que es poden millorar. Això és el que farà el Govern revisant els protocols.

Amb posterioritat, el Govern també ha estat diligent i ha aprovat un seguit de mesures per tal d'ajudar les administracions, sobretot els ajuntaments, que han tingut un paper important per tal de solucionar alguns dels problemes, algunes de les incomoditats que les ciutadanes i els ciutadans del país han tingut. El Govern ha fet una altra cosa, que és mitjançar davant de les companyies elèctriques per tal que els usuaris tinguin les compensacions corresponents. I vostès han vingut, van venir a les compareixences dels consellers, i han vingut avui amb aquesta proposició que ens fan amb l'únic objectiu de deteriorar el Govern en la figura del conseller d'Interior i Relacions Institucionals, senyor Saura.

Per aquesta raó, vostè comprendrà que nosaltres no li podem donar suport. Una és aquesta, però l'altra és que entenem que el Govern ha actuat amb diligència i amb eficàcia per solucionar els problemes que el país va viure el dia 8 de març.

Gràcies, president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. També, per fixar posició, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre diputada Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades..., bé, doncs, tornar a insistir de nou en els arguments, en el posicionament que ja vam tenir ocasió de donar a conèixer arran de la compareixença del conseller Saura per retre comptes de la gestió de la nevada, ja que tot just la compareixença la vam celebrar la setmana passada.

Miri, nosaltres ja els ho vam dir en aquella ocasió i els ho tornem a dir i els ho direm tantes vegades com cal-

gui: que el principal problema va ser l'apagada elèctrica, i el principal problema, amb diferència, el problema greu, rellevant, per als veïns i per a l'activitat també econòmica i empresarial de les comarques gironines va ser la manca de subministrament elèctric durant un període més enllà del tolerable, durant un període més enllà del raonable, de l'acceptable.

I nosaltres creiem que aquest és el veritable problema de l'emergència que va constituir la nevada del 8 de març. I ens sorprèn, permeti'm que li ho digui, em sorprèn que vostès en cap moment, doncs, hi facin referència, perquè si parlen amb qualsevol veí de les comarques gironines els confirmarà que allò realment greu, allò que realment els va fer viure una situació, doncs, molt i molt complicada va ser aquesta manca de subministrament elèctric, fins i tot més enllà d'una setmana.

Per tant, com ja li anunciava el diputat d'Iniciativa, nosaltres votarem a favor del primer punt de la seva moció. Com ja vam manifestar també en la compareixença del conseller, avalem el manifest dels alcaldes i avalem la declaració de la Federació de Municipis i de l'Associació. I és que a més s'expressen en aquest sentit que li acabo de dir, i li llegeixo, doncs, un paràgraf molt curt del manifest d'alcaldes, on diu: «La manca de subministrament elèctric ha estat el principal problema viscut, s'està allargant molt més del que seria desitjable i està provocant un greu perjudici a la ciutadania i al teixit econòmic i empresarial dels nostres municipis.» Per tant, nosaltres creiem, ens ratifiquem que aquest va ser el problema més greu.

Quant al restabliment de la normalitat de la situació per a les comarques gironines, nosaltres creiem que és de sentit comú pensar que tota gestió d'una emergència, d'una nevada que col·lapsa determinades zones del país, sempre tindrà alguna incidència. Una persona que es queda atrapada en un tren, doncs, dues, tres, quatre o cinc hores, evidentment, és una incidència, i tota gestió d'una crisi té incidències, però sobre aquestes ens hem de preguntar si són raonables, si són tolerables. I aquesta és la diferència amb la manca de subministrament elèctric. Aquesta incidència no és raonable, no és tolerable, i, per tant, és aquí on hem d'exigir responsabilitats, i no al Govern, entenem, que no és responsable..., la gestió de l'emergència.

En la compareixença ja li van anunciar millores, i, per tant, creiem que estan bé, doncs, algunes millores que es tiraran endavant. Sobretot parlàvem de l'àmbit de la comunicació i la informació en l'emergència. Nosaltres posàvem sobre la taula que cal buscar un mètode per fer els avisos més vinculants a la població. Tot i que entenem que això és molt complicat, quin mètode trobem perquè aquests avisos, doncs, sobre prediccions i el que comporta fer una predicció hagin de ser més vinculant, no? Ens ho deia també el conseller Nadal en la compareixença, com determinem aquells casos en què diem, doncs, a la ciutadania: «Quedin-se a casa i no vagin al seu lloc de treball.» És complicat determinar-ho, i això ha de ser fruit d'un diàleg.

En tot cas, nosaltres ens diferenciem en allò que proposem vostès quant a la gestió de l'emergència perquè nosaltres creiem que s'ha de descentralitzar majorment

la gestió de l'emergència, i vostès, al contrari, a la mateixa moció ens parlen d'una major unificació. Per tant, anem per vies diametralment oposades i no pot haver-hi acord, de cap manera, en allò que vostès proposen.

I per acabar, ja, permetin-me la broma i que ens ho prenguem una mica amb sentit de l'humor, el tema de la reprovació del conseller. Jo no sé quantes vegades m'he pronunciat en aquesta tribuna per una reprovació al conseller Saura. Jo crec que han confós el conseller Saura amb el déu dels déus de l'Olimp, el déu Zeus, aquell que provocava les calamitats, que llençava llamps i trons als mortals. El senyor Saura em sembla que és un mortal i, per tant, no és responsable de les calamitats. Si venta no reprovem el conseller Saura, si plou no reprovem el conseller Saura, si neva no reprovem el conseller Saura, perquè crec que en aquest àmbit, doncs, no té mà i no té responsabilitats.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. També per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, crec que per tornar a situar aquest debat he de fer dues consideracions prèvies, no?

Una primera. Estem parlant de la gestió de la nevada. És a dir, no és que no ens preocupi el tema de les elèctriques; bé, jo crec que hem demostrat que ens preocupa el tema de les elèctriques: en el Ple passat es va fer una interpellació per part del Grup Popular específicament sobre el tema de les elèctriques, i el Grup de Convergència i Unió va fer una altra interpellació sobre el tema de les elèctriques, i avui en aquesta mateixa sessió hem debatut dues mocions sobre el tema de les elèctriques. Però és que el tema de les elèctriques és una qüestió i la gestió de la nevada és una altra qüestió. Per tant, situem les coses en el seu just lloc, que és la gestió de la nevada.

Segona qüestió. Hem reconegut sempre, ho tornem a fer ara avui aquí, que la que es va viure el 8 de març va ser una situació d'excepcionalitat; això va ser així, ho reconeixem. Però precisament els plans de protecció civil, el Procicat, el Neucat, etcètera, són plans que ens diuen i que diuen als responsables d'emergències què és el que tenen de fer davant de situacions d'excepcionalitat i d'emergència.

Nosaltres... –ho tornem a repetir, tal com vàrem dir a la compareixença del conseller en la comissió corresponent–, van fallar la previsió i la prevenció, no es va donar la suficient importància als anuncis que es feien des del servei meteorològic, es van menystenir els anuncis que hi havia de temporal. És cert que a més a més el temporal de neu va ser més gran d'allò que s'havia previst, però si hi hagués hagut una precaució, hi hagués hagut una alerta seriosa, doncs, no hauria passat allò que va passar, que el conseller se'n va anar, que

el director general es va quedar tancat en un tren i que es va reaccionar extraordinàriament tard davant de la situació excepcional. Primera circumstància.

I la segona: si no hi ha previsió, si no hi ha l'atenció necessària, difícilment quan ja s'han produït els danys, quan ja s'ha produït l'excepcionalitat, es pot reaccionar correctament i es poden gestionar correctament tots els danys que està ocasionant i que ha ocasionat aquella nevada.

Per tant, aquests són els fets que nosaltres entenem i que nosaltres veiem d'aquesta manera, i el que ens ve a plantejar la moció que presenta el Grup de Convergència i Unió són bàsicament tres coses.

Una primera –i començo per l'última, perquè la primera a què faré referència jo és el punt quart, que no hi ha fet referència la senyora Ribera, no?–, que és aquella en què, si m'ho permeten, es pretén posar nota a la direcció política del Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació. I la nota que necessàriament li hem de posar és «necessita millorar», i és una nota perfectament coherent amb el currículum dels responsables polítics del Departament d'Interior. Els recordo les assignatures que tenen pendents: ordre públic, suspesa; ventades, suspesa; incendis, suspesa; nevades, també suspesa.

Els punts 2 i 3 –els punts 2 i 3– de la moció que ens proposa Convergència i Unió el que vénen a fer és posar els exercicis de recuperació per intentar superar aquesta matèria que està suspesa, que és dir: escolti'm, primer de tot, s'han d'adoptar les mesures per intentar recuperar la normalitat dels ciutadans afectats al més ràpidament possible –hi insisteixo, al marge de les elèctriques, que ja n'hem parlat, que ja n'hem debatut diverses propostes i que, per cert, la majoria han estat rebutjades pels grups que donen suport al Govern. En aquests punts 2 i 3, analitzar el funcionament dels elements que formen part d'una emergència per detectar quines són les errades i corregir-les, i en la mateixa proposta s'apunten algunes solucions.

I finalment, el punt número 1, que és donar suport al manifest dels alcaldes, que són els que van patir, juntament amb els ciutadans, les incompetències dels màxims responsables polítics del Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació.

I el senyor Terrades deia: «Escolti'm, van funcionar bé els protocols?» I vostè responia: «Sí.» I anuncien: «Donarem suport al punt número 1.» I el punt número 1 una de les coses que fa és donar suport al manifest dels alcaldes. N'he perdut el compte: cent cinquanta i escaig?, cent seixanta? No ho sé, n'he perdut el compte, molts alcaldes, de tots els colors polítics. Vol que li llegeixi què diu el manifest dels alcaldes, senyor Terrades? «Que el Govern de la Generalitat revisi els protocols» –aquells que vostè diu que van funcionar tan bé– «d'actuació i de protecció civil davant de situacions d'emergència, per tal de fer-los més àgils i operatius, i que els recursos necessaris es posin ràpidament al servei dels municipis i dels ciutadans. Tanmateix, que es revisin i millorin els sistemes de comunicació i informació pel que fa als serveis propis del Govern.»

És per aquests motius que el nostre grup parlamentari donarà suport a la moció presentada pel Grup de Convergència i Unió.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera, en nom del Grup Mixt.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Honorables consellers, diputats i diputades, des de Ciutadans ja avancem que donarem suport a aquesta moció. Vam tenir l'oportunitat de sentir els dos consellers presents en aquesta cambra; encara estem esperant que vingui el senyor Castells, el tercer conseller en aquest sentit, a comparèixer a la cambra per parlar d'això que tan els preocupa, que són les elèctriques, que ens preocupen a tots. Seria bo que el conseller que ha de parlar de l'energia i les elèctriques hagués vingut després d'un mes i mig, pràcticament, de les nevades; però, bé, ja decidiran vostès la prioritat també amb els fets, més que amb les paraules.

Per altra banda, parlant del contingut de la moció, hi ha molts punts que ja s'han comentat, però a nosaltres ens agradaria destacar precisament això que parlàvem del manifest i aquesta sembla que dicotomia entre elèctriques i Govern. És a dir, hem de ser exigents amb les elèctriques? Sí. No ho sé, jo no ho he sentit a cap altre portaveu, però jo ja li dic que des de Ciutadans creiem que sí. I se'ls ha d'exigir a les elèctriques que compleixin. I, per cert, ho ha de fer el Govern el primer, i el senyor Castells, que no està aquí, hauria de fer complir a les elèctriques allò que diu la llei i que no fa complir aquest Govern.

Però, després que vostès parlin de les elèctriques, i al Govern, que li hem d'exigir com a mínim el mateix que a les elèctriques? Perquè això és espai públic, és amb els diners dels ciutadans. Doncs, home, com a mínim el mateix que a l'espai privat –com a mínim! Per tant, la mateixa càrrega que fan vostès contra les elèctriques i que els ciutadans, amb raó, i que tots els grups d'aquesta cambra hem de fer per vigilar les elèctriques, la mateixa diligència, com a mínim, se'ls ha d'exigir als consellers i al Govern de la Generalitat. Per tant, què estem fent amb aquesta moció, l'altre dia quan va haver-hi la compareixença, al manifest dels alcaldes? Exigir la mateixa diligència, com a mínim –des del meu punt de vista s'hauria de ser més exigent, perquè és el sector públic, perquè és l'Administració–, amb la gestió.

Però resulta que no, que quan neva, quan plou o quan qualsevol altra, com deia abans, inclemència del temps succeeix a Catalunya, doncs, simplement hem d'esperar, hem d'esperar, allò, que acabi, que acabi de ploure, que acabi de nevar, que s'apagui el foc, i no ha d'haver-hi govern. Aquesta és la versió, allò, a *contrario sensu* del que vostès diuen: «Home, no culpabilitzin el Govern que nevi, que hi hagi un foc o que plogui.» No, si al Govern no el culpabilitzem d'això, sinó que el que diem és: «Què estava fent el Govern mentrestant?» I el que estava fent el Govern mentrestant –i no és cap

déu de l'Olimp ni res, sinó el Govern—, el que estava fent, doncs, és justament anar tard i malament darrere aquesta emergència. Que els Mossos no portin cadenes no depèn ni de la pluja, ni del vent, ni del foc; depèn del Govern. Que els bombers rebin el mateix dematí l'estat, en aquest sentit, per sortir quan ja està nevant no depèn ni de la pluja, ni del vent, ni del foc; depèn del que digui el conseller Saura. Que el conseller Saura estigui a Mallorca parlant de l'Estatut, en comptes d'estar a Catalunya gestionant la nevada, no depèn ni del temps, ni de la pluja, ni del vent, ni del foc; depèn del conseller Saura i del senyor Montilla. I podríem seguir així amb un llarg etcètera de coses que no depenen del temps ni de cap altra inclemència temporal.

Per tant, nosaltres creiem que no es pot parlar de responsabilitats ni de tirar pilotes fora, hem de ser exigents amb les elèctriques, sí, ho som, ho serem, per això també des de Ciutadans hem donat suport a aquest manifest, que ho és, d'exigent, amb les elèctriques, però no posin vostès cortines de fum, no facin oblidar a la gent que els ciutadans paguen uns impostos perquè l'Administració faci previsió quan hi ha una emergència. Perquè, si no, no necessitem administració; si tot ha de dependre només d'aquesta situació de força major, doncs, no tindríem Administració, ni existiria el Cecat, ni s'hauria d'aplicar el Neucat, ni hauríem de tenir el 112. Però, com que això s'ha de gestionar, els demanem a vostès que gestionin bé les coses per donar serveis als ciutadans de Catalunya. Per tant, nosaltres hi donarem suport.

Respecte al tema de la reprovació, deia que semblava..., no sé com ho ha dit la senyora Gomà; no sé si ha dit «una broma», o no sé com ho ha expressat exactament. El que sembla —i si no ho ha dit vostè ja ho dic jo— una broma és que davant de cada emergència ens trobem que sempre es reacciona tard i malament, de totes les emergències, com els deia: del vent, de la pluja o, en aquest cas, de la neu.

Per tant, jo crec que no és cap broma, que els ciutadans que es van quedar atrapats als cotxes..., per anar i fer deu quilòmetres van trigar tres hores i mitja, els que no van poder agafar el tren, els que no van tenir prou ajuda de la policia perquè es va quedar literalment bloquejada, la descoordinació entre Protecció Civil de la Generalitat i la protecció civil dels municipis. Aquesta realitat és el que van viure els ciutadans. Si vostès no els ho volen dir i seguir dient que ho van fer fantàsticament bé segueixin per aquest camí. Ja ho hem dit en altres qüestions i la ciutadania no ho acaba de veure d'aquesta manera. Per tant, jo els demanaria una mica d'autocrítica. Si hi ha voluntat d'acord, doncs, això es mostrarà aquí.

Finalment, el tema de la reprovació, creiem que sí, que és reiterativa. Ja li vam dir al conseller que el millor seria que descansés i que així descanséssim tots els ciutadans. En qualsevol cas, nosaltres donarem suport a aquesta proposta, perquè creiem que, en definitiva, recull una sèrie de propostes que són les mateixes que van dintre, implícitament i explícitament, del manifest dels alcaldes. Per tant, si vostès signen el manifest dels alcaldes haurien d'estar d'acord amb aquesta proposta, potser tret, sincerament, és veritat, de la reprovació del

conseller. Però tota la resta de la proposta, que parla del 112, del Cecat, del Neucat, l'haurien d'aprovar perquè en definitiva és —acabo, senyor president— revisar el que va funcionar malament, veure què va funcionar malament. Vostès no admeten els errors, segueixin per aquest camí que els ciutadans jutjaran quina ha estat la seva gestió en totes aquestes qüestions.

Moltíssimes gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El president

Té la paraula la senyora Elena Ribera per posicionar-se sobre les esmenes.

La Sra. Ribera i Garijo

Bé, gràcies, senyor president. Per posicionar-nos sobre l'esmena presentada. Avisar-los que sí —ja ho havíem parlat—, que entenem que, de la mateixa manera que fem nostre el manifest dels alcaldes, doncs, també perquè va en la mateixa línia la declaració de l'Associació Catalana de Municipis i de la Federació de Municipis.

Tres qüestions. Primer, elèctriques. En el manifest dels alcaldes i en la declaració de l'ACM i de la Federació de Municipis es parla que les elèctriques assumeixin les seves responsabilitats; doncs això..., evidentment, des de Convergència i Unió estem d'acord i no cal que hi incidim més, perquè a nosaltres el que ens preocupa és que les elèctriques facin bé la seva feina però per a això han de poder fer les inversions, han de poder indemnitzar quan passa alguna cosa. I el que ens preocupa realment és el ciutadà, que el ciutadà tingui un bon servei i que quan aquest servei no es dona l'Administració i les companyies responguin perquè és la seva obligació i no que el Govern es passin culpes entre ells, que si estem controlant, que si no estem controlant. U.

Dos. El senyor Bustos em va dir, senyor Saura, textual..., li demano..., i m'ho va dir en públic, a la televisió, perquè li vaig preguntar: «És veritat que heu avalat des de la federació la feina de comunicació del Departament d'Interior i que heu dit que hi havia molta intensitat però que potser no era prou bona?» Diu: «No, ens hem queixat de tot. I li dius...» —em va dir—, «ens hem queixat de la intensitat de la informació, de la densitat de la informació i de la gestió de l'emergència.» No es posin medalles, per tant, que no es corresponen i no digui mentides.

Número dos, també, dintre del que diu la Federació de Municipis. Diu: «Que es convoqui una reunió amb les companyies elèctriques i que els ajuntaments hi siguin presents.» Els ajuntaments no els vam veure; encara estan a temps d'incorporar-los. I vostès són els que ens han portat aquesta esmena aquí. Incorporin-los.

Tres. Reprovació. No he dit res abans, estaven en el text. No és una broma, encara que pugui sonar a broma el que diu el president Montilla, que no fa riure. Diu: «Hauria nevat igual i haurien caigut les torres igual. I el senyor Saura el tindríem igual, perquè a hores d'ara és tard per penedir-nos.» Doncs això no és una broma. Que nosaltres reprovem contínuament no és una broma. «Això» —diu—, «és una convocatòria que han sus-

pès.» Doncs són tres alumnes que estan fent els deures i quina casualitat que no aproven mai, però si algú té més bona nota és precisament el que menys deures fa. I això els ho diuen les enquestes. Compte, Socialistes i Esquerra Republicana, el company que «es columpia» és al que..., després se li dóna premi. *(Remor de veus.)* Convocatòries no en volem més perquè cada convocatòria de nevada, de ventada és un perill per a Catalunya i sobretot per als ciutadans, perquè vostès no n'aprenen. Només ja volem una convocatòria, que serà la definitiva, la que els avaluarà definitivament, perquè el país ja no se'ls pot permetre més a vostès. Aquesta reprovació no va d'oficis... *(Remor de veus.)*

El president

Senyora diputada...

La Sra. Ribera i Garijo

...sinó pel seu mal ofici. És una reprovació pel seu mal ofici. *(Remor de veus.)*

El president

Senyora diputada, es tractava de posicionar-se sobre les esmenes.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies, president.

(El Sr. Bosch i Mestres demana per parlar.)

El president

Senyor Bosch... *(Persisteix la remor de veus.)* Senyor Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies; molt breument. Avui aprovarem el manifest dels alcaldes de les comarques de Girona i de la Federació i l'Associació de Municipis. Aprenguin una mica de la moderació, del sentiment amb què plantegen les coses els qui ho van patir en primer lloc, que no plan-

tegen moltes de les coses i menys amb el to amb què ho ha plantejat la senyora Ribera. I, senyora Ribera, estem parlant de les conseqüències de la nevada i tant el dia de la interpellació com avui ha acabat parlant de l'únic que els interessa a vostès: les eleccions i a veure quin resultat tenen. Preocupi's del que preocupa la gent.

Moltes gràcies.

(La Sra. Ribera i Garijo demana per parlar.)

El president

Senyora Ribera. *(Remor de veus.)*

La Sra. Ribera i Garijo

Per al·lusions. A veure, està claríssim que la realitat es mira segons els ulls que la miren, està claríssim. Les nevades les vam patir tots a Girona, jo també. I no volem que això es torni a produir perquè ens fa vergonya, en el país en què estem vivint, en l'època en què estem vivint, haver de patir aquestes penúries. Vostès estan en el Govern, els ho recordo. *(Persisteix la remor de veus.)*

El president

Senyora..., entenc que hi ha votació separada del punt primer, no?, estrictament. És així, senyores diputades, senyors diputats? *(Pausa.)*

Votarem, doncs, en primer lloc, el punt número 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 122 vots a favor.

I finalment votarem la resta de l'esmena.

Comença la votació.

Que ha estat rebutjada per 56 vots a favor i 66 vots en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de nou del vespre i vuit minuts.

EDICIÓ EN MICROFITXA

El pagament es farà exclusivament per mitjà de domiciliació bancària.

**Les publicacions oficials
també es poden consultar
a www.parlament.cat**